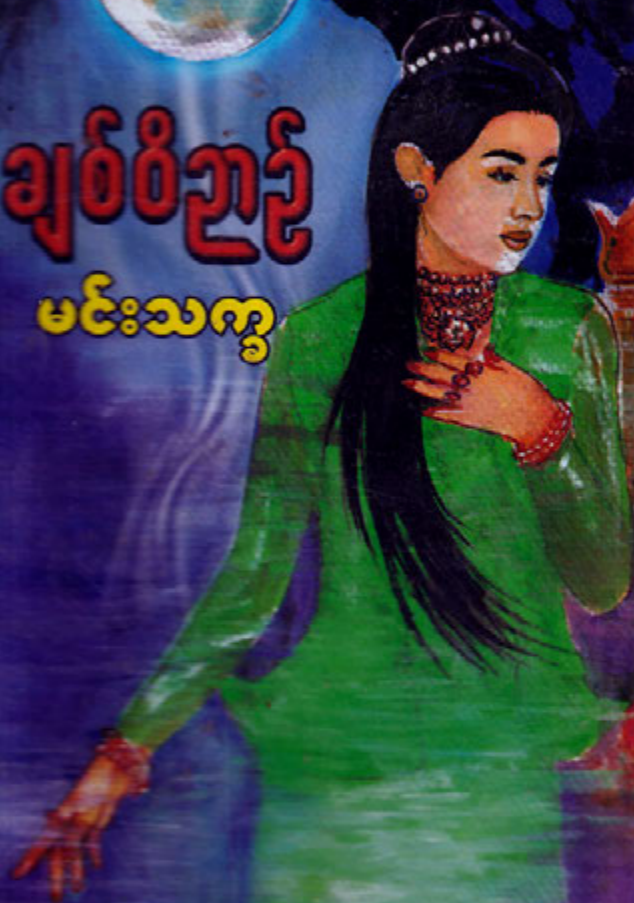

ပုံနှိပ်ရေး

ချစ်စိဉာဉ်

မင်းသက္က

SWEN YIM

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စီစဉ်သူ	-	ကိုသက်မောင်ဦး (သာယာဝတီ)
ပုံနှိပ်ခြင်း	-	ပထမအကြိမ် ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ မေလ
အုပ်စု	-	၅၀၀
တန်ဖိုး	-	၅၀၀ ကျပ်
ထုတ်ဝေသူ	-	ဦးဝင်းသူရလွင် အိမ်မက်အသစ်စာပေ ၃၈၊ (၃) လွှာ၊ ၁၅၃ လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ	-	ဒေါ်ခင်စန္ဒာတင် - ဇွဲမှာန်သစ်ပုံနှိပ်တိုက် အမှတ်-၁၇၂ မဟာဓန္ဒုလလမ်း၊ ပိုင်တထောင်မြို့နယ်၊
ဖြန့်ချိရေး ဖုန်း	-	ရွှေသစ္စာစာပေ - ၀၉ ၅၃၆၀၇၃၆ ၀၉ ၃၁၀၃၉၈၈၉

မင်းသက္က
ချစ်ဝိညာဉ်
အိမ်မက်အသစ်စာပေ/၂၀၁၅
၁၄၇၈၊ ၁၂၅ထာဝရစင်တီ

အခန်း(၁)

ကိုသစ်က ဈေးခေါင်း။ မြို့မဈေးက ဈေးခေါင်း။
 ဈေးခေါင်းဆိုတာ ဈေးတစ်ဈေးရဲ့ဘုရင်။ ပြီးတော့ကိုသစ်
 ကလူပျို ဈေးခေါင်း။ အသားခပ်ဖြူဖြူ ထောင်ထောင်
 မောင်းမောင်း ဥပဓိရုပ်သန့်သန့်။ ပြီးတော့ကိုသစ်က
 ခေတ်ပညာတတ်ဈေးခေါင်း။ လူပျိုဈေးခေါင်းဆိုတော့
 ဈေးထဲမှာတော့ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့နှင်းဆီခိုင်။

ကိုသစ်က ဒီမြို့မဈေးကို မရောက်ခင် ရွာမဈေး
 မှာ ဒု-ဈေးခေါင်းလုပ်ခဲ့တယ်။ ဒု-ဈေးခေါင်းကနေ
 ရာထူး တက်ပြီး မြို့မဈေးမှာ ဈေးခေါင်းလာဖြစ်တာ။
 ကိုသစ် တစ်ယောက် မြို့မဈေးကိုရောက်မှပဲ လပြည့်နေ
 တိုင်း အိပ်မက်ဆန်းတွေ မြင်မက်တော့တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ

သူတစ်ခါမှမမြင်ဖူးတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သူ့ကို လာပြီး စကားဆန်းတွေပြောလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးက ကျောက်စိမ်းရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး

“ ကျွန်မရဲ့ ညီမနှစ်ယောက်က ဈေးခေါင်းကြီးရဲ့ ဈေးထဲမှာ စက်ချုပ်တယ်။ စောင့်ရှောက်လက်စနဲ့ စောင့်ရှောက်လိုက်ပါ ဈေးခေါင်းကြီးရယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ” လို့ အိပ်မက်ထဲမှာ လာပြောပြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေ့ရှိတယ်။ ဈေးခေါင်းကို သစ်ခမျာ အိပ်မက်က လန့်နိုးတယ့်အခါတိုင်း ဝေခွဲမရအောင် ဖြစ်နေလေ့ရှိတယ်။ အစကတော့ အိပ်မက်ကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နဲ့နေခဲ့တယ်။ နောက်တော့ လပြည့်ညတိုင်း ဒီအိပ်မက်ကိုပဲမက်နေတယ်ဆိုတာ သတိထားမိလာခဲ့တယ်။

တစ်နေ့တော့ ဈေးခေါင်းကို သစ်ဟာ တပည့်ဖြစ်သူ မောင်ဝင်းညွန့်နဲ့အတူ ငွေစာရင်းအင်းတွေလုပ်နေရင်း အမှတ်မထင်

“ ဝင်းညွန့်ရေ ဒီဈေးထဲမှာ စက်ချုပ်တဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ဆိုတာ ရှိလား ” လို့ မေးလိုက်တယ်။ ဒီတော့ တပည့်ဖြစ်သူဝင်းညွန့်က သူ့ဆရာမျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်ရင်း

“ ရှိတယ်ဆရာ။ ရှိတာပေါ့။ ညီအစ်မအတွဲတွေ အများကြီးပဲ။ ကံဘုံက လက်ချမီးနဲ့ ဘီစနူးတို့ ညီအစ်မ

လည်းစက်ချုပ်တယ်။ ကေသီနဲ့ သီတာတို့ညီအစ်မလည်း
 စက်ချုပ်တာပဲ။ လိုက်စစ်ကြည့်ရင် တော်တော်များမယ်။
 ဘာဖြစ်လို့လည်းဆရာ”လို့ပြန်မေးတော့ ဈေးခေါင်းကိုသစ်
 က စကားကိုလှီးလွှဲပြီး

“ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ အကူဈေးသည်
 ကိစ္စပါ” လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

x x x x x

ဈေးတော်တော်များများမှာ ဈေးသာယာရေးအဖွဲ့
 ဆိုတာရှိတယ်။ တချို့က ဈေးသာယာရေးအဖွဲ့၊ တချို့က
 ဈေးရုံကိုယ်စားလှယ်၊ တချို့က ဈေးမိဈေးဖရယ်လို့
 အမျိုးမျိုး ခေါ်ဝေါ်သမုဒ်ကြတယ်။ အဲဒီဈေးအဖွဲ့အစည်း
 ဆိုတာ ဈေးကောင်းကျိုးကို ဆောင်ရွက်ကြတဲ့ဈေးအကျိုး
 တော်ဆောင်အဖွဲ့အစည်းတွေပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ခက်နေ
 တာကဈေးတိုင်းဈေးတိုင်းမှာဈေးသာယာရေးအဖွဲ့အဟောင်း
 နဲ့ အသစ်ရယ်လို့ နှစ်ဖွဲ့ကွဲနေလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီနှစ်ဖွဲ့
 ကလည်း တစောင်းစေးနဲ့ မျက်ချေး၊ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး
 ကြည့်မရစွဲမရဖြစ်နေလေ့ရှိတယ်။ အခုလည်းဦးသောင်းညွန့်
 နဲ့ ဦးသန့်ဇင်ထွန်းတို့ ဈေးထဲမှာ တစ်ယောက်အမှားကို
 တစ်ယောက်က ထောက်ဖို့ ဇောင်ကြည့်နေကြတယ်။
 ဦးသောင်းညွန့်က ဈေးသာယာရေးဥက္ကဋ္ဌဟောင်း ဦးသန့်

စင်ထွန်းက ဥက္ကဋ္ဌအသစ်၊ ဦးသောင်းညွန့်က သူတပည့်၊
 ကျင်စိန်ကို အင်ကွာရီလွတ်ထားသလို ဦးသန်းစင်ထွန်း
 ကလည်းသူတပည့်၊ ကျော်ဝင်းနိုင်ကို ဈေးထဲမှာ အင်ကွာရီ
 လွတ်ထားတယ်။ ကျော်မင်းနိုင်က ဈေးထဲမှာ သူထောက်
 လှမ်းလို့ရသမျှ သတင်းတွေကို သူ့ဆရာ ဦးသန်းစင်ထွန်း
 ကို တစ်လုံးမကျန်ရအောင် ပြန်သတင်းပို့လေ့ရှိတယ်။

ကျင်စိန်ကလည်း မြင်ခဲ့သမျှ ကြားခဲ့သမျှကိစ္စ
 အဝဝကို သူ့ဆရာဦးသောင်းညွန့်ကို ပြန်သတင်းပို့လေ့
 ရှိတယ်။ ဈေးသာယာရေးအဖွဲ့ဟောင်းနဲ့ အဖွဲ့သစ်ဆိုတဲ့
 ကျွဲနှစ်ကောင်ခတ်တဲ့ကြားမှာ ဈေးဝန်ထမ်းတွေဟာ မြေ
 စာပင်ဖြစ်ရလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီလိုမဖြစ်ရအောင် ဈေးခေါင်း
 ကိုသစ်ဟာ အထူးဝီရိယထားပြီး ဂရုစိုက်လေ့ရှိတယ်။

x x x x x

ဈေးခေါင်းဘဝဆိုတာ စိတ်ညစ်စရာနဲ့ ပျော်စရာ
 တွေရောပြွမ်းနေတဲ့ ဘဝမျိုးဖြစ်တယ်။ ဈေးထဲမှာ
 ဈေးသည် အချင်းချင်း ဒါမှမဟုတ် ဈေးသည်နဲ့ဈေးဝယ်တို့
 ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားကြရင်ဖြင့် ဈေးခေါင်းလုပ်သူများ
 တော်တော်စိတ် ညစ်ရလေ့ရှိတယ်။ ဝင်ကိုသဘာဝ
 အားဖြင့်ဈေးခေါင်းတိုင်း အလုပ်များကြတယ်။ အလုပ်များ
 နေရတဲ့ကြားထဲ ရန်ဖြစ်ကြတဲ့ ကိစ္စကိုပါ ထပ်ရှင်း

ရတဲ့အခါ ဈေးခေါင်းဘဝစိတ် ညစ်စရာနဲ့ ကြုံရတော့ တယ်။

ဈေးခေါင်းကိုသစ်တစ်ယောက် စိတ်ညစ်တဲ့အခါ တိုင်း မြကျွန်းသာထဲသွားပြီး ဘီယာသောက်ရင်းသီချင်း ဆိုလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီလိုဘီယာသောက်ပြီးလို့ လပြည့်ည ရောက်ရင်ဖြင့် ကျောက်စိမ်းရောင်ဝတ်စုံနဲ့ အမျိုးသမီး ဟာ ဈေးခေါင်းကိုသစ်ရဲ့ အိပ်မက်ထဲကို ဝင်ရောက်လာပြီး

“ ဈေးခေါင်းကြီးစိတ်ညစ်ပြီး ဘီယာတွေစွတ် သောက်နေတယ်နော်။ သိပ်လည်း စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့။ ဈေးခေါင်းကြီးရယ်။ အချိန်တန်ရင် သူ့အလိုလိုအဆင်ပြေ သွားမှာပါ။ ကြာရင်ဘီယာစွဲသွားလိမ့်မယ်။ ဘီယာကနေ အရက် အရက်ကနေ ဘဝပျက်လိမ့်မယ်။ ဈေးခေါင်းကြီး ရဲ့ ဈေးထဲမှာ ကျွန်မညီမနှစ်ယောက်က စက်ချုပ်တယ် နော်။ စောင့်ရှောက်လက်စနဲ့ စောင့်ရှောက်လိုက်ပါ ဈေး ခေါင်းကြီးရယ်နော်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ”

လို့ပြောပြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေ့ရှိတယ်။ ကိုသစ်ဟာ အိပ်မက်ကလန့်နိုးပြီးရင် မျက်စိကြောင်ပြီး ပြန်အိပ်လို့ မရတော့တာမို့ စာအုပ်ထိုင်ဖတ်နေလေ့ရှိတယ်။ ဈေးခေါင်း ကိုသစ်အများဆုံးဖတ်လေ့ရှိတဲ့ စာအုပ်တွေကတော့ “ စိတ်၊ စေတသိက်၊ ရုပ်၊ နိဗ္ဗာန် ” နဲ့ နိုးနွယ်ဝတ်သက်နေတဲ့ စာအုပ်တွေပဲဖြစ်တယ်။

အခန်း(၂)

ကေသီနဲ့ သီတာဆိုတဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ဟာ မြို့မဈေးထဲမှာ တပည့်မငါးယောက်နဲ့ စက်ချုပ်ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်။ စက်ချုပ်ဆိုင်နဲ့အတူ ရောင်စုံကြွယ်သီးမျိုးစုံ၊ အပ်ချည်မျိုးစုံ၊ သားရေမျှောကြိုးမျိုးစုံ၊ အမျိုးသမီးအသုံးအဆောင်မျိုးစုံရောင်းတဲ့ ဆိုင်လည်းတွဲဖွင့်ထားတယ်။

ကေသီနဲ့ သီတာတို့ ညီအစ်မကို တောရွာစကားနဲ့ပြောရရင်ဖြင့် ကွမ်းတောင်ကိုင်၊ ပန်းတောင်ကိုင်ရယ်လို့ပြောရလိမ့်မယ်။ လှပချောမော ပျေပြစ်သူလေးတွေဆိုတော့ ဈေးထဲက ပုရိသယောကျ်ားတွေက တိုးတိုးတစ်မျိုး ကျယ်ကျယ်တစ်မျိုး ကြိတ်ပိုးပိုးနေကြတယ်။ ကေသီက သွက်သွက်လက်လက်၊ သီတာကအေးတီအေးစက်။

မိန်းမချင်းတွေ့ရင် အတင်း၊ ယောက်ျားချင်းတွေ့ရင် အဖျင်းဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကားရှိပေမယ့် မြို့မဈေးထဲက ယောက်ျားသားတွေကတော့ အချင်းချင်းတွေ့ကြရင်ဖြင့် အတင်းလည်းပြောတတ်တယ်။ အဖျင်းလည်း ပြောတတ်ကြတယ်။

ကေသီတို့စက်ချုပ်ဆိုင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ စားသောက်တန်းကြီး။ ဈေးထဲက လူပျိုကာလသားတွေ လက်ဖက်ရည်သောက်တာကို အကြောင်းပြပြီးမစားရအညှော်ခံ ပိုးပမ်းကြတဲ့နေရာ။ အဲဒီနေရာမှာ အထည်ဆိုင်က ရဲမြင့်၊ အိတ်ချုပ်တဲ့ ရဲအောင်၊ ငါးရောင်းတဲ့ အောင်သန်း၊ အလှကုန်ရောင်းတဲ့ ကျော်ထင်၊ ပန်းထိမ်လုပ်တဲ့ကိုရဲတို့ငါးယောက်သား လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်မှာပြီး ရေခွေးကြမ်းခပ်ပူပူကို တဖူးဖူးမှုတ်လို့ တစ်ငုံသောက်လိုက်ပြီး ကေသီတို့ ညီအစ်မကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ကေသီတို့ ညီအစ်မကတော့ သူတို့တပည့်တွေနဲ့ သူတို့အလုပ်ကိုသူတို့ အိန္ဒြေမပျက်လုပ်နေကြတယ်။ ငါးရောင်းတဲ့ အောင်သန်းက အထည်ရောင်းတဲ့ ရဲမြင့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး -

“ လှလိုက်တာကွာ၊ ရေဆေးငါးကြီးလိုပဲ ” လို့

အားရပါးရ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ရဲမြင့်က ကေသီတို့ ညီအစ်မကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး -

“ တော်စမ်း အောင်သန်းရာ၊ မင်းဟာက ရေဆေး ငါးကြီးဆိုတော့ အဝတ်အစားမပါဘူးကွ။ အဲဒီရေဆေး ငါးကြီးကို ငါ့ဆိုင်က အင်္ဂလန်ဦးအစလေးနဲ့ ဆင်ပေး လိုက်ချင်ရဲ့” လို့ မချင့်မရဲပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ အိတ်ချုပ်တဲ့ ရဲအောင်က

“ ငါကိုယ်တိုင် ပေကြိုးနဲ့ ကိုယ်သွားတိုင်းပြီး ကွက်တိချုပ်ပေးလိုက်ချင်တယ်ကွာ ” လို့ ပြန်ပြောလိုက် ပြန်တယ်။ အလှကုန်ရောင်းတဲ့ ကျော်ထင်ကလည်း

“ ဟေ့ကောင်ကိုရဲ၊ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို မင်းရွှေ ကွပ်မယ်ဆိုရင်လည်း ကွပ်ပါကွာ။ ဒါပေမယ့် တစ်နေရာ တော့ချန်ထားပေးပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့အလှကုန် ဆိုင်က ဖန်စီပစ္စည်းလေးတွေ ဆင်ပေးချင်လို့ပါ။ ” လို့ ပြောချလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် ငါးယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အဓိပ္ပာယ် ပေါက်ကြလို့ ဝါးကနဲ ရယ်ချလိုက်ကြတယ်။

x x x x x

ကေသီနဲ့သီတာတို့ ညီအစ်မက ဈေးထဲမှာ ဘယ် ဈေးသည်နဲ့မှ ရောရောနှောနှော နေလေ့မရှိဘူး။ ကိုယ့်

အလုပ်ပဲ ကိုယ်အာရုံစိုက်လေ့ရှိတယ်။ ဘယ်ယောက်ျား
 သားကိုမှလည်း လှည့်ကြည့်လေ့မရှိဘူး။ တစ်ဈေးလုံး
 နဲ့ရင်းနှီးတဲ့ ဈေးကောက်ဝင်းညွန့်တောင်မှ ကေသီတို့
 ညီအစ်မနဲ့ မရင်းနှီးဘူး။

ဈေးခေါင်းကိုသစ်က တစ်ရက်ခြားဈေးထဲဆင်းပြီး
 ဈေးစည်းကမ်းထိန်းရတယ်။ ဈေးသည်တွေဈေးစည်းကမ်း
 နဲ့အညီ ဈေးရောင်းချခြင်း ရှိ/မရှိ လိုက်စစ်ရတယ်။
 စည်းကမ်းနဲ့မညီလို့ အမြင်မတော်တာတွေ့ရင် သတိပေး
 ရတယ်။ဈေးတွင်းလမ်းတွေမှာတစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက်
 လမ်းလျှောက်ရင်းအလုပ်လုပ်တဲ့သဘော။ အဲဒီလိုလိုက်စစ်
 ရင်းကေသီတို့ ညီအစ်မစက်ချုပ်တဲ့ ဆိုင်နားက
 ဖြတ်လျှောက် သွားရင်ဖြင့် အလွန်အိန္ဒြေကြီးပါသည်ဆိုသော
 ကေသီ တစ်ယောက် အိန္ဒြေမဆည်နိုင်လောက်အောင်
 မျက်တောင် မခတ်တမ်း လိုက်ကြည့်နေလေ့ရှိတယ်။
 အဲဒီလိုလိုက် ကြည့်တာကို ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်သူမှ
 သတိမထားမိ ပေမဲ့ကမ္ဘာ့ရန်သူ နှစ်ယောက်ကတော့
 သတိထားမိကြတယ်။ အင်မတီအင်မတန် အကင်းပါးပါ
 တယ်ဆိုတဲ့ ရဲမြင့်၊ ရဲအောင်၊ အောင်သန်း၊ ကျော်တင်၊
 ကိုရဲတို့သူငယ်ချင်း ငါးယောက်တောင် သတိထား မိကြဘူး။
 ဈေးခေါင်းကို သစ်တိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်အာရုံနဲ့

ကိုယ်မို့သတိမထားမိဘူး။

ဈေးကို စောင့်ကြည့်နေကြတဲ့ ကမ္ဘာ့ရန်သူနှစ်ယောက်ဆိုတာကဈေးသာယာရေးဒုက္ခဌဟောင်း ဦးသောင်းညွန့်ရဲ့ တပည့်ကျည်စိန်နဲ့ ဥက္ကဌအသစ်ဦးသန့်ဇင်ထွန်းရဲ့ တပည့်ကျော်ဝင်းနိုင် ကျည်စိန်နဲ့ ကျော်မင်းနိုင်တို့ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နွားများလိုပဲ စောင့်နေကြတယ်။

x x x x x

ဈေးခေါင်းကိုသစ်က တရားမဝင်လောင်းကစားမှန်သမျှကို အရမ်းရွံ့မှန်းသူ။ အရက်မသောက်၊ ဆေးလိပ်မသောက်၊ ကွမ်းမစားပေမယ့် ဘီယာတော့တစ်ခါတစ်လေ သောက်တယ်။ ကိုသစ်က ပန်းပင်လေးတွေ စိုက်တာ ဝါသနာပါတယ်။ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေကိုလည်း စိတ်ဝင်စားတယ်။ ရုပ်ထွက်ကောင်းတဲ့ တီဗွီနှစ်လုံး၊ ခွေမှန်သမျှဖတ်တဲ့ ဒီဗွီဒီစက်နှစ်လုံးနဲ့ အသံထွက်အားကောင်းတဲ့ ဆောင်းဘောက်စ်နှစ်စုံစီရှိတယ်။ ကိုသစ်အကြောက်ဆုံးက တီဗွီပျက်မှာ၊ ဒီလျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေ ပျက်မှာစိုးလို့ ဆုတ်ဂတ်ခံပြီးဖွင့်တယ်။ ကိုသစ်ဘဝမှာ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေ ပျက်မှာ၊ ပန်းပင်လေးတွေညှိုးမှာကို အကြောက်ဆုံးပဲ။ ကိုသစ်ဟာ စိတ်ပင်ပန်းတဲ့အထိ မြကျန်းသာထဲ

သွားလို့ ဘီယာသောက်ရင်း သီချင်းဆိုရင်းနဲ့ စက်ကိုင်
 တဲ့ ချိုချိုဆိုတဲ့ ကောင်မလေး၊ ဆယ်ကျော်သက်လေးနဲ့
 ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့တယ်။ ချိုချိုဟာ ကိုသစ်ရဲ့အမျိုးသမီး
 သူငယ်ချင်း၊ အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေလို့ ဆိုရလိမ့်မယ်။
 နောက်တော့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေလို့ အလုပ်ပါးရက်တွေမှာ
 ကိုသစ်နဲ့ချိုချိုတို့ ရန်ကင်းကြေးအိုးဆိုင်မှာ ဆုံဖြစ်လေ့
 ရှိတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုသစ်တစ်ယောက် ချိုချိုနဲ့
 စကားပြောဖြစ်တဲ့အခါတိုင်းစိတ်အာရုံတွေပေါ့ပါးလန်းဆန်း
 နေလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ချိုချိုနဲ့တွေ့ဆုံပြီးလို့လပြည့်ည
 ရောက်ရင်ဖြင့် ကျောက်စိမ်းရောင်ဝတ်စုံနဲ့ အမျိုးသမီးဟာ
 ဈေးခေါင်းကိုသစ်ရဲ့ အိပ်မက်ထဲကို ဝင်ရောက်လာပြီး

“ ဈေးခေါင်းကြီး၊ ဈေးခေါင်းကြီးရဲ့ ဈေးထဲမှာ
 ကျွန်မရဲ့ ညီမနှစ်ယောက်က စက်ချုပ်ပါတယ်။ စောင့်
 ရှောက်လက်စနဲ့ စောင့်ရှောက်လိုက်ပါလို့ ပြောထားရက်
 သားနဲ့ ဈေးခေါင်းကြီးက မစောင့်ရှောက်ဘဲ တခြားက
 မိန်းမသားကို သွားပြီးစိတ်ဝင်စားနေတယ်။ ဈေးခေါင်း
 ကြီး အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်မညီမလေးတွေကိုမြင်အောင်
 ကြည့်ပါ။ သိအောင်လုပ်ပါ။ ရောက်အောင်သွားပါ။
 စောင့်ရှောက်လက်စနဲ့ စောင့်ရှောက်ပါ။ ဈေးခေါင်းကြီး
 စောင့်ရှောက်မှ ဖြစ်မှာဆိုပါ။ ”

လို့ ပြောတယ်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးတစ်ချက်ပြူးပြဲခဲ့ပြီး
 ပျောက်ကွယ်သွားတော့တယ်။ ဈေးခေါင်းကိုသစ်လည်း
 အိပ်မက်ကလန်နိုးသွားပြီး မျက်စိကြောင်သွားတော့တယ်။
 ဆက် အိပ်လို့ မရတော့ မှန်း သိနေတာမို့
 သက်ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ချက်ကို မှတ်ထုတ်လိုက်မိတယ်။
 အိပ်ခန်းအပြင်ဘက် ထွက်ပြီး ကောင်းကင်က
 လမင်းကြီးကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။ စဉ်းစားတွေးခေါ်လို့
 ရလောက်အောင် ဥာဏ်မမီ တာမို့ ခေါင်းကို
 ခပ်ဖြည်းဖြည်းခါရမ်းနေမိတော့တယ်။

အခန်း(၃)

ဈေးပိတ်ရက်တစ်ရက်မှာ ဈေးသာယာရေးဥက္ကဋ္ဌ
 ဟောင်း ဦးသောင်းညွန့်နဲ့ သူ့လက်ရင်းနှီးတပည့် ကျည်
 စိန်တို့ဟာ ကျောက်ကုန်းဘီယာဆိုင်မှာဆုံပြီး ဘီယာ
 သောက်ရင်း စကားပြောဖြစ်ကြတယ်။ ဦးသောင်းညွန့်က
 မုဆိုးဖို။ ကေသီလေးကို သိမ်းပိုက်ဖို့ကြံရွယ်နေသူ။
 နွားအိုဆိုတာ မြက်နုကြိုက်ကြစမြဲဖို့ ဦးသောင်းညွန့်တစ်
 ယောက် ဒီလိုကြံတာတော့လည်း သိပ်တော့မဆန်း။
 ဒီလိုကြံကြရင်းနဲ့ ကြောင်ခံတွင်းပျက်နဲ့ဇရက်တောင်ပံကျိုး
 တို့ နှစ်ပါးသွားကြတဲ့ဇာတ်လမ်းတွေကလည်း မြို့မဈေး
 ထဲမှာ ဒုနဲ့ဒေး။

ဦးသောင်းညွန့်က အနက်ရောင်ဘီယာအေဘီစီ
 စတော့ပုံကို အရသာခံစုပ်သောက်လိုက်ပြီး -

“ ကျည်စိန်၊ မင်းတွေ့တာသေချာလား ”
လို့ မေးလိုက်တယ်။

“ သေချာတယ်ဆရာ၊ ထူးဆန်းတယ်။ ကျွန်တော်
စောင့်ကြည့်နေတာကြာပြီ။ ဈေးခေါင်းဖြတ်သွားတိုင်း
မျက်တောင်မခတ်တမ်း လိုက်ကြည့်နေတာ ”
ကျည်စိန်က အာလူးကြော်ကို ဝါးစားလိုက်ပြီး -

“ ကေသီ စိတ်သံမှာ ဈေးခေါင်းက သူရဲကောင်း
ကြီးလို့ ထင်မှတ်နေသလားမှမသိတာ ”
လို့ပြောလိုက်တယ်။ ဦးသောင်းညွန့်က ဘီယာခွက်ကို
ကိုင်ရင်း-

“ ဈေးခေါင်းက မြဲကျွန်းသာထဲက ကာရာအိုကေ
ကောင်မလေးနဲ့ ညှိနေတယ်လို့ကြားတယ်။ အဲဒီကောင်မ
လေးနဲ့ မြန်မြန်ညားသွားရင် ကောင်းမယ်။ မြန်မြန်ညား
သွားအောင် စိတ်တွေကြွလာအောင် ဖန်တီးရလိမ့်မယ် ”
လို့ ပြောလိုက်တော့ ကျည်စိန်က -

“ ကယ်လိုအကွက်ဆင်ရင် ကောင်းမယ့်ဆရာ ”
လို့ပြောပြီး ဘီယာတစ်ခွက်လောက်လိုက်ပြန်တယ်။ ဒီတော့
ဦးသောင်းညွန့်က -

“ ဒါကလွယ်ပါတယ်ကွာ။ စီဒီပြားတစ်ချပ်လောက်

သူ့စားပွဲပေါ် မသိမသာသွားတင်ထားလိုက်၊ နောက်တစ်ချက် အလေးလျှော့တဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ရှုပ်သွားအောင် လုပ်မယ်။ ဒီဒီချုပ်ကို ထိုးကြည့်ပြီး စိတ်ခါတ်တွေ တက်ကြွသွားလိမ့်မယ်။ မိန်းမမြန်မြန်ယူချင်စိတ်တွေ ပေါက်လာလိမ့်မယ်။ အလေးလျှော့တဲ့ ပြဿနာတစ်ခု ဖန်တီးပေးလိုက်ရင် ဈေးခေါင်းဝိတ်ရှုပ်သွားလိမ့်မယ်။ စိတ်တက်ကြွမှုနဲ့ စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုကို ခြိမ်းခြောက်နိုင်ဖို့ ကြံတွေလိုက်ရင် အနည်းဆုံး မထူးဇာတ်ခင်းမှာဟော့ အမှန်ပဲကွ ”

လို့ပြောပြီး အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်တော့တယ်။

x x x x x

မြကျွန်းသာရေစပ်နားက ခုံတန်းရှည်လေးမှာ ဈေး ခေါင်းကို သစ်နဲ့ချိုချိုတို့ အတူထိုင်ပြီး စကားပြောဖြစ်ကြတယ်။ ချိုချိုလက်ထဲမှာ လေထိုးတင်းပုတ်ချပ်ကြီး ကိုင်ထားတယ်။ ချိုချိုဟာ ရေပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း-

“ ချိုလေ ကိုလစ်နဲ့ဒီလိုထိုင်ရင်း စကားတွေပြောရတာ စိတ်ထဲမှာပျော်တယ်။ ချိုနဲ့ကို သင်္ဘော သူငယ်ချင်းလည်းမက သမီးရည်းစားလည်းမက ဒီလိုဘဝမျိုးဟာပိုပြီး ပျော်ပျော်ကောင်းတယ်လို့ ချိုလေက ပြောတယ်။ ရည်းစား

ဘဝဆိုရင်နမ်းလားရှုပ်လားနဲ့အာရုံနောက်မယ်။လင်မယား
ဖြစ်သွားရင် ပိုတောင်ဆိုးဦးမယ်။ ခစ် ခစ် ခစ်”
လို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရင်း ရယ်တယ်။ ကိုသစ်လည်း
အလိုက်သင့် လိုက်ရယ်လိုက်တယ်။ ချိုချိုက -

“ကိုသစ် ဘယ်ဘဝပဲရောက်ရောက်၊ နောက်ဆုံး
အိမ်ထောင်ကျကျ ချို့ကိုမခေါ်မပြောဘဲမနေပါနဲ့၊ ခပ်
တည်တည်နဲ့ မသိဟန်ဆောင်နေလို့ကတော့ တင်းပုတ်
နဲ့ကိုထုမှာ ”

ဟုပြောပြီး ရယ်ပြန်တယ်။ ပြီးတော့ တင်းပုတ်နဲ့လည်း
ထုတယ်။ ကိုသစ်က ချို့ချို့လက်ကိုဖမ်းကိုင်လိုက်တယ်။
ချို့ချို့က ကိုသစ်ကိုတချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံးစစနဲ့
လက်ကိုနောက်ဆုတ်လိုက်တယ်။ ချို့ချို့က -

“ကိုသစ်၊ ချို့ကို ပုံပြင်ပြောပြပါလား၊ ချို့ ကိုသစ်
ပြောပြတဲ့ ပုံပြင်ကို အရမ်းနားထောင်ချင်တယ် ”
လို့ပြောလိုက်တယ်။

“ပုံပြင်ပြောမပြရင်လည်း တင်းပုတ်နဲ့ထုမှာလား”

“ပုံပြင်ပြောပြပါ၊ ချို့အရမ်းနားထောင်ချင်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း ချို့ကိုတင်းပုတ်ပုံပြင် ပြောပြမယ်”

“ဟာ..ကိုသစ်ကလည်း တင်းပုတ်ပုံပြင်လို့ ရှိလို့

လား”

“ရှိတာပေါ့ချို့ရမယ်၊ အမှန်အကန်ကိုရှိတာ”

“ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား ကိုသစ်ရယ်”

“မယုံရင်လည်း နားထောင်ကြည့်လေ”

“မယုံရင်လည်း နားထောင်ရမယ်၊ ယုံရင်လည်း နားထောင်ရမယ်၊ အဓိကက ပုံပြင်ဖြစ်ဖို့တော့ လိုတယ် နော်”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ နားထောင်ပြီးမှ ဝေဖန်ပါ”

“ဟုတ်ပါပြီရှင်၊ ဟုတ်ပါပြီ ပြောမှာသာ ပြောပါတော့”

“မဇ္ဈိမဒေသလို့ခေါ်တဲ့ အိန္ဒိယနိုင်ငံတောင်ပိုင်း ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းမှာ ဂါတ်တောင်တန်းကြီးတွေရှိတယ်။ အဲဒီတောင်တန်းကြီးတွေကို ရှေးအခါက ကိဿကိန္ဒာတောင်တန်းလို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီကိဿန္ဒာတောင်တန်းမှာ မျောက်နဲ့တူတဲ့ တောလူတွေနေထိုင်ကြတယ်။ တောလူတွေရဲ့ ဘုရင်က ဗာလီဝလို့ခေါ်တယ်။ ညီတော် သုဇီဝက အိမ်ရှေ့မင်းသားဖြစ်တယ်။ ဗာလီဝရဲ့ မိဖုရားက ဟာရာဖြစ်တယ်။ သုဇီဝရဲ့ မိဖုရားက သုဘတ္တာဖြစ်တယ်။ ဘုရင်ဗာလီဝနဲ့ တာရာမိဖုရားမှာ ဥက္ကာဆိုတဲ့ သားတော် တစ်ပါးရှိတယ်။ ဗာလီဝ၊ သုဇီဝ၊ ဥက္ကာတို့ဟာ အလွန်ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းကြသူတွေဖြစ်တယ်။ ဟန္တုမာန်၊ စမ္ပုမာန်၊

နီလ၊ နလ၊ ဂမုတ္တရတို့ဟာ သူတို့ရဲ့တပည့်တွေပေါ့။
 တစ်နေ့တော့ ဗာလီဝမင်းဟာ မရိုးတော် သုဘတ္တာကို
 သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီး ညီတော်သုဇီဝကို ကိဿကိန္ဒာကနေ
 နှင်ထုတ်လိုက်တယ်။ ဒီတော့သုဇီဝိဟာ ရိဿယမုက္ခ
 တောင်မှာ သွားရောင်နေခဲ့တယ်။ ဟန္တုမာန်က အလုပ်
 အကျွေးအဖြစ်လိုက်ပါသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရာမ
 နဲ့လက္ခဏာ ညီနောင်နှစ်ပါးဟာ သီတာဒေဝီကို လိုက်လံ
 ရှာဖွေရင်းနဲ့ ရိဿယမုက္ခတောင်ဆီကို ရောက်လာခဲ့တယ်။
 ရာမနဲ့သုဇီဝတို့ အပြန်အလှန်ဆွေးနွေးကြတယ်။ ရာမက
 လည်း ဗာလီဝရဲ့ရန်ကို နှိမ်နှင်းပေးမယ်လို့ ကတိပြုလိုက်
 သလို သုဇီဝကလည်း သီတာဒေဝီကိုရအောင် ရှာဖွေပေး
 မယ်လို့ ကတိပြုလိုက်တယ်။ ရာမတို့ရဲ့ အဓိက အားကိုး
 ကိုင်စွဲတယ့်လက်နက်က တင်းပုတ်ဖြစ်တယ်။ သူတို့
 လေးဦးသားဘုရင်ဗာလီဝကိုနှိမ်နှင်းလို့ ကိဿကိန္ဒာဘက်ဆီ
 ချီတက်သွားကြတယ်။ ကိဿန္တကိန္ဒာကို ရောက်တော့ရာမ
 က အစီအစဉ်ရေးဆွဲတယ်။ သုဇီဝနဲ့ ဗာလီဝ တို့ညီနောင်
 နှစ်ပါး သူဇင်ကိုယဇင် တိုက်ခိုက်နေကြတဲ့ အချိန်မှာ
 ရာမက ဗာလီဝကိုရွေးပြီး လေးနဲ့ခွင်းမှာဖြစ်တယ်။ သုဇီဝ
 က ငွေတင်းပုတ်လက်နက်ကိုင်စွဲပြီး ကျောက်ပူနန်းရင်ပြင်

ကို ထွက်သွားလို့ နောင်တော့ ဗာလီဝကို စိန်ခေါ်လိုက်
 တယ်။ ဗာလီဝမင်းဟာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ရွှေတင်းပုတ်
 ကို ကိုင်စပြီး ကျောက်ပူနန်းထဲက ထွက်လာခဲ့တယ်။ ရွှေ
 တင်းပုတ်ရှင်နောင်တော်ဗာလီဝနဲ့ ငွေတင်းပုတ်ရှင်ညီတော်
 သုဇီဝတို့ အပြန်အလှန်တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်ကြတယ်။ ရာမ
 ကလည်း သုဇီဝနဲ့ ဗာလီဝကို ကွဲကွဲပြားပြား မခွဲတတ်တာ
 ကြောင့် မြွားကို မလွှတ်ပဲ နေခဲ့တယ်။ သုဇီဝဟာ နောင်
 ဟော်ကို မယှဉ်နိုင်တာကြောင့် ဒဏ်ရာတွေ ဗလပွနဲ့
 ရာမဆီ ပြေးလာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ မြွားမလွှတ်တဲ့ အတွက်
 ရာမကို အပြစ်တင် လိုက်တယ်။ ရာမက
 သူ့ရဲ့ လည်ဆွဲတန်ဆာ ကို သုဇီဝလည်ပင်းမှာ
 ဆွဲပေးလိုက် ပြီးနောက် တစ်ကြိမ် စိန်ခေါ်ဖို့
 စေလွှတ်လိုက် ပြန်တယ်။ တင်းပုတ်တိုက်ပွဲ
 နောက်တစ်ကြိမ် ဖြစ်ကြပြန်တယ်။ ညီနောင်နှစ်ပါးကို
 ကွဲကွဲပြားပြား သိရုံ သွားပြီမို့ ရာမက မြွားကို
 ဝစ်လွှတ် လိုက် တယ်။ မြွားက
 ဗာလီဝမင်းကို ထုတ်ချင်းဖောက်ထွက်သွား တယ်။
 ဗာလီဝမင်းလည်း နေရာတွင်ပဲ ပွဲချင်းပြီး နတ်
 ရွာစံသွားခဲ့တယ်။ ရာမက သုဇီဝကို သရဖူဆောင်းပေး

လိုက်ပြီး ကိဿကိန္ဒာဘုရင်အဖြစ်တင်မြှောက်လိုက်တယ်။ သုဇီဝရဲ့စစ်သူကြီးတွေဖြစ်တဲ့ ဟန္တုမာန်တို့ ထောက်လှမ်းချက်အရ သီတာဒေဝီကို ခိုးယူသွားတာ သိန်းခိုနှံ့ပြည်ရှင် ဒဿဂီရီဖြစ်ကြောင်း ရာမသိရှိသွားတယ်။ သုဇီဝရဲ့ တောလူ စစ်သည်တွေက သိန်းခိုနှံ့ပြည်ကို ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြလို့ ဒဿဂီရီမင်း ကျဆုံးသွားတယ်။ နောက်တော့ ရာမဟာသီတာဒေဝီကိုအာယုဒ္ဓ ပြည်ကိုပြန်လည်ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်ခဲ့တယ်။ ကံတင်းပုတ်ပုံပြင်လေးကတော့ ဒါပါပဲ။

ချိုချိုဟာ ပုံပြင်နားထောင်ရင်း မျက်ရည်တွေစီးကျနေတယ်။ မျက်ရည်ကြားကနေ ကိုသစ်ကို ပြုံးပြလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေကို လက်ဖမိုးနဲ့သုတ်လိုက်တယ်။ ကိုသစ်က ညနေစောင်းပြီ ပြန်ကြရအောင်လို့ပြောတော့ ချိုချိုက ကိုသစ်ကျောကုန်းကို တင်းပုတ်ကြီးနဲ့ ဖွဖွလေး ထုချလိုက်တယ်။

အခန်း(၄)

ဒီနေ့ဖြစ်ခဲ့သည်က အစီအစဉ်မကျ ကမောက်ကမ
 ဟု ဈေးခေါင်းကိုသစ် ပြန်လှန်သုံးသပ်နေမိတယ်။ လပြည့်
 နေ့မို့ ဈေးနေ့တဝက်ဖွင့်ပေးရတယ်။ စောစောစီးစီးအလေး
 လျော့တဲ့ပြဿနာတတ်တယ်ငါးအောင်သန်းဆီကငါးကြင်း
 တစ်ပိဿာကိုဈေးသာယာရေးဥက္ကဋ္ဌဟောင်းဦးသောင်းညွန့်
 ကဝယ်တယ်။ ဟင်းချက်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် တုံး
 တစ်ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ အလေးပြည်/မပြည်
 ဈေးခေါင်း ရုံးကသမာမိချိန်ခွင်မှာ ကျည်စိန်က
 လာချိန်တော့ ဆယ့် ငါးကျပ်သားလျော့နေတယ်။
 အလေးချိန်ခွင်ပြဿနာများ မှတ်တမ်းကိုပြန်လှန်ကြည့်
 တော့လည်း အောင်သန်းဆိုင်က အလေးလျော့တဲ့
 ရာဇဝင်လုံးဝမရှိခဲ့ဘူး။ အောင်သန်း နဲ့ကျည်စိန်တို့

ဈေးခေါင်းရုံးမှာ ငြင်းခုံကြတယ်။

နေ့လည် ဆယ်နှစ်နာရီလုံးတော့ ဈေးကမ်းဝါးဝါး ပြီး လက်ကျန်ဈေးသည်တွေကို နှင်ရတယ်။ အတွင်းရုံး တံခါးကိုပိတ်လိုက်တော့ စားပွဲပေါ်မှာ စီဒီတစ်ချပ်။ တပည့်မောင်ဝင်းညွန့်ကိုမေးကြည့်တော့ သူမသိဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဈေးခေါင်းကိုသစ်ကအိမ်ယူသွားပြီးဖွင့်ကြည့် လိုက်တော့ ညစ်ညမ်းစီဒီချပ်ကြီးကန်နေတယ်။ ဈေးခေါင်း ကိုသစ်က စီဒီချပ်ကို စက်ထဲက ခြန်ပြန်ထုတ်ပြီး အမှိုက် ခြင်းထဲပစ်ထည့်လိုက်တယ်။ ကိုသစ်လည်း စိတ်ပန်းလှ ပမ်းနဲ့ ဆက်တီထိုင်ခုံပေါ်မှာပဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း လပြည့်နေ့ဆိုတော့ ကျောက်စိမ်းရောင်ဝတ် စုံနဲ့ အမျိုးသမီးက အိပ်မက်ထဲကို ဝင်ရောက်လာတော့ တယ်။

“ ဈေးခေါင်းကြီး ကျွန်မညီမနှစ်ယောက်ကို စောင့်ရှောက်လက်စနဲ့ စောင့်ရှောက်လိုက်ပါလို့ မေတ္တာ ရက်ခံထားရက်နဲ့ တခြားမိန်းမသားတစ်ယောက်ကိုသွားပြီး အကြည်ဆိုက်နေတယ်။ ပြီးတော့ဈေးခေါင်းကြီးပြစ်မှုတစ်ခု ကျူးလွန်တယ်။ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ညစ်ညမ်းခွေကိုကြည့်

တယ်။ အဲဒီပြစ်မှုကိုကျူးလွန်တဲ့အတွက်အပေါ်စက်ကော၊
 အောက်စက်ကော၊ ဆောင်းဘောက်တွေကော အားလုံး
 ဖျက်ဆီးပစ်မယ်။” လို့ပြောပြီး ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။
 အဲဒီအချိန်မှာ ချစ်ခင်ညာဉ် မီးပျက်သွားတယ်။ ချစ်ခင်ညာဉ်
 မီးပြန်လာတယ်။ ပျောက်ကန်အသံတစ်ချက်ကြားလိုက်ရ
 တယ်။ ကိုသစ်က သူသိပ်မြတ်နိုးတဲ့ အီလက်ထရောနစ်
 ပစ္စည်းတွေအတွက် အရမ်းစိုးရိမ်သွားတယ်။ ရီမုတ်တွေ
 ကိုင်ပြီးအရင်ဆုံးတိစ္ဆာကို ဖွင့်ကြည့်တယ်။ ပါဝါမီးမလာတော့
 ဘူး။ ဒီဗွီဒီစက်လည်း ပါဝါမီးမလာတော့ဘူး။ ဆောင်း
 ဘောက်လည်း အသံမထွက်တော့ဘူး။ ကိုသစ်လည်းစိုးရိမ်
 တကြီးနဲ့ ရီမုတ်တွေပစ်ချပြီး ခလုတ်တွေကိုလက်နဲ့လိုက်
 နှိပ်ကြည့်တယ်။ ဘာမှထူးခြားမှုမရှိလို့ ကိုသစ်လည်းအလွန်
 အမင်းစိတ်ဝါတ်ကျသွားပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်ဆောင့်ကြောင့်
 ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ပထမတော့ တစ်ယောက်တည်းထိုင်
 ပြီး ငိုနေသေးတယ်။ နောက်တော့သတိယပြီးအမှိုက်
 ခြင်းထဲက စီဒီချပ်ကိုပြန်ယူပြီး အစိပ်စိပ်အမွှာမွှာချိုးဖဲ့
 ပြီး ပြတင်းပေါက်ကနေ လွင့်ပစ်လိုက်တော့တယ်။

x x x x x

ဈေးခေါင်းရုံးခန်းထဲကို ဝင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဖိတ်စာတစ်စောင်ကို စားပွဲပေါ်မှာတွေ့လိုက် ရတယ်။ ဝင်းညွန့်ကနောက်ကလိုက်ဝင်လာပြီးတံမြက်စည်းလှည်းရင်း

“ စက်ချုပ်တဲ့ ကေသီတို့ ညီအစ်မရဲ့အမေဆုံး တာငါးနှစ်ပြည့်လို့ပြောတယ်။ဈေးခေါင်းကိုသစ်ကဖိတ်စာ တိုသေချာကြည့်လိုက်ပြီး

“ ဒီနေ့ပဲ လကွယ်နေ့။ ဈေးနေ့တဝက်ပိတ်တယ် ပြီးတော့ နေ့လည်စာအတွက်လ... : အိုကေဖြစ်သွားတာ ပေါ့”လို့ တကိုယ်တည်းပြောလိုက်တယ်။

x x x x x

ဝင်းညွန့်နဲ့ဇော်ခက် တပည့်နှစ်ယောက်နဲ့အတူ ဈေးခေါင်းကိုသစ်လည်း ကေသီတို့အိမ်ကိုရောက်သွားခဲ့ တယ်။ ဈေးကအဖွဲ့လည်း စုံစုံညီညီရောက်ရှိနေကြပြီ။ ဈေးသာယာရေးဥက္ကဋ္ဌဦးသန့်ဇင်ထွန်းက ဈေးခေါင်းကို ခရီးဦးကြိုပြုတော့ ဥက္ကဋ္ဌဟောင်းဦးသောင်းညွန့်က အော့ နှလုံးနာနာနဲ့ကြည့်နေတယ်။ ဈေးထဲကအပျိုမတွေက စားပွဲပိုင်းတွေမှာ လိုက်ဧည့်ခံနေကြတယ်။ ရွှေတောင် ခေါက်ဆွဲနဲ့ တည်ခင်းကျွေးမွေးတယ်။ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ ဆိုတာ ဈေးခေါင်းကိုသစ်အကြိုက်ဆုံးအစားအစာတစ်မျိုး။

သီတာက စားပွဲတွေလာချပေးတယ်။ဆရာတပည့်

သုံးယောက်သားခေါင်းမဖော်စတမ်းစားသောက်နေကြတယ်။
ကေသီတစ်ယောက် လက်ဖက်ပွဲပြင်တဲ့ နေရာကနေ
ကိုသစ်ကို ခပ်ပြုံးပြုံးလေးလှမ်းကြည့်နေတယ်။

ရဲအောင်၊ ရဲမြင့်၊ ကျော်ထင်တို့ သုံးယောက်သား
တီးတိုးတီးတိုးသဖန်းပိုးထိုးရင်း အသံခပ်အုပ်အုပ်နဲ့ရယ်
နေကြတယ်။ ရဲအောင်က ရဲမြင့်ကို လက်တို့ပြီး -

“အဖန်လေးလုပ်ပါဦး” လို့စလိုက်တယ်။ ဒီတော့
ကျော်ထင်က ကြားဝင်ပြီး -

“အအိပြေအောင် အဖန်လေးလုပ်ပါ။ အချဉ်လေး
လည်းလုပ်ပါ” လို့ဝင်ထောက်လိုက်ရင်း သုံးယောက်သား
အသံခပ်အုပ်အုပ်နဲ့ တခွီးခွီးရယ်နေကြတယ်။ ကမ္ဘာ့ရန်သူ
တွေဖြစ်တဲ့ ကျည်စိန်နဲ့ကျော်ဝင်းနိုင်တို့နှစ်ယောက်က
ရဲအောင်တို့သုံးယောက်ကို မနှစ်မြို့တဲ့ဟန်နဲ့ ကြည့်နေကြ
တယ်။

ဈေးခေါင်းကိုသစ်တစ်ယောက် လေးပွဲမြောက်ကို
စားရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်တယ်။ ကိုယ့်
ကိုစိုက်ကြည့်နေတဲ့မျက်နှာဝန်းတစ်စုံနဲ့ရုတ်တရက်မျက်လုံး
ချင်းဆုံလိုက်ရတော့ကိုသစ်ရင်ထဲမှာဒိန်းကနဲဖြစ်သွားတယ်။
ကေသီက ကိုသစ်ကို ပြုံးပြုံးလေးစိုက်ကြည့်ရင်း မျက်နှာ
ချသွားတယ်။ ကိုသစ်ရင်ထဲမှာ အမည်ဖော်ပြလို့မရတဲ့

ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ရုတ်တရက်ခံစားလိုက်ရတယ်။
 ဝေဒနာ ကတော်တော်ပြင်းထန်တယ်လို့ ပြောရမယ်။
 စားနေဆဲ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲသည်ပင် ဘာအရသာရှိမှန်း
 မသိတော့ လောက်အောင်ပင် ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီမျက်ဝန်း
 ကိုငါရင်းရင်း နှိုးနှိုးမြင်ဖူးနေသလိုပဲလို့ ကိုသစ်တစ်ယောက်
 စဉ်းစား ခန်းဝင်နေမိတော့တယ်။

အခန်း(၅)

ချိုချိုက ဖအေတစ်ခု သမီးကစ်ခု။ ချိုချိုဖေဖေ ဦးသက်ဝေက ဒိုင်းမွန်းကရောင်း ကားသောက်ဆိုင်က အကြော်ဆရာ။ အကြော်ဆရာဆိုတော့ အညှော်ငွေကိုအမြဲ တမ်းရှူနေရတာ။ ကြာတော့ အဆုပ်ကိုထိခိုက်လာတယ်။ အခုတလော တရှောင်ရှောင်ဖြစ်နေတယ်။ ချိုချိုလည်း မျက်နှာသိပ်မကောင်းဘူး။ ချိုချိုဘဝမှာလည်း မှီတွယ် စရာဆိုလို့ ဒီအဖေတစ်ယောက်ပဲရှိတာ။

ဈေးခေါင်းကုသစ်တစ်ယောက် ဈေးခေါင်းရုံးထဲ မှာ တပည့်တွေနဲ့အတူ ငွေစာရင်းတွေပြုရနေတယ်။ မကြာမီ စာရင်းစစ်ဝင်တော့မှာမို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်နေခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ဗုန်းဝင်လာတယ်။ ချိုချိုဆီကဖုန်း

“ ကိုသစ် ဖေဖေနေမကောင်းဘူး၊ အသက်ရှူ
 ကြပ်နေတာ။ အခြေအနေမကောင်းဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင်ကိုသစ်
 အိမ်ကိုလာခဲ့ပါလား။ ဖေဖေတစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ ချိုအရမ်း
 စိုးရိမ်နေမိတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်းမို့
 အားငယ်တယ်။ ” ငိုသံနှောပြီးပြောနေတဲ့ ချိုချိုဖုန်းကို
 နားထောင်ရင်း ဈေးခေါင်းကိုသစ်တစ်ယောက် အတော်
 စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတယ်။

“ ချိုစောင့်နေလိုက်။ ကိုသစ်အလုပ်တွေဖြတ်ပြီး
 အမြန်ဆုံးထွက်လာခဲ့မယ်။ ဆရာဝန်ပါတစ်ပါတည်းပင့်
 ခဲ့မယ်ကွာ ” ကိုသစ်က လိုရင်းတိုရှင်းပြောပြီး
 ဖုန်းချလိုက် တယ်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီးနောက်
 တပည့်တွေကို ဈေးလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
 မှာစရာရှိတာတွေမှာ လိုက်တယ်။

x x x x x

ဆရာဝန်က ဦးသက်ဝေကို ဆေးထိုးပေးတယ်။
 သောက်ဆေးတွေပေးတယ်။ လူနာကိုအလုပ်ကနေ ခဏ
 အနားယူလို့မှာတယ်။ ကျွေးရမယ့်အာဟာရတွေကို မှာ
 ကြားခဲ့ပြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတော့တယ်။ ဦးသက်ဝေ
 က ကုတင်ပေါ်မှာမှိန်းနေတယ်။

ကိုသစ်က ဆက်တီခုံရုံညီပေါ်မှာ ထိုင်နေတယ်။

ချိုချိုက ကော်ဖီမစ်ဖျော်ပြီး ဆက်တီစားပွဲပေါ်လာချတယ်။
ပြီးတော့ကိုသစ်အနားမှာ လာကပ်ထိုင်ပြီး ကိုသစ်လက်
မောင်းအိုးကြီးကို ဖက်ထားလိုက်တယ်။ မျက်လုံးအစုံက
မျက်ရည်တွေစီးကျနေတယ်။

“ကိုသစ် ဒီညတော့ ဒီမှာပဲအိပ်လိုက်ပါလား။
ချိုဇည့်စာရင်း တိုင်လိုက်မယ်။ ချိုအရမ်းအားငယ်နေလို့
ပါ။ ချိုဘဝမှာ မှီတွယ်စရာဆိုလို့ ဖေဖေပြီးရင်ကိုသစ်ပဲ
ရှိတာ။ ကိုသစ်သာ ချိုအစ်ကိုဖြစ်ခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာ
ပဲနော်”

ကိုသစ်က ကော်ဖီခွက်ကိုကိုင်ရင်း ချိုချိုကိုကြည့်
ပြီး ရောက်တက်ရာရာတွေ တွေးနေမိတယ်။
ချိုချိုကတော့ သူ့စိတ်ထဲရှိတာတွေ လျှောက်ပြော
နေတယ်။

“အင်း...တယ်ခက်ပါလား။ သူငယ်ချင်းမက
ရည်းစားမကျ ဘဝဟာ တယ်ခက်ပါလား။ ဝတ်ဝန်းကျင်
အမြင်မှာ ဘယ်လိုနေမလဲ။ ဒီကိစ္စကို ဈေးသူဈေးသား
တယောက်ယောက်များ သိသွားရင်ဖြင့် ဒါမှမဟုတ်
ဈေး ခေါင်းတစ်ယောက်ယောက်များ သိသွားရင်ဖြင့်” ကိုသစ်
ဆက်ပြီး မတွေးရဲတော့ပါ။ x x x ကိုယ်ဘယ်လို x x x
ရှင်းပြခွင့်ရဦးမလဲ x x x အောက်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆီမှ
လွင့်ပျံလာသော သီချင်းသံ။

“ချိုတို့ဘဝက သိမ်ငယ်လွန်းလှပါတယ်။ ချိုတို့ သမီးတစ်ခု အဖေတစ်ခုက ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းရဲ့အပယ်ခံဘဝပါ။”

ချိုချိုတစ်ယောက် မျက်ရည်တွေကြားကသူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဖွင့်ထုတ်နေတယ်။ ပြီးတော့ဆက်တီခုံပေါ်မှာ ခွေခွေလေးအိပ်ပျော်သွားတယ်။ ကိုသစ်က ချိုချိုခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ကို စောင်တစ်ထည်ယူပြီး လွှားပေးလိုက်တယ်။ ကိုသစ်ကတော့ ဘုရားစင်ပေါ်က အခြေပြုဝိပဿနာစာအုပ်ကို ယူဖတ်ရင်း ညအချိန်တွေကို ကုန်လွန်စေခဲ့တယ်။ မိုးလင်းတော့ ကိုသစ်က အဖြူရောင်စိတ်ကိုချယ်လှယ်နေတဲ့ ရောင်စုံစေတသိက်တွေဟာ တော်တော်ကြောက်ဖို့ကောင်းတာပဲလို့ ကောက်ချက်ချလိုက်တော့တယ်။

x x x x x

ချိုချိုကသူ့အဖေကို ဆန်ပြုတ်တိုက်တယ်။ ပြီးတော့ဆရာဝန်ပေးခဲ့တဲ့ ဆေးတိုက်လိုက်တယ်။ဦးသက်ဝေလည်းဆေးသောက်ပြီး ကုတင်ပေါ်မှာမှိန်းနေတယ်။ ကိုသစ်နဲ့ချိုချိုတို့ အောက်ဆင်းပြီး မုန့်ဟင်းခါးစားကြတယ်။

“ ကိုသစ် ဈေးအလုပ်တွေပြီးရင်ဒီကိုလာခဲဦးနော်
ချိုတစ်ယောက်တည်း အရမ်းအားငယ်နေလို့တာပဲဖြစ်ဖြစ်
ကိုသစ်ချို့အနားမှာရှိနေရင် ချို့အားရှိတယ်ပြီးတော့ ပျော်
လည်းပျော်တယ်။ ”

ကိုသစ်ကလေပူတစ်ချက်ကိုမသိမသာမှုထုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း
သက်ပြင်းချလိုက်တယ်။ ချို့ချို့ကပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေ
သလောက် ကိုသစ်ကတော့လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေဘယ်။
စကားတွေကိုလည်း ရေပက်မဝင်အောင်ပြောနေတယ်။
တစ်ချက်တစ်ချက်ချို့ချို့ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေဟာကေသီရဲ့
မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ဆင်တူနေတယ်လို့ ကိုသစ်တစ်ယောက်
အောက်မေ့နေမိတယ်။ နံနက်ခုနစ်နာရီထိုးတော့ကိုသစ်
လည်း စကားစကိုမနည်းဖြတ်ခဲ့ပြီး လိုင်းကားစီးလို့ဈေး
ဘက်ကိုချီတက်ခဲ့တော့တယ်။

x x x x x

ကိုသစ်တစ်ယောက် ဈေးခေါင်းရုံးခန်းထဲဝင်လိုက်
တာနဲ့ အုပ်ဆောင်းအုပ်ထားတဲ့စားသောက်ဖွယ်တစ်ခုကို
စားပွဲပေါ်မှာတွေ့လိုက်ရတယ်။ တပည့်ဖြစ်သူမောင်ဝင်းညွန့်
ကနောက်ကလိုက်ဝင်လာပြီး -

“ ဆရာအတွက် ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲတဲ့။ စက်ချုပ်
 တဲ့စကေသီက ပို့ခိုင်းလိုက်တာလို့ပြောတယ်။ ” လို့ပြော
 တော့ ဈေးခေါင်းကိုသစ် အလွန်တစ်ရာအံ့အားသင့်သွား
 တော့တယ်။ အနီရောင်အုပ်ဆောင်းကိုကြည့်ရင်းကိုသစ်က
 ခဏစဉ်းစားနေသေးတယ်။ မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ ရွှေတောင်
 ခေါက်ဆွဲဆိုရင် ကိုသစ်ကရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲကိုပိုကြိုက်
 တယ်။ ကိုသစ်လည်းခေါက်ဆွဲစားပြီးတော့ ဓါတ်ဗူးထဲက
 ရေခွေးဖြူနဲ့ ကိုယ်တိုင်ပဲ ကော်ဖီမစ် ဖျော်သောက်လိုက်
 တယ်။ ပြီးတော့ -

“ ဒီနေ့ လပြည့်နေ့ဆိုတော့ ဈေးနေ့တဝက်ပိတ်
 မှာမို့ အိမ်စောစောပြန်ပြီးနားလိုက်ရင်ကောင်းမယ် ” လို့
 လည်းတစ်ကိုယ်တည်းတွေးလိုက်သေးတယ်။

ကိုသစ်တစ်ယောက် ရေဒီယိုသေးသေးလေးနဲ့
 စီးတီးအက်ဖ်အမ်ဖွင့်လို့ သီချင်းနားထောင်ရင်း ပက်လက်
 ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်သွားတော့တယ်။ အိပ်မက်
 ထဲကို ကျောက်စိမ်းရောင်ဝတ်စုံနဲ့ အမျိုးသမီးကချင်းနင်း
 ဝင်ရောက်လာခဲ့တယ်။

“ ဈေးခေါင်းကြီး ဘဝသံသရာဆိုတာတကယ်ပဲ
 တယ်။ လို့ဘုံကသာမန်လူသားတွေက ရှေးဘဝအဆက်
 ဆက်ကို ပြန်မသိနိုင်ပေမယ့် ကျွန်မတို့ဘုံသားတွေက
 တော့ အနည်းဆုံးသုံးဘဝလောက်ကို ပြန်သိနိုင်တယ်။ ”

ပြန်ကြည့်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်ကျွန်မတို့က လူတွေကို ငွေ
 ပြီး သွယ်ဝိုက်ပြီးကူညီနိုင်သလို အနောက်အယုက်လည်း
 ပေးနိုင်ကြတယ်။ ဈေးခေါင်းကြီးက ကျွန်မညီမလေးတို့
 ဘဝအဆက်ဆက်က ဇနီးမယားအဖြစ်စောင့်ရှောက်ခဲ့ဖူး
 တယ်။ ဒါကြောင့်စောင့်ရှောက်လက်စနဲ့စောင့်ရှောက်လိုက်
 ပါလို့ ကျွန်မကမေတ္တာရပ်ခံတာပါ။ ဒါပေမယ့်ဒီလိုမေတ္တာ
 ရပ်ခံနေတယ်ကြားထဲက ဈေးခေါင်းကြီးက ပြစ်မှုတစ်ခု
 ကိုကျူးလွန်တယ်။ တစ်မိန်းမသားတစ်ယောက်အိမ်မှာ
 ညသွားအိပ်တယ်။ အဲဒီကိစ္စအတွက်ဈေးခေါင်းကြီးကို
 ပစ်ဒဏ်ခတ်မယ်။ ဈေးခေါင်းကြီးမြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့စိုက်
 ထားပြီး အရိပ်တကြည့်ကြည့်လုပ်နေတဲ့ နှင်းဆီပန်းပင်
 တွေကို ရေခွေးပူနဲ့လောင်းပစ်မယ်။”

လို့ပြောပြီး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တယ်။ ကိုသစ်လည်း
 အိပ်မက်က ရုတ်တရက်လန့်နိုးသွားတော့တယ်။ ရေဒီယို
 ကလည်း တရဲ့ရဲ့မြည်နေတယ်။ လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်
 လိုက်တော့ ညနေခြောက်နာရီထိုးနေပြီ။

“ချိုချိုတစ်ယောက်တည်း စိတ်အားငယ်ရှာနေရစ်
 တော့မယ်။”

ကိုသစ်လည်း ရေခိုးချိုးအဝတ်အစားလဲပြီးနောက်
 လိုင်းကားနဲ့ ချိုချိုအိမ်ဘက်ထွက်လာခဲ့တော့တယ်။

ကိုသစ်တစ်ယောက်ချို့ချို့တို့တိုက်ခန်းကို ရောက်
 သွားတော့ ချို့ချို့တစ်ယောက်ကိုသစ်ကိုတွေ့လိုက်တယ်ဆို
 ရင်ဝဲ မျက်ရည်တွေကြားက ပြုံးပြလေတယ်။ ချို့ချို့ဖေဖေ
 ဦးသက်ဝေကတော့ ကုတင်ပေါ်မှာပက်လက်။ ကိုသစ်က
 ဘုရားစင်ပေါ်က စိတ်-စေတသိတ်-ရုပ်-နိဗ္ဗာန်လို့အမည်
 ရတဲ့စာအုပ်ကို သွားယူပြီးဆက်တီထိုင်ခုံရှည်ပေါ်ထိုင်ပြီး
 ဖတ်နေတယ်။ ချို့ချို့ကတန်းလန်းချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ကော်
 ဖီမစ်တစ်ထုပ်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပြီး ဓါတ်ဗူးထဲက ရေခွေး
 ဖြူနဲ့ဖျော်ပြီး “ ကိုသစ် ကော်ဖီသောက်ဦး၊ စာနောက်မှ
 ဖတ် ” လို့ပြောပြီး ကိုသစ်ဆေးနားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

ကိုသစ်တစ်ယောက် စိတ်၊ စေတသိတ်အကြောင်း
 တွေဖတ်နေပေမယ့် စိတ်ကတော့ညနေက မက်တဲ့အိပ်မက်
 ဆီကိုရောက်နေတယ်။ အိပ်မက်ထဲက ကျောက်စိမ်းရောင်
 ဝတ်စုံနဲ့အမျိုးသမီးက အမြတ်တနိုးစိုက်ထားတဲ့ ပန်းပင်
 တွေကို ရေခွေးပူနဲ့လောင်းသတ်ပစ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်
 ထားတယ်။ ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပါဒ်ဖြစ်ပါတယ်လေ။ စိတ်
 စွဲလို့ဖြစ်တာပါလို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ကို ပြန်ဖြေသိမ့်လိုက်
 တယ်။ ပြန်နှစ်သိမ့်လိုက်တယ်။ အရင်တစ်ခါအိပ်မက်
 တုန်းက အီဇက်ထရောနစ်ပစ္စည်းတွေကိုဖျက်ဆီးပစ်မယ်

လို့ခြိမ်းခြောက်တာ။ တကယ်ပဲတီဇွီကော၊ ဒီဇွီဒီကော၊ ဆောင်းဘောက်စ်ကော ပျက်စီးသွားတယ်။ အခုထက်ထိ ပြန်မပြင်နိုင်သေးဘူး။ ဈေးထဲကအောင်အောင်ကတော့ သူပြင်ပေးမယ်တဲ့။ အခုထက်ထိတော့ လာမပြင်ပေးသေးဘူး။ မနက်ဖြန်မနက်စောစောထသွားပြီး ဈေးခေါင်းရုံး ရှေ့က ပန်းပင်တွေကိုသွားကြည့်မယ်။ သွားကြည့်မှဖြစ်မယ်။ မဖြစ်သေးပါဘူးလေ။ ချိုချိုတစ်ယောက်တည်း ကြောက်နေရှာမှာပေါ့။ ဈေးကိုနေမြင့်မှသွားမယ်။

“ ကိုသစ်ကော်ဖီသောက်ပါဆိုနေမှ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ” လို့ချိုချိုက လက်မောင်းအိုးကို လက်သီး ဆုတ်လေးနဲ့ဖွဖွလေးထုပြီးပြောလိုက်မှ ကိုသစ်လည်းလန့်ပြီးအတွေးစဉ်တန်းပြတ်သွားတယ်။

“ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဗိုက်ဆာတယ်ချိုချိုရယ်။ ကြေးအိုးသွားသောက်ရအောင် ။ချို့ဖေဖေအိမ်မှာတစ်ယောက်တည်းဖြစ်မလားလို့မေးလိုက်တော့ ချိုချိုက “ရပါတယ်။ ဖေဖေကအခြေအနေအများကြီး ကောင်းလာပြီ” လို့ပြန်ပြောတယ်။

အိမ်တံခါးကို အပြင်ကနေ သော့ခပ်ခဲ့ပြီး နှစ်ဦး သားကြေးအိုးဆိုင်ဘက် ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ကြေးအိုးကို

စောင့်ရင်းတစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လို့
ရောက်တင်ရာရာတွေ ပြောကြတယ်။ ကြေးအိုးလာချ
တော့ နှစ်ယောက်စလုံးက ချဉ်ငန်စပ်ကြိုက်တတ်ကြသူ
တွေမို့ အချဉ်စိမ်ထားတဲ့ ငရုတ်သီးတွေကို ထည့်စား
ကြတယ်။ ဗူးတစ်ဝက်တောင်ကျိုးသွားတယ်။

ကိုသစ်နဲ့ ချိုချိုတို့အိမ်ပြန်ရောက်တာ ညကိုးနာရီ
ခွဲနေပြီ။ ချိုချိုဖေဖေဦးသက်ဝေကတော့ ကုတင်ပေါ်မှာ
အိပ်မောကျနေပြီ။ ဟောက်တောင်ဟောက်နေတယ်။ ချိုချို
က ဆက်တီခုံပေါ်မှ ရန်ကင်းမဂ္ဂဇင်းဖတ်ရင်း ခွေခွေလေး
အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း တိုသစ်ကစောင်ထခြံ
ပေးရတယ်။ ကိုသစ်လည်း ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ
အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်။

x x x x x

ဈေးသာယာရေးဥက္ကဋ္ဌဟောင်း ဦးသောင်းညွန့်နဲ့
သူ့တပည့်ကျည်စိန်တို့ ဒန္တာရီမှာထိုင်ပြီး ဘီယာသောက်
ဖြစ်ကြတယ်။ ကျည်စိန်က -

“ မင်္ဂလာသတင်းပဲ ဆရာရေ၊ မင်္ဂလာသတင်းပဲ။

ဈေးခေါင်းတစ်ယောက်တော့ ဟိုမြကျွန်းသာက ကာရာ
အိုကေဆိုင်က ကောင်မလေးအိမ်မှာ ညသွားသွားအိပ်နေပြီ
ဆရာရေ။ အဲဒါမင်္ဂလာသတင်းမဟုတ်လို့ဘယ်ဟာမင်္ဂလာ

သတင်းဖြစ်ရမလဲ။” လို့ပြောလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဦးသောင်း
ညွန့် မျက်နှာကြီးဝင်းလက်တောက်ပသွားပြီး မှီရတဲ့မျက်
နှာလို ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီး ဖြစ်သွားတယ်။

ဦးသောင်းညွန့်က ဂျားထဲက ဘီယာကိုခွက်ထဲကို
ကိုယ်တိုင်ငဲ့ပေးလိုက်ပြီး-

“ဈေးခေါင်းနဲ့ အဲဒီမြကျွန်းသာမလေး မြန်မြန်ငြား
သွားရင် အိုကေပဲ။ ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ရန်ရှင်းသွားပြီ။
ကေသီလေးကို ကြိတ်ပိုးနေကြတဲ့ ဈေးထဲက ငနဲတွေကို
တော့ ငါအချိန်မရွေး ယှဉ်လို့ရပါတယ်။ ဗေဒင်ဆရာ
ကိုကျော်ဟိန်းနဲ့လည်း တွက်ပြီးသားပါကွာ။ ယတြာလည်း
ချေပြီးပြီ။ ဓါတ်ဆင်ဓါတ်ရိုက်တွေလည်း လုပ်ခိုင်းထား
တယ်။ ကေသီလေးကတနလာ်သမီး၊ ငါကသောကြာသား။
ကံ့ကော်သားနဲ့ သီးသားတဝက်စီစပ်ပြီး ဘုရားထုဖို့
စီစဉ်ပြီးသား။ မင်းယူလာတဲ့ မင်္ဂလာသတင်းကြောင့်
ငါပိုပြီးအားရှိသွားပြီ။ သောက်ကွာသောက်၊ ဝအောင်
သောက် အမြည်းလည်းစား”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကျည်စိန်လည်းဘယ်ဘဝကတည်း
က ငတ်လာတယ်မသိ။ အားမနာလျှာမကျိုး အပင်းဆို့
နေလေတော့တယ်။ ဦးသောင်းညွန့်ကတော့ သူ့စိတ်ကူး
နဲ့သူ ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်နေလေတော့တယ်။

ဈေးခေါင်းကိုသစ် ဈေးခေါင်းရုံးရှေ့ကိုရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အံအားသင့်ခြင်းနဲ့အတူ ဒေါသကမိုးကြိုးပစ်သလို စင်ထွက်သွားလို့ တောက်တစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်မိနယ်။ ကိုသစ်ရဲ့တောက်ခေါက်သံကြောင့် ရုံးဘေးနားမှာ အစာစားနေတဲ့ ခိုလေးဖေတွ ထပျံသွားကြတယ်။ တပည့်ဖြစ်သူဝင်းညွန့်က -

“ လောင်မီးပိုးကျတာဆရာရေ။ ရေနွေးပူလောင်းချလိုက်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ”

လို့ဆီးပြောတော့ ဈေးခေါင်းကိုသစ်လည်းနှင်းဆီပန်းပင်တွေကို တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး သုန်မှုန်တဲ့မျက်နှာထားနဲ့ ဈေးရုံးခန်းထဲဝင်သွားတယ်။

ကိုသစ်ဟာ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ကိုဆွဲဆွဲငင်ငင်ချလိုက်ပြီး ထိုင်ခုံပေါ်ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်တယ်။

“ အိပ်မက်ထဲမှာ ငါ့ကိုသတိပေးသလိုလိုနဲ့ လိုက်ခြောက်လှန့်နေတဲ့ ကျောက်စိမ်းရောင်ဝတ်စုံနဲ့ အမျိုးသမီးကဘာလဲ။ ပြီးတော့သူပြောတဲ့အတိုင်း အပြင်မှာ တကယ်ဖြစ်ဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ။ တိုက်ဆိုင်မှုလား စိတ်စွဲလန်းမှုကြောင့်လား။ နာနာဘဝတွေ ဝိညာဉ်တွေများ

ပူးကပ်နေတာများလား။ ဘာကြောင့်ငါလိုအလုပ်များတဲ့ လူကိုမှ ဒီလိုကိစ္စတွေနဲ့လာကြုံနေတာလဲ။ ဘာတွေလဲ။ ဘယ်ဘဝကရေစက်တွေလဲ။”

ကိုသစ်တစ်ကိုယ်တည်း တွေးတောစဉ်းစားရင်း စဉ်းစားလို့မရတဲ့အဆုံး ခေါင်းကိုခါရမ်းပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ တပည့်ဖြစ်သူဇော်ခက်က ဖိုင်တွဲတစ်ခု ကိုင်ပြီးအတွင်းရုံးခန်းထဲဝင်လာတယ်။ ဇော်ခက်က-

“ဆရာအမည်ပြောင်းကိစ္စတစ်ခုတော့ ပြဿနာ တက်ပြီ။ ရုံနံပါတ်(၈)၊ ဆိုင်နံပါတ်(၁၄၄) အမည်ပြောင်း တဲ့ကိစ္စဆရာ”

လို့ပြောလိုက်တော့ဈေးခေါင်းကိုသစ်က “ဘာကွ” လို့အော်လိုက်မိတယ်။ ပုထုဇဉ်ပီပီ ရုတ်တရက်ဒေါသ ဆောင့်ထွက်သွားလို့ဖြစ်တယ်။ နောက်မှကိုယ့်စိတ်ကို ထိန်းလို့ အိမ်ပြန်ဆယ်လိုက်ပြီး-

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲကွာ။ ရောင်းသူနဲ့ဝယ်သူ သဘောတူပါကြောင်း စာချုပ်တွေနဲ့၊ လက်မှတ်တွေနဲ့ ပြီးတော့ ကန့်ကွက်နိုင်ကြောင်းခုနှစ်ရက်ကြော်ငြာပြီးမှ အသက်ကိုတင်ပြတာကို အမည်ပြောင်းကျပြီးလို့ ငွေချေ ပြီးမှပြဿနာတက်တာဆိုတော့ ပိုင်ရှင်အစစ်ကဘယ်သူလဲ။

ကြားလူတစ်ယောက်ကကုလားဖန်ဝင်ထိုးပြီးအလုပ်ဝင်လုပ်
သွားတာမျိုးလား။”

လို့မေးလိုက်တယ်။ ဒီတော့ဇော်ခက်က -

“တစ်ယောက်ယောက်က အလုပ်ဝင်လုပ်သွားတာ
ဖြစ်နိုင်တယ်။ ပိုင်ရှင်အမည်ပေါက်က ဈေးသာယာရေး
ဥက္ကဋ္ဌဟောင်းဦးသောင်းညွန့်ရဲ့ မိန်းမဒေါ်တင်တင်လှတဲ့။
ဦးသောင်းညွန့်အပြောအရ သူ့မိန်းမဆုံးသွားတာနှစ်နှစ်
ရှိနေပြီတဲ့။”

လို့ပြောလိုက်တော့ ဈေးခေါင်းကိုသစ်တစ်ယောက်အံ့ဩ
လွန်းလို့မျက်လုံးပြူးသွားတယ် ကိုသစ်ကဖိုင်တွဲကို လှန်
ကြည့်လိုက်ပြီး “ဒေါ်တင်တင်လှအမည်ကနေ ဒေါ်မေမျိုး
ဟန်အမည်ကို ပြောင်းထားတာဆိုတော့ ဒေါ်မေမျိုးဟန်
ကိုသွားခေါ်ကွာ” လို့ပြောလိုက်တယ်။ဒီတော့ဇော်ခက်က-

“လိပ်စာအတိုင်း ဒေါ်မေမျိုးဟန်ကို လိုက်စုံစမ်း
ကြည့်တော့ မလေးရှားကိုထွက်သွားပြီတဲ့ဆရာ”

လို့ပြောတော့ ဈေးခေါင်းကိုသစ်ယောက် အံ့အားသင့်ခြင်း
ထက် စိတ်ပျက်ခြင်းက လွှမ်းမိုးသွားပြီး သက်ပြင်းရှည်
ကြီးကို ဝူးကနဲမှုတ်ထုတ်လိုက်တော့တယ်။ ကိုသစ်က

“ဦးသောင်းညွန့်ကို သေချာရှင်းပြလိုက်ကွာ။ ဒေါ်
တင်တင်လှလည်းဆုံးသွားပြီဆိုတော့ အခုအမည်ပြောင်း

ထားလက်စ ဒေါ်မေမျိုးဟန်ကနေ ဦးသောင်းညွန့်အမည်ကို ပြန်ပြောင်းပေးမယ်လို့ သေချာရှင်းပြပြီး ပြောပြလိုက်” လို့ပြောလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ တပည့်ကျော်ဇော်ခက်လည်း “ဟုတ်”လို့ပြောပြီး ရုံးခန်းထဲကထွက်သွားတော့တယ်။ တပည့်ဖြစ်သူဝင်းညွန့်ဝင်ရောက်လာပြီး

“ဆရာတစ်မနက်လုံး ပြဿနာတွေနဲ့ပဲ နပမ်းလုံး နေရလို့စားဖို့သောက်ဖို့မေ့နေပြီထင်တယ်။ ဆရာကြိုက်တတ်မှန်းသိလို့ စက်ချုပ်တဲ့မကေသီက ဆရာလာရင်ဖို့ ပေးပါလို့မှာထားလို့ ဆိုင်ကရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲလာဖို့ ထားတယ်။ မအေးခင်စားလိုက်ပါဦး”

လို့ပြောပြီး စားပွဲပေါ်ပန်းကန်တွေလာချတယ်။ လိုက်ပွဲလည်းပါတယ်။ ဈေးခေါင်းကိုသစ်လည်း အနံ့အရသာနဲ့ ပြည့်စုံလှတဲ့ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲရဲ့ဆွဲဆောင်မှုကြောင့် စိတ်ညစ်စရာများကို တဒင်္ဂအားဖြင့် မေ့သွားလေတော့တယ်။

x x x x x

မြို့မဈေးမှာ အမည်ပြောင်းကိစ္စကမောက်ကမဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ဈေးဌာနကဒုကြီးကြပ်ရေးမှူးမြင့်စိုးဝင်းနဲ့ကြီးကြပ်ရေးမှူးမောင်မောင်အေးတို့ ဈေးကိုကွင်းဆင်းလာကြတယ်။ ဈေးခေါင်းရုံးမှာဦးသောင်းညွန့်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်စကားပြောဖြစ်ကြတယ်။

“ဆိုင်ခန်းအမည်ပေါက်က ဦးသောင်းညွန့်ရဲ့ဇနီး ဒေါ်တင်တင်လှ ဒါပေမယ့်ဒေါ်တင်တင်လှကဆုံးသွားတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ။ ဒါကိုဈေးခေါင်းကိုသစ်ကမသိဘူး။ ကိုသစ်ကလည်းလုပ်ထုံးလုပ်နည်းအတိုင်းဒေါ်တင်တင်လှအမည်ပေါက်မှသည်ဒေါ်မေမျိုးဟန်အမည်ပေါက်သို့အမည်ပြောင်းခြင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး အကြောင်းပြချက်ခိုင်လုံစွာဖြင့် ကန့်ကွက်နိုင်ပါကြောင်းဆိုပြီး ခုနှစ်ရက်ခုနှစ်လီကြော်ငြာထားတာပဲ။ အဲဒီကတည်းကဦးသောင်းညွန့်ကန့်ကွက်ရမှာပေါ့။ ဒီလုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေ ဦးသောင်းညွန့်လည်းသိနေတာပဲ။ ဈေးသွယ်ယာရေးဥက္ကဋ္ဌလုပ်ခဲ့တာပဲ။”

လို့ပြောလိုက်တော့ ဦးသောင်းညွန့်က -

“ကျွန်တော်တရောင်ရောင်ဖြစ်နေတာကြာပြီ။ နေမကောင်းလို့ သတိမထားမိလိုက်တာပါ။”

လို့မျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ်ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့မောင်မောင်အေးက - “ဦးသောင်းညွန့်အမျိုးသမီးနာမည်နဲ့ပေါက်နေတဲ့ဆိုင်ခန်း ဦးသောင်းညွန့်အမျိုးသမီးဆုံးကတည်းက အမည်ပြောင်းခဲ့ဖူးကောင်းတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာမလုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် အခုမဖြစ်သင့်တာဖြစ်ရတော့တာပေါ့။” လို့ဗပ်ဆတ်ဆတ်လေး ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ ဦးသောင်းညွန့်တစ်ယောက် မိမိအားနဲ့ချက်ကိုရိပ်စားမိ

သွားပြီး -

“ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်တော့်ဆိုင်ခန်းကိစ္စကို အလေးအနက်ထားပြီး လူကြီးမင်းတို့အခုလို ဈေးကိုကွင်း ဆင်းလာတဲ့အတွက် အထူးပဲလေးစားမိပါတယ်။ ကျွန်တော့် ဇနီးသည်အမည်ပေါက်ဆိုင်ခန်းမို့ ကျွန်တော်အလွန်နုမြော မိပါတယ်။ ဒီဆိုင်ခန်းကို ကျွန်တော့်အမည်ပေါက်ဖြစ် အောင် ပြန်လုပ်ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်အထက်ထိ မတက်တော့ပါဘူး။ နို့မဟုတ်ရင်တော့...”

လို့ပြောပြီး စကားစကို ဖြတ်ထားလိုက်တယ်။ နောက် ဆုံးတော့ကြီးကြပ်ရေးမှူး နှစ်ယောက်စလုံးက “ဈေးခေါင်း ကိုသစ်အလုပ်လုပ်တာစေ့စပ်သေချာမှုမရှိဘူး” လို့ ကောက် ချက်ချလိုက်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် အမည်ပြောင်းကြေး သုံးသောင်းကို ဈေးခေါင်းကိုသစ်မှ ကျခံ၍ဦးသောင်းညွန့် အမည်ပေါက်ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးရန် သတ်မှတ် လိုက်ကြတယ်။ ဈေးခေါင်းကိုသစ်နဲ့ တပည့်ဖြစ်သူဇော် ခက်တို့ ရှက်လွန်းလို့ မျက်နှာကြီးနီရဲသွားကြတယ်။ ဦးသောင်းညွန့်ကတော့ အောင်ပွဲရသူဖြစ်သမို့ ရင်ကိုကော့ ပြီးဈေးခေါင်းရုံးထဲက ထွက်သွားတော့တယ်။

အခန်း(၆)

မြကျွန်းသာရဲ့ ညနေခင်းလေးကတော့ တော်တော် သာတောင့်သာယာရှိလှတယ်။ အင်းလျားရေပြင်ကိုဖြတ် တိုက်လာတဲ့ လေနုအေးကဘဝအမောတွေကိုသက်သာစေ တယ်။ ဈေးခေါင်းကိုသစ်တစ်ယောက် ဘီယာတစ်ဂျား၊ ဝိစကီတစ်ပြားမှာပြီး သီချင်းတွေဆိုနေတယ်။ ဝိတ်တာက ဘီယာတစ်ခွက်ကို ဝိစကီတစ်ပတ်နှုန်းနဲ့လာစပ်ပေးတယ်။ သောက်လိုက်ဆုလိုက်နဲ့ လက်ပံပင်ပေါ်ကဇရက်မင်းစည်း စိမ်အတိုင်းပဲ။ ခွက်ရေတွေများလာတာနဲ့အမျှ သံစဉ်တွေ လည်းကကြိုးကြောင်ဖြစ်လာတယ်။ ကိုသစ်ကဈေးခေါင်း မို့ သတိတော့အရှိသား။ ရာဇအိန္ဒြေပျက်မှာစိုးလို့ မိုက် ကိုဝိတ်တာကို ပေးလိုက်တယ်။ ကန်စွန်းပလိန်းလည်း

နှစ်ပွဲကုန်သွားပြီ။ ဘီယာနှစ်ဂျား၊ ဝီစတီက နှစ်ပြား။
 ကိုသစ်တော်တော်မှူးနေပြီ။ ဒါပေမယ့် သွေးအားကောင်းတဲ့
 လူငယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထိန်းနိုင်သေးတယ်။
 ဗိုက်ကြီးကယ်ပြီး ရင်ထဲမှာ ပူနေသလိုလို၊ အော်ဂလီဆန်
 ချင်သလိုလို တံတွေးတပျစ်ပျစ်ဖြစ်နေတယ်။ သားရေအစစ်
 နဲ့လုပ်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက တောင်တန်တွေထုတ်
 ပြီး ကျသင့်ငွေကိုရှင်းပေးခဲ့ပြီးဆိုင်ထဲကထွက်လာခဲ့တယ်။
 ကိုသစ်ကသတိတော့မြဲတယ်။ လမ်းကိုသတိထားပြီးမယိမ်း
 မယိုင်အောင် ဖြေးဖြေးချင်းလျှောက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့စီဒိုးနား
 ဟော်တယ် ဆယ်နှစ်လုံးတန်းဘက် ဆက်လျှောက်သွား
 တယ်။ ဒီလိုနဲ့ရင်ထဲက တအားပူလာသလို ဂျိုးဖြူပိုက်
 လုံးကြီးပေါ်တက်အိပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တော့
 တယ်။

တစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင်အိုက်စပ်ပြီး လှိုက်မောနေ
 တဲ့ ကိုသစ်တစ်ယောက်ဂျိုးဖြူပိုက်လုံးရဲ့ အေးစက်စက်
 အထိအတွေ့ကိုသဘောကျသွားတယ်။ ရင်ထဲကလှိုက်ပြီး
 အော်ဂလီဆန်လာလို့ပါးစပ်ထဲလက်ညှိုးယိုးထည့်ပြီးအန်ပစ်
 လိုက်တယ်။ ဘီယာ၊ ဝီစတီနဲ့ ရောထွေးနေတဲ့ ကန်စွန်းလိမ်း
 တွေအကုန်လုံး ဂျိုးဖြူပိုက်လုံးအောက်ခြေမှာ စီးဆင်းနေတဲ့
 ရေမြောင်းထဲကို ထိုးဆင်းသွားတယ်။ အခုမှ ကိုသစ်

တစ်ယောက်ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားတယ်လို့ ခံစားလိုက်ရတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ကိုသစ်တစ်ယောက် ရေနုစုံခွက်တိတိ အရမ်းကို အလိုရှိနေတယ်။ ပထမတစ်ခွက်က မျက်နှာသစ်မယ်။ ပလုပ်ချင်းမယ်။ လက်ဆေးမယ်။ ဒုတိယတစ်ခွက်က အားရပါးကသောက်ချလိုက်မယ်။ တစ်ချက်တစ်ချက်ခေါင်းက စစ်ကနဲစစ်ကနဲ ကိုက်တာကလွဲပြီး အားလုံးအခြေအနေကောင်းပါတယ်။

ကိုသစ်က ရင်ဘတ်ကိုလက်နဲ့ဖိပြီး သက်ပြင်းကို ရှိုက်လိုက်တော့နဲ့ သာဖြူကိုရလိုက်တာနဲ့ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားပြီး ဘေးဘီယာကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တစ်လံအင်္ဂ္ဂလောက်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦး။ ရုတ်တရက်မို့ နည်းနည်းလေးတော့ လန့်သွားတယ်။ ပြောစမှတ်ဖြစ်ရလောက်အောင် ကြောက်လန့်တာမျိုးတော့ ဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီအမျိုးသမီးက ကိုသစ်နဲ့အိပ်မက်ထဲမှာ ရင်းနှီးပြီးသားဖြစ်နေတဲ့ ကျောက်စိမ်းရောင် ဝတ်စုံနဲ့ အမျိုးသမီးဖြစ်နေလို့ပဲ။ လက်ထဲမှာပည်းရေသန့်ဗူးကြီးနှစ်ဗူးကို ကိုင်ထားတယ်။ ဝတ်စုံကအစိမ်းရောင်ဘော်ကြွယ်တွေကို အတင်းသားမြင်နေရတယ်။

နံ့သာဖြူနံ့ကြောင့် ကိုသစ်တစ်ယောက် စိတ်ကြည်လင် သွားတယ်လို့တောင် ခံစားရတယ်။ ကျောက်စိမ်းဝတ်စုံ ရှင်က -

“ရှော ဒီတစ်ဦးနဲ့ ပလုပ်ကျင်းပြီး မျက်နှာသစ် လိုက်၊ ဒီတစ်ဦးက သောက်ဖို့။ ဓါတ်ဆားလည်းစပ်ပြီး သား” လို့ပြောပြီး ရေသန့်ဦးနှစ်ဦးကမ်းပေးတယ်။ ကို သစ်ကလည်း လှမ်းယူလိုက်ပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ မျက် နှာသစ်တယ်။ ပလုပ်ကျင်းတယ်။ မျက်နှာသစ်ပြီးလို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကျောက်စိမ်းဝတ်စုံရှင်က ကိုသစ် ကိုပြုံးပြုံးကြီး ခိုက်ကြည့်နေတယ်။ အန်ထားရတာမို့ရေ တအားငတ်နေလေတော့ ဓါတ်ဆားရေတွေကို အငန်းမရ သောက်နေတော့တယ်။ တဝှတ်ဝှတ်နဲ့သောက်ရင်း ရေ ကုန်သွားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ကျောက်စိမ်းဝတ်စုံရှင် မရှိတော့ဘူး။ ကိုသစ်လည်းစိတ်ချဉ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ပိုက် လုံးအောက်မှာစီးဆင်းနေတဲ့ ရေမြောင်းထဲကို ရေသန့်ဦး ခွဲနှစ်ခုစလုံး ပစ်ချလိုက်တော့တယ်။ မျက်လုံးတွေမှူး စင်းလာတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ကိုသစ်တစ်ယောက်ဂျိုးဖြူ ပိုက်လုံးကြီးကို ဖတ်ပြီးအိပ်ပျော်သွားတော့တယ်။

ကိုသစ်တစ်ယောက် ဗိုက်တွေအောင့်ပြီးခေါင်း
 တွေကိုက်နေတယ်။ ဈေးခေါင်းရုံကိုသွားပြီး ဈေးလုပ်ငန်း
 တွေမလုပ်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေရတယ်။ ဆေးခန်းကို
 တောင်မနည်းသွားရတယ်။ အင်္ဂလိပ်ဆေးကလည်းသောက်
 တုန်းခဏပဲ သက်သာတာ။ ဒါကြောင့် ဗမာဗိန္ဒောဆေး
 ဆရာနဲ့ ပြောင်းပြကြည့်တယ်။ တိုင်းရင်းဆေးသိပ္ပံဆရာ
 မင်းနိုင်ဦးကတော့ ပါဏကဝမ်းမီးပျက်လို့ဖြစ်တာတဲ့။ ဝမ်း
 တစ်လုံးကောင်းရင် ခေါင်းမခဲဘူး။ ဝမ်းတစ်လုံးမကောင်း
 လို့ ခေါင်းခဲတာလို့ပြောတယ်။ စွဲစားဖို့ ဆင်တုံးမနွယ်
 နဲ့ ဖော်စပ်ထားတဲ့ဗိန္ဒောဆေးတွေ ပေးလိုက်တယ်။ နနွင်း
 ခါးနဲ့လုပ်ထားတဲ့ဆေးတွေလည်း ပေးလိုက်တယ်။ အပူ
 အစပ်၊ အဖန်အချုပ်နဲ့ မာတဲ့ကျေကျက်ခဲတဲ့အစားအစာ
 တွေကိုလည်း မစားဖို့၊ ရှောင်ဖို့မှာလိုက်သေးတယ်။
 ဈေးခေါင်းကိုသစ်က စိတ်ညစ်နေသူဆိုတော့ မှာတာတွေ
 မကြားတစ်ချက်ကြားတစ်ချက်။

တပည့်ကျော်တွေဖြစ်တဲ့ ဝင်းညွန့်နဲ့ ဇော်ခက်တို့
 က ဈေးလုပ်ငန်းတွေကို စဉ်ဆက်မပြတ် လည်ပတ်နေ
 အောင် လုပ်ဆောင်နေကြရတယ်။ နေ့စဉ်ငွေကောက်ခံပေး
 သွင်းမှုတွေ၊ နေ့စဉ်အစီရင်ခံစာတွေကို အစီအစဉ်မပျက်
 အောင် တပည့်ကျော်တွေက စွမ်းဆောင်နိုင်လို့တော်သေး

တယ်။ လက်မှတ်ထိုးစရာလိုတဲ့ အစီရင်ခံစာတွေကို တပည့်ကျော်တွေက အိမ်ယူလာပေးတယ်။

ကိုသစ်တစ်ယောက် အစာသိပ် မစားနိုင်တာကြောင့် တော်တော်ပိန်ကျသွားတယ်။ ဆယ့်နှစ်လုံးတန်းကြေးအိုးဆီချက်ဆိုင်က ကြက်သားဆန်ပြုတ်ကို မနက်တစ်ကြိမ်၊ နေ့လည်တစ်ကြိမ်၊ ညနေတစ်ကြိမ် တစ်နေ့သုံးကြိမ် ပို့ပေးတယ်။ ကိုသစ်ကလာပို့တဲ့ဝိတ်တာကို မေးကြည့်လိုက်တော့ ဈေးထဲကစက်ချုပ်တဲ့ခပ်လှလှအစ်မကပို့ခိုင်းတာလို့ပြောတယ်။ သေချာပါတယ်။ မကေသီပဲဖြစ်မှာပါ။ ကိုသစ်ကဘာရယ်မဟုတ် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်သွက်သွက်မှုတ်ထုတ်လိုက်တယ်။

x x x x x

ဆရာဟိန်းကျော် - ဓါတ်ရိုက်ဓါတ်ဆင်

စောင်းတန်းထဲဝင်လိုက်တာနဲ့ ဓါတ်ခန်းဆိုင်းဘုတ်ကြီးက ခန့်ခန့်ငြားငြား ကြိုဆိုနေတယ်။ အထဲမှာ ဧည့်သည်မရှိတာကြောင့် ဦးသောင်းညွန့်လှမ်းဝင်လိုက်တယ်။ တပည့်ဖြစ်သူ ကျည်စိန်ကနောက်တော်ပါးကနေ ကပ်ပြီးလိုက်ဝင်သွားတယ်။ ဆရာဟိန်းကျော်ကစိပ်လက်စပုတီးကို သံချိတ်မှာချိတ်လိုက်ပြီး -

“ဘယ်လိုလဲဆရာကြီး ထူးခြားမှုတွေရှိရဲ့လား”

လို့မေးလိုက်တယ်။ ဒီတော့ ဦးသောင်းညွန့်က

“တော်ဘော်တော့ ထူးခြားလာပြီဆရာ။ ဒါပေမယ့် နည်းနည်းနေေးတယ်လို့ထင်တယ်။ ဆရာမြန်မြန်လေး ဖြစ်သွားအောင်စွမ်းဆောင်ပေးပါဦး။”

လို့လောဆယ်လိုက်တယ်။ ဆရာဟိန်းကျော်က အိန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ -

“ကညာပျိုနဲ့ ဧရာအိုတို့ရဲ့ဇာတ်လမ်းက ဒီလိုပဲ နည်းနည်းတော့ နှေးတတ်ပါတယ်။ ဒါသဘာဝပါတဲ့” လို့ပြောလိုက်တော့ ဦးသောင်းညွန့်ကပျာပျာသလဲနဲ့-

“ဆရာရယ်အားကိုးပါတယ်။ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး။ မြန်သထက်မြန်အောင်လုပ်ပေးပါဦး။”

လို့လောဆော်လိုက်ပြန်တယ်။ ဆရာဟိန်းကျော်က ဓါတ်ရိုက် ဓါတ်ဆင် ဆရာတို့ရဲ့ အိုက်တင် အပြည့်နဲ့ ခဏလောက် စဉ်းစားခန်းဝင်ရင်း အာရုံယူလိုက်ပြီး -

“ကောင်မလေးက တနင်္လာသမီးဆိုတော့ ကံကော်သားနဲ့ကျားရုပ်လေးထုရမယ်။ အိပ်ဆောင်ကျားရုပ်လေးခင်ဗျားက သောကြာသားဆိုတော့ သီးသားနဲ့ပူးရုပ်ထုရမယ်။ ခင်ဗျားက အဲဒီကျားရုပ်လေးကို ကိုယ်နဲ့မကွာအမြဲဆောင်ထားရမယ်။ ခင်ဗျားဘေးနားမှာကေသီဆိုတဲ့

ချစ်မနီးလေးအရိပ်လိုရှိနေတယ်လို့ သဘောထားရမယ်။
 ခင်ဗျားရဲ့နေ့နံပူးရုပ်လေးကိုတော့ သူ့နားမှာအမြဲရှိနေ
 အောင်တော့ ခင်ဗျားလုံးပမ်းရလိမ့်မယ်။ အဲဒီတစ်ချက်
 တော့ ခင်ဗျားကြိုးစားရလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုမလုပ်ခင်
 အဲဒီ ကျားရုပ်နဲ့ပူးရုပ်ကို ကျုပ်ခါတ်ခန်းထဲမှာပဲ တစ်ပါတ်
 တိတိမြားနတ်မောင်နတ်ကို အပ်ထားပေးမယ်။”

လို့ပြောလိုက်တယ်။ ဦးသောင်းညွန့်လည်းအသက်ကြီးနေ
 ပြီဖြစ်ပေမယ့် ကြိုက်မရှက်ငိုက်မရှက် အမျိုးအစားထဲက
 မို့မျက်နှာကြီးဖြီးနေတယ်။ နောက်ဦးသောင်းညွန့်ကအား
 ရေပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ထောင်တန်ဆယ်ရွက်ထုတ်ပြီးဆရာ
 ဟိန်းကျော်ကို ဉာဏ်ပူဇော်ခအဖြစ်ပေးလိုက်တယ်။ ဆရာ
 ဟိန်းကျော်က ထောင်တန်စာရွက်ကိုလက်ခံယူလိုက်ပြီး
 ဦးသောင်းညွန့်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ကို ပြုံးပြုံး
 ကြီးစိုက်ကြည့်နေတော့တယ်။

x x x x x

ဈေးခေါင်းကိုသစ်တစ်ယောက် ဆန်ဖြုတ်သောက်
 လိုက်ဗမာဆေးသောက်လိုက်နဲ့ နည်းနည်းတော့ထူထူ
 ထောင်ထောင်ရှိလာတယ်။ အိပ်မက်နဲ့အတူ အာရုံတွေ
 ကို အမိန့်လာပေးနေတဲ့အတွက် ကျောက်စိမ်းဝတ်စုံရှင်

ကို တစ်ချက်တစ်ချက် စိတ်ပျက်နေမိတယ်။ တည့်ဖြစ်
သူဝင်းညွန့်အိမ်ကို ရောက်လာတယ်။

“ဆရာရေ နေကောင်းအောင်နေပါ။ ဈေးလုပ်ငန်း
တွေအတွက်နောက်ဆံတင်းမနေနဲ့။ ကျွန်တော်တို့အဆင်
ပြေအောင်ကြည့်လုပ်ထားမယ်။”

လှိုင်းညွန့်က ပြောလိုက်တော့ ကိုသစ်က-

‘ငါမရှိတုန်းဈေးထဲမှာဘာပြဿနာတွေတက်သေးလဲ’
လို့မေးလိုက်တယ်။ ဒီတော့ဝင်းညွန့်က -

“ပြဿနာကြီးကြီးမားမားတွေတော့ မရှိပါဘူး။
အသေးအမွှားတွေတော့ရှိတာပေါ့ဆရာရယ်၊ ဈေးသာယာ
ရေးဥက္ကဋ္ဌဟောင်း ဦးသောင်းညွန့်ရဲ့တပည့်ကျော်ကျည်စိန်
ဆိုတဲ့ကောင်တော်တော်ရှုပ်တဲ့ကောင်။ ဆရာ့ကိုဖေဘာပေး
နေတဲ့ မမကေသီရဲ့ စလင်းဘက်အိတ်ထဲကိုသစ်သားကို
ထုထားတဲ့ပူးရုပ်ကို အတင်းသွားထည့်တယ်ဆိုပဲ။ ပြဿနာ
တတ်ပါလေရော။ အောက်လမ်းတွေလား၊ အထက်လမ်း
တွေလား ဘာတွေလဲမသိပါဘူးဆရာ။ မမကေသီတော့
တော်တော်စိတ်ပျက်သွားပုံရတယ်။ သူ့ညီမ မသိတာဆို
ရင် ရှက်ပြီးငိုတာ။ ဈေးသည်တွေမနည်းဝိုင်းချောယူရ
တယ်။ ကျည်စိန်ကို နောက်နောင်မလုပ်ဖို့ ဝန်ခံကတိနဲ့
ချုပ်လိုက်တော့မှ မမကေသီလည်း ကျေနပ်သွားတော့

တယ်။ ပြဿနာကဘာမှမဟုတ်ပေမယ့် ဦးနှောက်စား
တယ်ဆရာရေ” အခုမမကေသီတို့ဆိုင်ခဏပိတ်ထားတယ်။
ဘာဖြစ်လို့လည်းမသိဘူး။ ရှက်လို့လားမသိဘူး။”

လို့ပြောတော့ ကိုသစ်အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ကိုသစ်က

“ငါ့အပေါ်တော့ တော်တော်ကောင်းရှာကြတယ်။

ဘယ်ဘဝကရေစက်လဲတော့မသိဘူး။ ကြက်သားဆန်ပြုတ်
ကိုအော်ဒါမှာပြီး အိမ်ကျိနေတိုင်းပို့ခိုင်းထားတယ်ကွာ။
အံ့ရော်...”

လို့ပြောတော့ တပည့်ကျော်ဝင်းညွန့်စပ်ပြီးပြီးလုပ်နေတယ်
ဝင်းညွန့်က ရုတ်တရက်သတိယဟန်နဲ့

“ဪဆရာ ချိုချိုဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဆရာ
ဘော်ဒါဖုန်းဆက်တယ်ဆရာ။ သူ့အဖေအခြေအနေကောင်း
သွားပြီလို့ပြောတယ်။ ကျွန်တော်ကဆရာလုံးဝနေမကောင်း
ဘူးလို့ပြောလိုက်တော့ သူတော်တော်ကြောသွားပုံရတယ်။
သူဆရာဆီလာခဲ့မယ်လို့ ပြောသွားတယ်။”

လို့ပြောတော့ ကိုသစ်တစ်ယောက် တွေဝေသွားခဲ့တယ်။
ဝင်းညွန့်လည်း သူ့ဆရာစားဖို့ပန်းသီးတွေ၊ ကိတ်ခြောက်
တွေ၊ နို့ဆီတွေ၊ ကော်ဖီမစ်တွေကို ကြောင်အိမ်ထဲထည့်
ပေးခဲ့ပြီး ဈေးကိုပြန်သွားခဲ့တော့တယ်။

x x x x x

ချိုချိုက အခန်းထဲကို တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းဝင်လာ

ခဲ့တယ်။ ကိုသစ်က ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာမိန်း
နေတယ်။ ချိုချိုက မျက်ရည်တွေကြားက ကိုသစ်ကို
ပြုံးပြုံးကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ချိုချိုက

“ကိုသစ်တော်တော်လျှို့တယ်။ အရမ်းလျှို့ဝှက်တာပဲ။
ကောင်းပါတယ်လေ။ နေနဲ့လ ရွှေနဲ့မြပါတ...”

လို့ပြောလိုက်တယ်။ ဆိုင်းမဆင့်စုံမဆင့်မို့ ရုတ်တရက်
“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ချိုချို” လို့မေးလိုက်
တယ်။ ဒီတော့ချိုချိုက မဲပြဲ... သစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး

“အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်တဲ့သူတွေဟာ အနီးရခက်
တယ်ဆိုတဲ့ ဆိုက်တင်မျိုးချို့ဘဝမှာ အပြည့်အဝမြင်ဖူး
တာ ဒါပထမဦးဆုံးပဲ။ ချိုကိုသစ်ကို ပြောခဲ့ဖူးတာပဲ။
ချိုနဲ့ ကိုသစ်ဟာ သူငယ်ချင်းမက ရည်းစားမကျဘဝ
ပါလို့။ ကိုသစ်မိန်းမယူရင်တောင် ချိုကိုအခေါ်အပြော
မပျက်ပါနဲ့လို့။ မိန်းမယူတော့မယ်ဆိုရင် အနည်းဆုံး
တော့ တိုင်ပင်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ အခုတော့ လျှို့လျှို့
ဝှက်ဝှက်ကို ကြိတ်လုပ်တာ။”

လို့ပြောလိုက်တော့ ကိုသစ်တစ်ယောက်နားမလည်ခြင်း
တွေနဲ့ အတူဒေါသထွက်သွားတော့တယ်။ နေမကောင်း
လို့အားနဲ့နေရတဲ့ကြားထဲ ဒေါသထွက်သွားလေတော့ ဗိုက်
ထဲကရုတ်တရက် အောင့်တက်လာတယ်။ ခေါင်းတွေ

လည်းသိုးကိုက်လာတယ်။ ဒေါသစိတ်နဲ့အတူ -

“ချိုချို ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ”

လို့အော်လိုက်ပေမယ့် စကားလုံးတွေက ပလုံးပထွေးနဲ့ ထွက်သွားတယ်။ ကိုသစ်တစ်ယောက် ဒေါသစိတ်ကြောင့် မျက်နှာကြီးနိမြန်းပြီး မော့ဟိုက်နေတယ်။ သက်ပြင်းကို အကြိမ်ကြိမ်ချရင်း မျက်လုံးကိုလည်း တအားမှိတ်ထား မိတယ်။ ချိုချိုလည်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်သွား တယ်။ နံရံမှာ ကပ်ချိတ်ထားတဲ့ ယပ်တောင်ကိုယူပြီး ယပ်ခပ်ပေးလိုက်တယ်။ ယပ်ခပ်ပေးရင်းချိုချို -

“ကိုသစ် မကေသီ ချိုကို ကြေးအိုးဆိုင်မှာခေါ် တွေ့တယ်။” လို့ပြောတော့ကိုသစ်မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ ကိုသစ်က တစ်ခုခုပြောဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြောချင်လွန်းလို့ အားကြီးနေလို့ ဗလုံးပထွေးတွေဖြစ်နေ တယ်။ ချိုချိုကပဲဆက်ပြီး -

“တွေ့တွေ့ချင်း မကေသီကချိုကိုဘုကြည့်ကြည့် တယ်။ သူပုံစံက မနှစ်မြို့တဲ့ပုံစံပဲ။ ချိုနဲ့ကိုသစ်တို့ အခြေအနေကိုပဲ သိချင်တယ်လို့ တည့်တည့်ပဲမေးတယ်။ ချိုက မောင်နှမတွေလိုပဲ ရိုးရိုးသားသားနေကြတာပါလို့ ခဏခဏကျိန်ပြောလိုက်တော့မှ မကေသီမျက်နှာသွေး ပြောင်းသွားတယ်။ မကေသီက ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးကိုဖွင့်

ပြီး ကြေးအိုးဖိုးထုတ်ရှင်းရင်း ချိုချိုအခက်အခဲရှိရင်ပြော
နော်။ အားမနာနဲ့။ အချိန်မရွေးလို့ ရယ်ရယ်မောမောနဲ့
ပြောတယ်။ ချိုချိုလန့်လွန်းလို့ ကြက်သီးတောင်ထသွား
တယ်။ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ဓါးမြှောင်တစ်ထွာကျော်
ကျော်ရှိမယ်။”

လို့ပြောလိုက်တယ်။ ကိုသစ်က သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို
စိတ်ပျက်လက်ပျက်မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ပက်လက်ကုလား
ထိုင်ပေါ် အရပ်ကြိုးပြတ်မှီချလိုက်တော့တယ်။

ချိုချိုက မျက်ရည်တွေစီးကျနေတယ်။ မျက်ရည်
တွေကြားကနေ ကိုသစ်ကိုပြုံးပြုံးကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့
မျက်ရည်တွေကို လက်ဖမိုးနဲ့ သုတ်ရင်း ခြေလှမ်းတွေကို
လေးကန်စွာတစ်လှမ်းချင်းလှမ်းရင်း အပြင်ကိုထွက်သွား
တော့တယ်။

x x x x x

စာပို့လုလင်က ပါဆယ်ထုတ်တစ်ထုတ်လာပို့
တယ်။ ကိုသစ်ကလက်ခံယူပြီးဖွင့်ပေါက်ကြည့်လိုက်တယ်။
အင်္ဂလန်ဦး အခန့်ချုပ်ထားတဲ့ မီးခိုးရောင်ယူနီဖောင်း။
ဒါလည်း ကောသိလက်ချက်ပဲဖြစ်မှာပါလို့ ကောက်ချက်ချ
လိုက်ပြီး မဲပြုံးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်တယ်။ ယူနီဖောင်းကြား
ထဲမှာ စာရွက်ခေါက်လေး ကိုသစ်ဖတ်ကြည့်လိုက်တယ်။

ဈေးခေါင်းကြီး ကိုသစ် အိပ်မက်တွေ လုံးဝ
 မကောင်းဘူး ကိုသစ်အတွက်စိုးရိမ်လို့ ကေကိုယ်တိုင်
 လာပြုစုမယ်။ ကိုသစ်ဘာပြောပြော ကေလာပြုစုမယ်။
 ကေလုံးဝ နောက်မဆုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့
 ကိုသစ် ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာက ကေပြုစုမှ ပျောက်ကင်း
 မှာဖြစ်လို့ပဲ။ ဘာဆေးစားစား၊ ဘာဆေးထိုးထိုး၊
 ဘယ်ဆရာဝန်နဲ့ ကုကုပျောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုသစ်ဘာ
 ပြောပြော ကေလာ ပြုစုမယ်။ ချိုချိုနဲ့လည်း တွေ့ပြီးပြီ
 ဖြစ်လို့ စိတ်အေးလက်အေး ကေလာပြုစုမယ်။

အိပ်မက်များနဲ့အတူ

ကေ

၄-၄-၂၀၁၀

ကိုသစ်တစ်ယောက်စာကိုဖတ်ပြီး တော်တော်စိတ်
 ပျက်သွားတယ်။ ယူနီဖောင်းကော စာကောပါဆယ်ထုတ်
 ထဲပြန်ထည့်ပြီး ဖိရိပေါ်ပစ်တင်လိုက်တယ်။ ကိုသစ်
 တစ်ယောက်ကတုန်ကယင်နဲ့နေမထိထိုင်မသာဖြစ်နေတယ်။
 စက်မှုတစ်ဘက်က ဝင်းသူစာဆိုင်ဘက်ကိုလမ်းလျှောက်
 သွားမယ်။ စပရူလိုင်နားဘီယာသုံးလုံးဝယ်မယ်။ ဝီစကီ
 တစ်ပြားဝယ်မယ်။ စပရူလိုင်နားငါးမုန့်ဝယ်မယ်လို့ဆုံး
 ဖြတ်ပြီးအောက်ထပ်ကို ဆင်းခဲ့တော့တယ်။

ကိုသစ်က လျှပ်စစ်မီးဖိုနဲ့ ငါးမုန့်တွေကိုကိုယ်
 တိုင်ကြော်တယ်။ ဇလုံနဲ့အပြည့်ရတယ်။ ဘီယာတစ်ခွက်
 ကိုဝီစက်တစ်ပတ်နှုန်းစပ်ပြီးသောက်တယ်။ ငါးမုန့်ကြော်
 ကိုစားလိုက်၊ သောက်လိုက်နဲ့ ကိုသစ်တစ်ယောက်သွေး
 ပူလာခဲ့တယ်။ တော်တော်မူးလာတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့
 မူးသထက် မူးလာခဲ့တယ်။ ဒါဟာဈေးခေါင်းတွေရဲ့မထူး
 ဇာတ်ခင်းရင်းထွက်ပေါက်ရှာနည်းတစ်မျိုးဖြစ်တယ်။ အစာ
 ဆိုလို့ခိုက်ထဲမှာ ဆန်ပြုတ်ပဲရှိတာဆိုတော့ ကိုသစ်တစ်
 ယောက်ချာချာလည်အောင် မူးသွားတော့တယ်။ သတိက
 လည်းမလစ်တစ်ချက်လစ်တစ်ချက်နဲ့။

x x x x x

ကျောက်စိမ်းရောင်ဝတ်စုံနဲ့ အမျိုးသမီးကကိုသစ်
 ကိုပြုံးပြုံးလေးစိုက်ကြည့်နေတယ်။ ကိုသစ်ကလည်း
 ခြင်္သေ့မရှေ့ကို ရောက်ရှိနေတဲ့သမင်ဖိုရဲ့ခံစားချက်မျိုးနဲ့
 ပြန်ကြည့်နေတယ်။ ကျောက်စိမ်းဝတ်စုံရှင်က “ဘဝသံသရာ
 ရဲ့အစကို တောင်မသိဘူး” လို့ပြောပြီး ပျောက်ကွယ်
 သွားခဲ့တယ်။ လူကပျောက်ကွယ်သွားပေမယ့်အသံကိုတော့
 ကြားနေရတယ်။

၁၉၃၀-ပြည့်နှစ်လောက်က တောင်ပုလုဆိုတဲ့
 ရွာကြီးမှာ လယ်တွေယာတွေထန်းတောတွေ အများဆုံးပိုင်

ဆိုင်တဲ့ ဦးညွန့်မောင်နဲ့ ဒေါ်အေးနုတို့ ဇနီးမောင်နှံနေထိုင်ကြတယ်။ ဒေါ်အေးနုတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ သမီးချည်းသုံးယောက် ရှိတယ်။ မကြီး၊ မလတ်၊ မငယ်ဆိုပြီး သုံးယောက် ရှိတယ်။ သေချာကြည့်လိုက်တော့ မကြီးဆိုတာ ကျောက်စိမ်းရောင် ပတ်စုံနဲ့ အမျိုးသမီးဖြစ်နေတယ်။ ပတ္တမြားဝတ်စုံနဲ့ မလတ်ဆိုတဲ့ သူကို ကြည့်လိုက်တော့ မကေသီဖြစ်နေပြန်တယ်။ အဖြူရောင်ပတ်စုံနဲ့ မငယ်ဆိုသူကို ကြည့်လိုက်တော့ မသီတာ ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။

အဲဒီဘုန်းက ကိုသစ်ဆိုတဲ့ လူက ဘုန်းကြီးကျောင်းသား။ ရှမ်းပြည်က ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဟာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်နဲ့ အတူတောင်ပုလုရွာ ဘုန်းကြီးဆီကို လာလည်တယ်။ အာဂန္တုရှမ်းဘုန်းကြီးဟာ တောင်ပုလုရွာမှာ ခုတ်တရက် ပျံလွန်တော်မူသွားတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေးတစ်ဦးတည်း တောင်ပုလုရွာကြီးမှာ မျက်စိသူငယ်နားသူငယ်နဲ့ ပကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေးဟာ ရှမ်းပြည်ကိုလည်း မပြန်တတ်၊ တောင်သူလယ်သမားအရေးတော်ပုံဖြစ်နေဆဲ မို့ခေတ်ကာလကလည်း မကောင်းဆိုတော့ ဦးညွန့်မောင်နဲ့ ဒေါ်အေးနုတို့ ဇနီးမောင်နှံက မွေးစားလိုက်တယ်။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံအဖို့က သားမရှိတာနဲ့ အတော်ဖြစ်သွားတယ်။ ကေလိဥလး

ကလည်းတော်တော်လိမ္မာတယ်။ ရှမ်းပြည်သားဖို့တစ်ရွာ
လုံးကရှမ်းပုတ်လို့ ဝိုင်းခေါ်ကြတယ်။

မကြီး၊ မလတ်၊ မငယ် တို့နဲ့အတူ မောင်ရှမ်း
ပုတ်ဟာ ပြေးရင်းလွှားရင်းဆော့ကစားရင်း လူကြီးတွေကို
အလုပ်လုပ်ကူရင်းနဲ့ အရွယ်ရောက်လာခဲ့တယ်။ သန်မာ
ထွားကျိုင်းတဲ့ မောင်ရှမ်းပုတ်ဟာ စာရင်းငှားတွေနဲ့အတူ
လယ်ယာလုပ်ငန်းတွေကိုကူညီလုပ်ကိုင်ပေးတယ်။ ဦးညွန့်
မောင်နဲ့ဒေါ်အေးနုတို့လည်းတစ်နေ့တစ်ခြားစီးပွားတိုးတက်
လာခဲ့တော့တယ်။

အငယ်ဆုံးသမီးထွေးမငယ်ကို မြို့ကျောင်းမှာသွား
ထားတယ်။ ဦးညွန့်မောင်နဲ့ဒေါ်အေးနုတို့က မငယ်ကို
ပညာတတ်ဖြစ်စေချင်တယ်။ ပြီးတော့မင်းကတော်လည်း
ဖြစ်စေချင်တယ်။ မငယ်တစ်ယောက်မြို့မှာကျောင်းတက်
ရင်း မြို့သားတစ်ယောက်နဲ့ရည်းစားဖြစ်တယ်။ အချစ်နယ်
ကျွဲကြလို့ မငယ်မှာကိုယ်ဝန်ရှိလာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ
ပဲမငယ်နဲ့ဖြစ်တဲ့ မြို့သားဟာအရက်ဆိုင်မှာ မူးပြီးရန်ဖြစ်
ရင်း အရိုက်ခံရလို့ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးသွားတယ်။ အဲဒီသေ
ဆုံးသွားတဲ့မြို့သားဆိုတာ တကယ်တော့ဦးသောင်းညွန့်
ကြီးဖြစ်နေတယ်။

မငယ်ဟာရွာကိုပြန်လာခဲ့တယ်။ အဖေအမေနဲ့အစ်မ

နှစ်ယောက်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲပွင့်ပြောပြပြီးအားရပါးရ
 ငိုချလိုက်တယ်။ မကြီးနဲ့မလတ်က ညီမငယ်ရဲ့အရှက်ကို
 ကာကွယ်ပေးဖို့ မောင်ရှမ်းပုတ်ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းအကူ
 အညီတောင်းတယ်။ ရှမ်းပုတ်ကလည်း သူကူညီမယ်လို့
 အာမခံလိုက်တယ်။ ရှမ်းပုတ်နဲ့မငယ်ကို လူသိရှင်ကြား
 မင်္ဂလာဆောင်ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့အရင်အတိုင်းပဲ
 မောင်နှမတွေလိုပဲ ဟန်မပျက်ဆက်ပြီးနေကြတယ်။
 အများ အမြင်မှာတော့ ရှမ်းပုတ်နဲ့မငယ်ဟာလင်မထား။
 ဒီလိုနဲ့ ကိုယ်ဝန်ဟာ နေ့စေ့လစေ့ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့်ကံဆိုးချင်တော့ မငယ်ဟာကလေးနဲ့
 အတူ မီးတွင်းထဲမှာပဲသေဆုံးသွားခဲ့တယ်။ တစ်မိသားစု
 လုံးယူကြိုးမရ ငိုကြွေးကြတယ်။ နောက်တော့ဦးညွန့်
 သောင်းနဲ့ ဒေါ်အေးနုတို့ဟာ သမီးကိုလွမ်းတဲ့စိတ်နဲ့မစား
 နိုင်မအိပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ကွယ်လွန်သွားခဲ့
 တယ်။ လူ့လောကကြီးထဲမှာ မကြီး၊ မလတ်တို့ဟာ
 ရှမ်းပုတ်နဲ့အတူကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ရှမ်းပုတ်ရဲ့တည်ကြည်
 ခန့်ငြားတဲ့ ဥပမိရုပ်ကြောင့် မည်သူမှမကြီးနဲ့မလတ်ကို
 မစော်ကားရဲ့ဘူး။ ရွာတောင်ပိုင်းကလူမိုက်တစ်ယောက်က
 မကြီးကိုအပျော်ကြံချင်နေပေမယ့် ရှမ်းပုတ်ရှိနေလို့
 မတိုးရဘူး။ ရွာမြောက်ပိုင်းက လူမိုက်တစ်ယောက်က

လည်း မလတ်ကိုအပျော်ကြံချင်နေပေမယ့် ရှမ်းပုတ်ရှိ
နေတဲ့အတွက် မစရဲဘူးဖြစ်နေတယ်။ တကယ်တော့ရွာ
တောင်ပိုင်းလူမိုက်က ကျည်စိန်၊ မြောက်ပိုင်းလူမိုက်က
ကျော်မင်းနိုင်ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ဂျပန်ခေတ်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ရွာ
တောင်ပိုင်းလူမိုက်နဲ့ ရွာမြောက်ပိုင်းလူမိုက်တို့ကဂျပန်
အလိုတော်ရှိတွေဖြစ်လာခဲ့ကြတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံးက
ရှမ်းပုတ်ကိုရှင်းပစ်ချင်နေကြတယ်။ ရှမ်းပုတ်မရှိတော့မှ
မကြီးနဲ့မလတ်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ခြေတော်တင်နိုင်
မှာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်ရှမ်းပုတ်ကို ဂျပန်စစ်သားတွေနဲ့
လှည့်တိုက်ပေးဖို့ အကောက်ကြံနေကြတယ်။

သေသွားတဲ့ဦးညွန့်မောင်၊ ဒေါ်အေးနဲ့မငယ်တို့
ဟာ သိုက်တစ်ခုမှာ အစွဲအလန်းကြေရန်ဥစ္စာစောင့်တွေ
သွားဖြစ်နေကြတယ်။ ရှမ်းပုတ်ကို ဂျပန်စစ်သားတွေနဲ့
အလိုတော်ရှိတွေရဲ့ ရန်ကသတိထားဖို့အမြဲတမ်းအိပ်မက်
ကနေသတိပေးတယ်။ လမ်းညွန့်ပေးတယ်။

အလိုတော်ရှိနှစ်ယောက်လည်း ကိုယ့်ရွာသားအ
ချင်းချင်း တော်တော်ဒုက္ခပေးတယ်။ ဂျပန်စစ်သားသုံး
ယောက်ကိုခေါ်လာပြီးရှမ်းပုတ်ကိုလာဒုက္ခပေးလေ့ရှိတယ်။
ရှမ်းပုတ်ကလည်း အိပ်မက်ကလမ်းညွန့်တဲ့အတိုင်းအမြဲ

တမ်းအသင့်ပြင်ထားတယ်။ တစ်နေ့ရှမ်းပုတ်ဟာအလို
 တော်ရှိနှစ်ယောက်နဲ့ ဂျပန်စစ်သားသုံးယောက်ကိုအိမ်မှာ
 ထန်းရည်နဲ့ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးရတယ်။ ကြက်တွေတကောင်
 ပြီးတကောင်ရိုက်သတ်ပြီးကြော်ချက်ကျွေးမွေးရတယ်။
 ထန်းရည်က စဉ့်အိုးငယ်နဲ့အပြည့်အဲဒီစဉ့်အိုးထဲမှာပေါက်နု
 ကိုဘယ်သူမှမသိအောင် ထည့်ထားတယ်။ သန်းခေါင်
 လည်းကျော်ရော ငါးယောက်စလုံးအဆိပ်သင့်ပြီး သေကုန်
 ကြတယ်။ ရှမ်းပုတ်ကအဆိပ်သင့်သေသွားတဲ့ ဂျပန်စစ်
 သားသုံးယောက်နဲ့ အလိုတော်ရှိနှစ်ယောက်ကို ညတွင်း
 ချင်းအိမ်သာကျင်းအနက်ကြီးထဲ ပစ်ချပစ်တယ်။ အသက်
 စောင့်အဖြစ် ဂျပန်စစ်သားဆီက ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်
 တော့ယူထားလိုက်တယ်။

ရှမ်းပုတ်ဟာ ကြိုတင်စုဆောင်းထားတဲ့ ရွှေ၊ငွေ
 တွေကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ထုတ်ပိုးပြီး မကြီး၊မလတ်တို့
 နှစ်ယောက်နဲ့အတူ အရှေ့ဘက်တောင်တန်းဆီကို ဦးတည်
 ထွက်ခွာလာခဲ့တော့တယ်။ တောင်ပုလုရွာကြီးကို ကျော်
 ခိုင်းခဲ့တော့တယ်။ အဲဒီအချိန်က ရေဦး၊ ရွာငံ၊ ကလော၊
 အောင်ပန်းနယ်ဘက်တွေမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးစထူးဦးဆောင်
 တဲ့ ဂျပန်တော်လှန်ရေးစတင်နေပြီ။ ရှမ်းပုတ်တို့သုံးဦး
 သားခရီးဆက်ကြရင်း၊ တစ်တောင်တော်တော်နဲ့
 တစ်ရွာဝင်တစ်ထောက်နားကြရင်းနဲ့ ပြည်ညောင်ဆိုတဲ့ရွာ

ကိုရောက်လာခဲ့တယ်။ ပြည်ညောင်ဆိုတာ တောင်ပေါ်နဲ့
မြေပြန့်အစပ်ဒေသမှာရှိတဲ့ ရွာတစ်ရွာဖြစ်ပါတယ်။

ပြည်ညောင်ကိုရှမ်းပုတ်ငယ်ငယ်တုန်းက ရောက်ခဲ့
ဖူးတယ်။ ဘုန်းကြီးနဲ့အတူရောက်ခဲ့ဖူးတာကိုပြန်စဉ်းစား
တော့မှတ်မိနေတယ်။ မိမိဇာတိရွာနဲ့နီးလာပြီးဖြစ်တဲ့အ
တွက် ရှမ်းပုတ်တစ်ယောက်အားတက်လာသလို မကြီးနဲ့
မလတ်တို့လည်းအားတက်လာကြတယ်။ပြည်ညောင်ကနေ
အရှေ့စူးစူးကို လေးရက်လုံးတစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက်ခရီး
ဆက်လိုက်တော့ ကျုံးဆိုတဲ့ရွာကြီးကို ရောက်သွားခဲ့
တော့တယ်။ ကျုံးဆိုသောလမ်းဆုံရွာကြီးသည်ရှမ်းပုတ်၏
ဇာတိရွာကြီးပဲဖြစ်တယ်။ ရှမ်းပုတ်၏အနီးစပ်ဆုံးဆွေမျိုး
များထဲတွင်လည်း အမေဖြစ်သူနှင့်အဒေါ်ဖြစ်သူတို့သာရှိ
တော့သည်။ ကျန်လူတွေကတော့ ခေတ်ပျက်ကြီးထဲမှာ
စောစောစီးစီးကွယ်လွန်သွားရှာကြပြီဖြစ်တယ်။

ဂျပန်တွေခွေးပြေး၊ဝက်ပြေးပြေးပြီးတော့ အင်္ဂလိပ်
တွေပြန်ဝင်လာတယ်။ နောက်တော့မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်
ရေးရတယ်။ မကြီးရယ်၊ မလတ်ရယ်၊ ရှမ်းပုတ်ရယ်သုံး
ယောက်တို့ဟာ တောင်ပုလုဘက်ကိုမပြန်တော့ဘဲ ကျုံး
မှာပဲချစ်ချစ်ခင်ခင်စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့လုပ်ကိုင်စားသောက်
ကြတယ်။ စုဆောင်းခဲ့သည့်ရွှေစတွေကို ထုခွဲရောင်းချပြီး
ဥယျာဉ်ခြံတွေဝယ်တယ်။ဥယျာဉ်ခြံကြီးထဲမှာပဲသုံးယောက်

သားငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း နေထိုင်ကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာမကြီးဟာ နေမကောင်းဖြစ်လာ
တယ်။ ဆေးဆရာတွေအမျိုးမျိုးကုသပေမယ့် မပျောက်
ဘူး။ ငှက်ဖျားရောဂါ၊ ဒီငှက်ဖျားရောဂါနဲ့လဲမကြီးဟာ
ကွယ်လွန်သွားခဲ့တယ်။ မလတ်နဲ့ရှမ်းပုတ်တို့အသဲအသန်
ငိုကြွေးကြတယ်။ မလတ်နဲ့ရှမ်းပုတ်တို့ဟာ မကြီးကို
လွမ်းတဲ့စိတ်နဲ့မစားနိုင်မအိပ်နိုင်တမိုင်မိုင်ဖြစ်နေကြတယ်။
ဒီလိုနဲ့ တစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ မလတ်နဲ့ရှမ်းပုတ်တို့
လည်းရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်သွားကြလေတော့
တယ်။

မကြီး၊ မလတ်၊ မငယ်နဲ့ ရှမ်းပုတ်တို့ဟာသိုက်
တစ်ခုကို စောင့်ရတဲ့ဥစ္စာစောင့်ဘဝမှာ ပြန်ဆုံကြတယ်။
၄-ယောက်သာပျော်တပြုံးပြုံးနဲ့ ဥစ္စာစောင့်တာဝန်ကို ပျော်
ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ထမ်းဆောင်ကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ သိပ်မကြာပါဘူး။ မလတ်ရယ်၊မငယ် ရယ်၊
ရှမ်းပုတ်ရယ် သုံးယောက်တို့ဟာ လူ့ဘုံကိုပြန် သွားရဖို့
ကံသတ္တိက တွန်းအားပေးလာပြန်တယ်။ အတိတ်သံသရာ
မှာပြုခဲ့သမျှ ကုသိုလ်၊အကုသိုလ်တို့ရဲ့ အကျိုးအော်ဖြစ်
တဲ့ ကံသတ္တိရဲ့တွန်းပို့ခြင်းကို သတ္တဝါတွေက ^{ကံစွပ်} ခံ
တယ်။

ကျောက်စိမ်းရောင်ဝတ်စုံကို ဆင်ထားတဲ့မကြီး ဟာ

ကျန်သုံးယောက်ကို ပြုံးပြုံးလေးလှမ်း ကြည့် နေတယ်။ သုံးယောက်စလုံးလူ့ဘဝကို ပြန်သွားဖို့ အဆင် သင့်ဖြစ်နေကြပြီ။

“ကံသတ္တိတွန်းပို့တုအတိုင်း သွားရောက်ရတာ။ ကံအရှိန်ကုန်ရင် ဒီနေရာကိုပြန်ရောက်ရဦးမှာပါ။ သမ္မာအာဇီဝအလုပ်ကိုပဲ ရွေးလုပ်ဖြစ်အောင်တော့အိပ်မက်ကနေ တစ်ဆင့်ဝိညာဉ်ခွန်အားပေးပါ့မယ်” လို့မကြီးကပြောလိုက်တယ်။ မလတ်ဟာပတ္တမြားဝတ်စုံကို ခွာချလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တယ်။ ရှမ်းပုတ်ဟာ ရွှေအိုရောင်ဝတ်စုံကို ချွတ်ချလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ပျောက်ကွယ်သွားပြန်တယ်။ ပငယ်ဟာအဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ခွာချလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တယ်။

ဈေးခေါင်းကိုသစ်ဟာ ဂျိုးဖြူပိုက်လုံးပေါ်မှာလမ်းလျှောက်နေတယ်ဆိုပေမယ့် ခြေထောက်နဲ့ပိုက်လုံးနဲ့မထိဘူး။ ဒီလိုပဲမျက်နှာချင်းဆိုင်ကနေ လျှောက်လာတဲ့အမျိုးသမီးရဲ့ ခြေထောက်ကလည်းပိုက်လုံးနဲ့မထိဘူး။ အမျိုးသမီးတို့နှစ်ယောက်ကြည့်လိုက်တော့ ကျောက်စိမ်းရောင်ဝတ်စုံပုံရိပ်ကလေးဖြစ်နေတယ်။ ကျောက်စိမ်းဝတ်စုံရှင်က ရှမ်းပုတ်က ဈေးခေါင်းကြီးလာဖြစ်နေတာကိုး။

လက်မှာလည်း ပတ္တမြားလက်စွပ်နဲ့ ပါလား၊ ဘာလဲ၊ ကျန်းမာအောင်ပတ္တမြားလက်စွပ်ဝတ်ရမယ်လို့ယတြာဆရာကမှာထားလို့လား”

လို့ပြောလိုက်ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်ဈေးခေါင်းကိုသစ်ကို ပိုက်လုံးအောက်ကို တွန်းချလိုက်တော့တယ်။

x x x x x

ကုတင်ပေါ်မှာ စန့်စန့်ကြီး လဲလျောင်းနေတဲ့ ကိုသစ်တစ်ယောက် ‘အား’လို့အော်လိုက်တယ်။ ဆရာဝန်မက ကေသီဖက်လှည့်ပြီး

“အဖျားလုံးဝကျသွားပြီ သတိပြန်လည်လာပြီ။ ကိုယ်ခံအားနည်းပါးနေတဲ့အချိန်အရက်သွားသောက်တော့ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ရတော့တာပေါ့။ အစာအိမ်နည်းနည်းရောင်နေတယ်။ အစာမာလုံးဝစားလို့မရဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင်ထမင်းရည်နဲ့ နွားနို့နဲ့ကျိုပြီးတိုက်ရင် ပိုကောင်းတယ်။

ဆရာဝန်မက မှာစရာရှိတာကို ကေသီကိုမှာကြားနေတယ်။ ကိုသစ်ကတော့ ဆရာဝန်မကိုတစ်လှည့် ကေသီကိုတစ်လှည့်ကြည့်ပြီးအံ့အားသင့်နေတယ်။ ကိုသစ်ရဲ့ဘယ်ဘက်လက်သူကြွယ်မှာ ပတ္တမြားလက်စွပ်ကေသီရဲ့ဘယ်ဘက်လက်သူကြွယ်မှာလည်း

လက်စွပ်လေး။ ကိုသစ်က ပတ္တမြားလက်စွပ်လေးကို ဖွတ်သပ်ရင်း “ငါသတိလစ်သွားတာလား၊ အိပ်မက်မက် တာလား၊ မျောသွားတာလား၊ ဘယ်တုန်းကအကြောင်း တွေကို ပြန်မြင်မက်တာပါလိမ့်၊ ကျောက်စိမ်းရောင်ဝတ်စုံ နဲ့မကြီးဆိုတာက ပတ္တမြားဝတ်စုံနဲ့မလတ်ဆိုတာက အဖြူ ရောင်ဝတ်စုံနဲ့ မငယ်ဆိုတာက...”

ကိုသစ်က အာရုံမှာတင်ကျန်နေခဲ့တဲ့ပုံရိပ်တွေကို ပြန်လှန်မြင်ယောင်ရင်း စဉ်းစားခန်းဝင်နေတယ်။

ဆရာဝန်မက ကေသီကိုလက်တို့ ခေါ်သွားပြီး တံခါးဝမှာ တီးတိုးတီးတိုးနဲ့ပြောနေတာကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ကိုသစ်တစ်ယောက် မျက်လုံးတွေမှေးစင်းလာပြီးပြန်အိပ် ပျော်သွားတော့တယ်။

ကေသီကကိုသစ်ရဲ့မျက်နှာနဲ့လည်ပင်းက ချွေး တွေကိုစနိုးတာဝါနဲ့တို့ပြီး သုတ်ပေးရင်း

“ဒီပတ္တမြားလက်စွပ်လေးကို ဝတ်လိုက်တဲ့နေ့က စပြီး ဈေးခေါင်းကြီးကိုသစ်ကျန်းမာသွားပြီ။ ဘယ်တော့မှ နေမကောင်းမဖြစ်တော့ဘူး”လို့ တစ်ကိုယ်တည်းရေ ဖွတ်နေလေတော့တယ်။

အခန်း(၁)

ဈေးသာယာရေးဥက္ကဋ္ဌဟောင်း ဦးသောင်းညွန့် တစ်ယောက် မြကျန်းသာထဲမှာ တော်တော်မူးနေတယ်။ ချိုချိုလုပ်တဲ့ဆိုင်များ သောင်းကျန်းနေလို့ တပည့်ဖြစ်သူ ကျည်စိန် မနည်းလိုက်ထိန်းနေရတယ်။ ဦးသောင်းညွန့် ပေါက်ကွဲနေတယ်။

“တွတ်ပီက ဒီနေ့ကံမကောင်းတာ။ မနက်ဖြန် ကောင်းရင်ကောင်းမယ်။ ငါကတော့ဒီနေ့လည်းကံမကောင်း ဘူး။ မနေ့ကလည်းကံမကောင်းခဲ့ဘူး။ မနက်ဖြန်လည်း ကောင်းဖို့မရှိတော့ဘူး။ သွားပြီဈေးခေါင်းနောက်ပါသွား ပြီ။ အဲဒါကျည်စိန်မင်းအသုံးမကျလို့။ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်ရမယ့်ကိစ္စကို ပေါ်တင်ကြီးသွားလုပ်တယ်။ ပြဿနာ မတက်ဘဲနေပါ့မလား။ တက်တော့တာပေါ့။”
လို့ပြောပြီး ဝီစကီတစ်ခွက်ကိုမော့လိုက်ပြန်တာ

သောင်းညွန့်က ဝိတ်တာကို -

“သီချင်းဆိုမယ်၊ မိုက်ပေး၊လေးဆယ်ကျော်အချစ်
ခွေထိုးပေး”

လို့ပြောလိုက်တယ်။ ဝိတ်တာကဦးသောင်းညွန့်ကိုတစ်
ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးစက်ကိုင်တဲ့ချိုချိုကိုခေါ်ပေးလိုက်
တယ်။ ဦးသောင်းညွန့်က ချိုချိုကိုတွေ့တယ်ဆိုရင်ပဲ-

“နင်အသုံးမကျလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ၊နင်လုံးဝအစွမ်း
အစမရှိဘူး၊ နင်သာဈေးခေါင်းကိုပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ထိန်းထား
နိုင်ရင် ငါနဲ့ကေသီအခုလောက်ဆို နှစ်ပါးသွားကလို့ရပြီ”
လို့ပြောလိုက်တယ်။ ချိုချိုက လူကြားထဲမှာ အသုံးမကျ
ဘူးလို့ အပြောခံလိုက်ရတာကြောင့် ရှက်လည်းရှက်စိတ်
ဆိုးသွားပြီး ဆိုင်ရှင်ကိုသွားတိုင်လိုက်တယ်။ ဆိုင်ရှင်က
ဝိတ်တာတွေကို အမိန့်ပေးလိုက်တဲ့အတွက် ဝိတ်တာလူ
ဆိုးထိန်းတွေကဦးသောင်းညွန့်တို့ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်
ကို ဆိုင်ပြင်ဘက်ကိုဆွဲထုတ်သွားလေတော့တယ်။ ဒီတော့
ဦးသောင်းညွန့်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ကရှက်ရမ်းရမ်း
ပြီးစားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကို အော်ဆဲတယ်။ ချိုချိုကို
လည်း မကြားဝံ့မနာသာတွေနဲ့ ဆဲရေးတိုင်းထွာတယ်။
ဝိတ်တာတို့ နိုင်ရှင်က ရဲစခန်းကိုဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်တယ်။
ရဲတွေရောက်ရှိလာခဲ့တယ်။

အခန်း(၉)

ဈေးထဲက စားသောက်တန်းမှာရှိတဲ့လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်မှာ ဈေးထဲကအတင်းတွေ အဖျင်းတွေကို အလ္လာပ
သလ္လာပပြောနေကျဖြစ်တဲ့ ကျော်ဘင့်၊ ကိုရဲ၊ အောင်သန်း၊
ရဲအောင်၊ ရဲမြင့်တို့ငါးယောက် ဆုံဖြစ်ကြတယ်။ကျော်တင့်
က အောင်သန်းကိုစေ့စေ့ကြည့်ပြီး

“ဟေ့ကောင် အောင်သန်း မင်းပြောပြောနေတဲ့
ရေဆေးငါးကြီးဆိုတာ အခုတော့ဈေးခေါင်းရဲ့ခါတ်စာ
ဖြစ်သွားရှာပြီ။”

လို့ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ငါးရောင်းတဲ့အောင်သန်းက
အားကျမခံဟန်နဲ့

“အင်္ဂလန်ဦးအစလေးနဲ့ ဆင်လိုက်ချင်ရဲ့ဆိုတဲ့
မောင်ရဲမြင့်။ အခုတော့ဘယ့်နှယ့်ရှိစအဲဒီအင်္ဂလန်အစလေး
ငါ့ပေးလိုက်ပါလား”

လို့ပြောလိုက်တယ်။

အထည်နဲ့ပိတ်စတွေရောင်းတဲ့ရဲမြင့်က မခံချိမခံ သာဟန်နဲ့

“သူကိုယ်တိုင် တိုင်းထွာပြီးချုပ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ မောင်ရဲအောင်စက်ခုံပေါ်မှာထိုင်ပြီး ဟက်ကော့ကြီးဖြစ်နေ ပြီပေါ့။”

လို့ပြောလိုက်ပြန်တယ်။ အိတ်ချုပ်တဲ့ရဲအောင်က ရေခွေး ကြမ်းခပ်ပူပူကို တဖူးဖူးမှတ်သောက်လိုက်ပြီးတဲ့နောက်

“ကိုရဲကလည်း ပန်းထိမ်သမားဆိုတော့တစ်ကိုယ် လုံးကို ရွှေကွပ်ပေးမယ်လေးဘာလေးနဲ့ အခုတော့ဈေး ခေါင်းစိတ်ကြိုက်ကွပ်ဖို့ဖြစ်သွားရှာပြီ။ ဈေးခေါင်းတန် တယ်ကွာ” လို့အားမလိုအားမရဟန်နဲ့ပြောလိုက်တယ်။

ဒီတော့အလှကုန်ရောင်းတဲ့ကျော်ထင်ကနှမြောတသဟန်နဲ့-

“ဖန်စီပစ္စည်းလေးတွေတောင် လက်ဆောင်ပေးခွင့် မရလိုက်ဘူး။ အခုချိန်သွားပေးမယ်ဆိုတောင်လက်ဆောင် ကိုဈေးခေါင်းလောက်ဘယ်စိတ်ဝင်စားတော့ပါ့မလဲ”

လို့ပြောပြီးသူ့စကားကို သူသဘောကျပြီး တခွီးခွီးရယ်နေ ပြန်တယ်။ အထည်ရောင်းတဲ့ရဲမြင့်က စိတ်အားထက်သန် ဇွာနဲ့-

“ခယ်မတော့ကျန်သေးတယ်ကွ၊ ခယ်မလေးက လည်းသူ့အစ်မကို မမှီပေမယ့်ချောချောလေးပါ။” လို့ပြော လိုက်တယ်။ ဒီတော့အောင်သန်းက-

“ရဲမြင့်ရေ မထင်နဲ့၊ ဒီခေတ်က ဘဝဆိုတာတိုက် ပွဲ၊ ခယ်မဆိုတာလိုက်ပွဲခေတ်ကွ၊ ခယ်မရဲ့ပေါင်တစ်ဖက် ကိုခဲအိုကပိုင်တဲ့ခေတ်ကွ၊ ဈေးခေါင်းကသီတာရဲ့ပေါင် တဖက်ကိုပိုင်တယ်”

လို့ပြောလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲကျန်လေးယောက်အတွေးကိုယ် စီနဲပခဏလောက်ငြိမ်ကျသွားခဲ့တယ်။ ငါးရောင်းတဲ့အောင် သန်းက “နွားအိုမြက်နုကြိုက်ပြီး ဥက္ကဋ္ဌဟောင်းဦးသောင်း ညွန့်တို့ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်တော့ဖြင့် အချုပ်ထဲရောက် နေလေရဲ့”

လို့ပြောလိုက်တော့ ကျန်လေးယောက်သားမျက်လုံးပြူး သွားကြတယ်။ ပန်းထိမ်လုပ်တဲ့ ကိုရဲက -

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာတဲ့လဲ၊ လင်းစမ်းပါဦး၊ အောင်သန်းရာ”

လို့ဖောက်ပြီးမေးလိုက်တယ်။ ဒီတော့အောင်သန်းကဆရာ ကြီးအိုက်တင်နဲ့ ကော်ဖီမစ်ကိုဟန်ပါပါနဲ့တစ်ငုံသောက်ပြီး တဲ့နောက်-

“ပေါက်ကွဲတာပေါ့၊ မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ပက်မယ့် သဘောလည်းပါတယ်။ ကြွက်ကိုမနိုင်လို့ကျိုးကိုမီးနဲ့ ရှို့တဲ့သဘောလည်းပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ပေါက်ကွဲ ပြီး လျှောက်ရမ်းတဲ့ သဘောသက်ရောက်သွားတယ်။ ဦးသောင်းညွန့်က ကာရာအိုကေစက်ကိုင်တဲ့ကောင်မလေး၊ ဈေးခေါင်းနဲ့အရင်တွဲနေတဲ့ကောင်မလေးကွာ၊ အဲဒီ ကောင်မလေးကို နင်ဈေးခေါင်းကို အပိုင်မချည်နိုင်ခဲ့လို့ ငါ့ပွင့်ပျက်သွားတာ ဘာညာနဲ့ပေါက်ကွဲပြီး မြကျန်းသာ မှာသွားရမ်းတာ၊ ဆိုင်ရှင်ကရဲကိုဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်တော့ နောက်ဆုံးအချုပ်ထဲရောက်သွားရတာပါပဲ”

လို့ရှင်းပြလက်တယ်။ အလှကုန်ရောင်းတဲ့ကျော်ထင်က-

“ဈေးခေါင်းနဲ့ကေသီ ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီးဖြစ် သွားလိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်ထားဘူး၊ အဲ့ရောကွာ”

လို့ကြားဖြတ်ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ငါးရောင်းတဲ့အောင် သန်းက-

“အကျိုးတော်ဆောင်တွေကြောင့်ပေါ့ကွာ။ ဈေး သာယာရေးဥက္ကဋ္ဌဦးသန့်ဇင်ထွန်းနဲ့ရယ်ကဥက္ကဋ္ဌဦးသိန်းဝင်း တို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီးဈေးခေါင်းကိုနားချကြတာ။ ကေသီကလည်းဈေးခေါင်း အိမ်ကပြန်မှမပြန်တော့တာ။

ဈေးခေါင်းကလည်းနေမကောင်းဖြစ်တာ လွန်လွန်းတယ်။
 ဘာဆေးနဲ့ကိုမှမသက်သာဘူး။ ကေသီကြားဝင်လိုက်တော့မှ
 ဈေးခေါင်းလည်းထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်သွားတော့တယ်။
 ဦးသန့်ဇင်ထွန်းနဲ့ ဦးသိန်းဝင်းတို့က လူနာသွားမေးရင်း
 နဲ့ တစ်အိမ်ထဲအတူနေဖြစ်နေတာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာမတင့်
 တယ်ဘူး။ အပျိုလူပျိုတွေပဲယူလိုက်ကြပါလား။ ဒီအတိုင်း
 သောင်မဝင်ရေမကျဖြစ်နေရင် ရှေ့ဆက်မိန်းကလေးဘက်
 ကပဲနစ်နာတယ်။ နှမချင်းကိုယ်ချင်းစာ။ အများတံတွေး
 ခွက်မျာ ပက်လက်မမျောစေချင်ဘူး။ ဘာညာနဲ့သိုင်းဝိုင်း
 ပြီးဘေးတီးပေးလိုက်တာ ဈေးခေါင်းလည်းခေါင်းငိုက်စိုက်
 ကျသွားတယ်လို့ပြောတာပဲ။ ဦးသန့်ဇင်ထွန်းရဲ့ လက်ရင်း
 ဒိုးတပည့်ကျော်ဝင်းနိုင်ကလိုက်သွားတာဆိုတော့ သူပြန်
 ပြောလို့သိရတာလို့အတိအကျရှင်းပြတယ်။ အထည်ရောင်း
 တဲ့ရဲမြင့်က သူ့ရဲ့အလွန်ကြီးမားတဲ့နှာခေါင်းကြီးကိုပွတ်ပြီး
 “ဈေးခေါင်းက ခမဲလိုနေတဲ့အချိန်လည်းဖြစ်၊ ရှေး
 ဘဝရေစက်လည်းရှိလို့ နေနဲ့လရွှေနဲ့မြဖြစ်သွားတာ ဖြစ်
 မှာပါ။ ကြောင်ခံတွင်းပျက်နဲ့ ဧရက်တောင်ပံကျိုးဇာတ်
 လမ်းမျိုးတော့မဟုတ်ပါဘူး။”
 လို့တွေးတွေးဆဆပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့အောင်သန်းက

“ရွှေဟင်္သာကျောင်းတိုက်မှာ မင်္ဂလာဦးဆွမ်းကျွေး
မှာ ကျော်ဝင်းနိုင်တောင်ဈေးထဲမှာ ဖိတ်စာတွေလိုက်ဝေ
နေတာတွေ့တယ်။ ဆိုင်တောင်မထွက်တော့ဘူး။ ကေသီ
တို့ဆိုင်ပိတ်ထားတာ ကြည့်ပါလား။”

လို့ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ကျော်ထင်ကရေခွေးကြမ်း
ခပ်အေးအေးနဲ့ ပါးလုပ်ကျင်းလိုက်ပြီးတဲ့နောက်-

“ဆိုင်ဘယ်ဖွင့်မလဲကွာ၊ ဒီထက်ကောင်းတာသွား
ဖွင့်နေမှာပေါ့” လို့ပြောပြီးတခွီးခွီးရယ်လိုက်တယ်။ ကျန်
လေးယောက်လည်းလိုက်ပြီးရယ်ကြတော့တယ်။

x x x x x

လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲက ဈေးအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ဆို
တော့ စည်စည်ကားကားသိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက်တော့ဖြစ်
သွားတယ်။ ကေသီနဲ့သိတာတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး
မျက်နှာတွေ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းရှိသလောက် ဈေးခေါင်း
ကိုသစ်တစ်ယောက်နည်းနည်းသုန်မှုန်နေတယ်။ အိပ်မက်
ထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေတဲ့သူလိုဖြစ်နေတာ။ သိပ်ဟက်
ဟက်ပက်ပက်မရှိလှဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထုံးစံအတိုင်း
မင်္ဂလာဦးညကိုတော့ ဖြတ်သန်းရမှာပဲ။

မင်္ဂလာပွဲမှာပင်ပန်းခဲ့တဲ့ ကိုသစ်တစ်ယောက်
ဆက်တီခုံပေါ်မှာထိုင်ပြီး နံရံကိုစိုက်ကြည့်နေတယ်။ နံရံ

မှာ ကွန်ပျူတာစာစီထားတဲ့ ဒဿနစာတန်းလေးကပ်ထားတယ်။

“သင်လိုချင်တာ မရတော့သောအချိန်သည် သင်ရသောအရာကိုလိုချင်ရမည့်အချိန်ပင် ဖြစ်လေသည်။”

“When you can't have what you want, it's time to start wanting what you have.”

ကိုသစ်က ဒဿနစာတန်းလေးကို အထပ်ထပ် အခါခါဖတ်ရင်းခေါင်းကို တညိတ်ညိတ်လုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ ချိုချိုရောက်ရှိလာခဲ့တယ်။ ပါဆယ်ထုတ်ကိုလက်မှာ ပိုက်လို့ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်တယ်။ ချိုချိုကလက်ဖွဲ့ကို ကိုသစ်လက်ထဲထည့်ပေးရင်းခပ်နွမ်းနွမ်းလေး ပြုံးပြလိုက်တယ်။ “အဖေတော်တော်နေကောင်းသွားပြီ”လို့ လည်းပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာကေသီက အခန်းထဲကထွက်လာတယ်။ ကေသီနဲ့ချိုချိုတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်အပြန်အလှန်ပြုံးပြလိုက်ကြတယ်။

ကေသီက “မောတယ်ချိုချိုရေ၊ မင်္ဂလာဆောင်ရ တာစိတ်မောလူမောပဲ၊ ခဏထိုင်ဦး သံပုရာရည်သွားဖျော်လိုက်ဦးမယ်”လို့ ပြောခဲ့ပြီးမီးဖိုခန်းဘက်ထွက်သွားတယ်။

ချိုချိုက ကိုသစ်နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်
 လိုက်တယ်။ ခဏအကြာကေသီကသံပုရာရည်သုံးခွက်ကို
 စတီးဗန်းနဲ့တင်ယူလာပြီး ချိုချိုနဲ့ကိုသစ်ရှေ့မှာ တစ်ခွက်
 စီချပေးလိုက်တယ်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း သံပုရာရည်ကို
 သောက်လိုက်တယ်။ ချိုချိုလည်း သံပုရာရည်ကိုမြည်စမ်း
 ဒီလိုလိုနဲ့သောက်လိုက်တယ်။ ကိုသစ်ကသံပုရာရည်ကို
 လှည့်မကြည့်ဘဲ နံရံပေါ်က ဒဿနစာတမ်းလေးကိုသာ
 ငေးစိုက်ကြည့်နေလေတော့တယ်။

x x x x x

ကြီးကြပ်ရေးမှူးမောင်မောင်အေး၊ ဒု-ကြီးကြပ်ရေး
 မှူးမြင့်စိုးဝင်းနဲ့ ဈေးခေါင်းကိုသစ်တို့ ဈေးခေါင်းရုံးခန်း
 ထဲမှာသုံးပွင့်ဆိုင်စကားပြောနေကြတယ်။ ကြီးကြပ်ရေးမှူး
 မောင်မောင်အေးက သူ့ရဲ့ပွရောင်းရောင်းဖြစ်ပြီးအဆီပြန်
 နေတဲ့နှာခေါင်းကြီးကို စနိုးတာဝါနဲ့ ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး

“အမည်ဖြောင်းကိစ္စက ကမောက်ကမဖြစ်တာဒါ
 ပထမဆုံးအကြိမ်နဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြစ်ပေစေ။ ဒီတစ်
 ကြိမ်တော့ အောက်ခြေမှာပဲ ပြီးအောင်ရှင်းပေးခဲ့မယ်။
 နောက်နောင်ဒီလိုအလားတူကိစ္စမျိုး ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့
 ဌာနမှူးဆီ အစီရင်ခံစာတင်ရလိမ့်မယ်။ မောင်ရင်အီးစီ
 ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့မိလိမ့်မယ်။ အီးစီဆုံးဖြတ်ချက်ထဲပါသွား

ရင်တော့ မောင်ရင်ဒီတစ်သက်ဘယ်တော့မှ ဈေးခေါင်း
လုပ်စားလို့မရတော့ဘူးမှတ်”

လို့ပြောလိုက်တယ်။ ဒု-ကြီးကြပ်ရေးမှူးမြင့်စိုးဝင်းက

“ခရိုင်အဆင့် ဝန်ခံကတိလက်မှတ်တော့ရေးထိုး
ရလိမ့်မယ်။ နောက်နှောင်မဖြစ်အောင်တော့ သတိထားပေါ့
ကွာ။ စည်ပင်သာယာမှာ အသေးအမွှားဆိုပြီး ဂရုမစိုက်
လို့မရဘူး။ အမြဲတမ်းစေ့စပ်သေချာနေဖို့လိုတယ်။ အသေး
စိတ်ကအစ စေ့စပ်သေချာဖို့လိုတယ်။ နောက်နှောင်ဆိုင်
ခန်းအမည်ပြောင်းတင်သွင်းတော့မယ်ဆိုရင် မူလဆိုင်ရှင်
ရယ် ဆိုင်ခန်းဝယ်တဲ့သူရယ် နှစ်ယောက်စလုံးကိုဈေးရုံး
ခန်းကိုရအောင်ခေါ်၊ သေချာမေး၊ အထောက်အထားတွေ
အားလုံးခိုင်လုံပြီဆိုမှ အမည်ပြောင်းတင်သွင်း”

လို့သေချာမှာကြားနေတယ်။ ဈေးခေါင်းကိုသစ်လည်းကြီး
ကြပ်ရေးမှူးနှစ်ယောက်ရှေ့မှာ ကြက်ကြီးလည်လိမ်ထား
သလိုမျိုးဖြစ်နေတာတော့တယ်။”

အခန်း(၁၀)

လပြည့်ညရောက်တိုင်း ဈေးခေါင်းကိုသစ်နဲ့အိပ်
မက်ကမ္ဘာလေးမှာ အာရုံနောက်စရာလေးနဲ့ကြုံတွေ့နေရ
ဆဲပါပဲ။ ကျောက်စိမ်းရောင်ဝတ်စုံနဲ့အမျိုးသမီးက “ဈေး
ခေါင်းကြီး၊ ကျွန်မညီမလေးကို အခုလိုစောင့်ရှောက်ပေး
တဲ့အတွက် အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။”လို့ ပြုံးပြုံးလေး
စိုက်ကြည့်လို့ပြောခဲ့ပြီး ဖျောက်ကွယ်သွားလေ့ရှိတယ်။
အိပ်မက်ကလန့်နိုးလာတိုင်း ကိုသစ်ဟာဆက်လက်အိပ်
စက်လို့မရတော့ဘဲ စာအုပ်ထိုင်ဖတ်နေတော့တယ်။ မျက်စိ
ကြောင်သွားတဲ့သဘော။ ဒီလိုနဲ့ ကိုသစ်ဆီမှာဗုဒ္ဓရဲ့ဒဿန
နဲ့ပတ်သက်တဲ့စာအုပ်တွေ၊ သမိုင်းစာအုပ်တွေ၊ အီလက်
ထရောနစ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့စာအုပ်တွေ တော်တော်စုမိနေ
တော့တယ်။ ခယ်မဖြစ်တဲ့သိတာက မီးဖိုဆောင်ကိစ္စကို

တာဝန်ယူတယ်။ ကိုသစ်စိတ်ကြိုက်ဖြစ်အောင်ချက်ကျွေး
 တယ်။ အိမ်ထောင်ရေးကတော့ သာတောင့်သာယာရှိလှ
 ပါတယ်။ ရပ်ကွက်တွင်းသာရေးနာရေး၊ ဘာသာရေး၊
 လူမှုရေးကိစ္စတွေမှာလည်း ကဲ့ရဲ့စရာအကွက်မရှိလောက်
 အောင် ကိုသစ်ရဲ့မိသားစုကတာဝန်ကျေလှပါတယ်။

အိမ်ထောင်သက်တစ်နှစ်ပြည့်တဲ့အထိ ဘာစိတ်
 ညစ်စရာမှမရှိဘဲ ဈေးခေါင်းကိုသစ်ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရတယ်။
 တစ်နှစ်ပြည့်အမှတ်တရအဖြစ် ဈေးမိဈေးဖရပ်မိရပ်ဖအဖွဲ့
 တွေကိုဖိတ်ပြီး ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲကျွေးလိုက်သေးတယ်။
 အိမ်ထောင်သက်တစ်နှစ်ကျော်လာတော့ ကေသီရဲ့ကျန်းမာ
 ရေးကစဖောက်လာတယ်။ အမျိုးသမီးရောဂါ၊ ရှင်းရှင်းပြော
 ရရင်မီးယပ်ရောဂါ၊ ယောက်ျားဒုလ္လာ၊ မိန်းမမီးယပ်ဆိုတဲ့
 စကားအတိုင်းယောက်ျားတွေအတွက်ဒုလ္လာရောဂါကြောက်
 စရာကောင်းသလို မိန်းမတွေအတွက်လည်း မီးယပ်ရောဂါ
 ဟာအင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းလှတယ်။ ကေသီကအစ
 တော့ ကိုသစ်စိတ်ချမ်းသာအောင်ဆေးမြီးတိုတွေနဲ့သက်
 သာတယ်လို့ပဲပြောခဲ့တာ။ ကိုသစ်ကလည်းနက္ခတ္တရောင်
 ခြည်မဂ္ဂဇင်းထဲမှာပါတဲ့ဆေးမြီးတိုတွေနဲ့သက်သာနေတယ်
 ပဲလို့ယူဆပြီးအမှတ်တမဲ့နေခဲ့တယ်။

ရေရှည်မှာမသက်သာတဲ့အဆုံးဆေးရုံဆေးခန်း ကို

ရောက်တော့ရောဂါကကျမ်းနေပြီ။ မိုးထဲရေထဲမှာ
 သေမင်းနဲ့နပမ်းလုံးရမယ့်အချိန်ကိုရောက်တော့ ကေသီမှာ
 အားအင်တွေမရှိတော့ဘူး။ အေသွေးကရှားတယ်။ သွေး
 လိုတယ်ဆိုလို့ကိုသစ်ရဲ့သွေးကိုဖောက်ပြီး ကေသီကို
 သွင်းပေးရသေးတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ကေသီဟာ မီးစာ
 ကုန်ဆီခမ်းဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ကေသီဘဝရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်
 တွေဖြစ်သလို ကိုသစ်ရဲ့စိတ်ညစ်စရာအကောင်းဆုံးအချိန်
 တွေလည်းဖြစ်ခဲ့တယ်။

ချောင်ကျသွားတဲ့ ကေသီမျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး
 ကိုသစ်တစ်ယောက်သက်ပြင်းတွေအကြိမ်ကြိမ်ချနေမိတော့
 တယ်။ အဲဒီနေ့က အိမ်ထောင်သက်နှစ်နှစ်ခွဲတိတိပြည့်
 တဲ့နေ့။ ပြီးတော့အဲဒီနေ့က လပြည့်နေ့။ ကိုသစ်ကကေသီ
 ကိုကြက်သားဆန်ပြုတ်လေးတိုက်လိုက်တယ်။ ကေသီက
 ကိုသစ်ခွံကျွေးသမျှကို ပြုံးပြုံးလေးနဲ့မြို့ချနေတယ်။ ပြီး
 တော့ကိုသစ်ကဆေးတိုက်လိုက်တယ်။ ကေသီကဆေးလုံး
 တွေကိုအာခေါင်ထဲပစ်သွင်းလိုက်ပြီးရေနဲ့မျှောချလိုက်တယ်။
 ရေခွက်ကိုလှမ်းပေးရင်းကိုသစ်ကိုပြုံးပြလိုက်သေးတယ်။

ကေသီက “အိပ်ချင်ပြီ” လို့ပြောတော့ကိုသစ်လည်း
 မီးပိတ်ပြီးနှစ်ယောက်သားခြင်ထောင်ထဲဝင်လိုက်ကြတယ်။

ကေသီက ကိုသစ်ရဲ့ဘယ်ဘက်လက်မောင်းအိုးကိုခေါင်း
 နှုံးပြီးဘေးတစောင်းလှဲလို့ လက်တစ်ဖက်ကကိုသစ်ကို
 ဖွဖွလေးဖက်ထားတယ်။ ကိုသစ်ကညာဘက်လက်နဲ့ကေသီ
 ရဲ့ ဆံ့နွယ်လေးတွေကို ညင်ညင်သာသာလေးသပ်ချပေး
 နေလိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကိုသစ်လည်းမှေးကနဲအိပ်ပျော်
 သွားတော့တယ်။

ကျောက်စိမ်းရောင်ဝတ်စုံနဲ့ အမျိုးသမီးက-

“ဈေးခေါင်းကြီး၊ စိတ်မရှိပါနဲ့ ဈေးခေါင်းကြီး
 ရယ်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေက လူ့လောကကို တစ်လှည့်တစ်ခါ
 သွားလည်ချင်ပါတယ်ဆိုလို့ ညီမလေးကိုပြန်ခေါ်ရလိမ့်
 မယ်။ သိုက်မှာက အစောင့်အင်အားလိုတယ်မဟုတ်လား။
 ညီမလေးက ပတ္တမြားတွေကိုစောင့်ရမှာလေ။ ဖေဖေနဲ့မေမေ
 လာလည်လိမ့်မယ်။ ဦးညွန့်မောင်နဲ့ဒေါ်အေးနုလေ မမှတ်
 မိတော့ဘူးလား။ စိတ်မပျက်ပါနဲ့ အငယ်ဆုံးညီမလေး
 တစ်ယောက်လူ့လောကမှာ ကျန်ခဲ့သေးတာပဲ။ သူ့ကိုအဖော်
 လုပ်ပြီး ဖေဖေနဲ့မေမေကို လက်ခံလိုက်နော်။ စိတ်မရှိ
 ပါနဲ့။ ဈေးခေါင်းကြီးရယ်၊ ဘဝနဲ့ရင်းနှီးလို့ ဝေဒနာတွေ
 ကိုခံစားပြီး ကူညီပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
 ဈေးခေါင်းကြီးရယ်”

လို့ပြောပြီး ပျောက်ကွယ်သွားတော့တယ်။ ပတ္တမြားရောင်
ဝတ်စုံနဲ့ အရိပ်လေးတစ်ခုလည်းကပ်ပါသွားခဲ့တယ်။

ကိုသစ်လည်း အိပ်မက်ကမ္ဘာကလန်နီးသွားခဲ့
တယ်။ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ကေသီကိုစမ်းကြည့်လိုက်တော့တောင့်
နေပြီးအသက်မရှိတော့ဘူး။ ကိုသစ်လည်းချတ်တရက်
ကြောက်စိတ်ဝင်လာပြီး စော့ချွေးပြန်သွားတယ်။ ချက်ချင်း
ပဲ မီးတွေထဖွင့်လိုက်တော့ ဆက်တီခုံတွေ ဖိနပ်စင်တွေ
နဲ့ တိုက်မိပြီး ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်းဖြစ်သွားလို့ တဖက်ခန်း
က သီတာနီးလာတယ်။

သီတာက သူ့အစ်မကေသီအလောင်းကိုဖက်ပြီး
အော်ငိုလိုက်တယ်။ ချက်ချင်းပဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ
ရောက်လာကြတယ်။ တစ်အိမ်လုံးဆူဆူညံညံလှုပ်လှုပ်ရှား
ရှားဖြစ်သွားတော့တယ်။ အမျိုးသမီးရေးရာအဖွဲ့တွေကော
မိခင်နဲ့ခလေးအဖွဲ့တွေကောက ကိုသစ်နဲ့သီတာကိုအား
ပေးစကားပြောကြတယ်။ ကိုသစ်ကကေသီအလောင်းကို
လှမ်းကြည့်ပြီးမျက်ရည်ပူတွေတစ်လှိုင်းချင်းစီးကျနေတော့တယ်။

ကေသီအသုဘချတဲ့နေ့မှာ ဈေးရဲ့အသိုင်းအဝိုင်း
နဲ့ဆိုတော့ တော်တော်စည်ကားပါတယ်။ သီတာကတော့
ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ငိုကြွေးနေတော့တယ်။ တစ်ချက်
တစ်ချက်သတိလစ်သွားတယ်။ ဆိုင်နီးနားချင်းတွေဖေးဖေး

မမနဲ့လိုက်ထိန်းပေးနေတယ်။ ကေသိုအလောင်းကိုဖီးသဂြိုဟ်
 စက်ထဲသွင်းတဲ့အထိကိုသစ်ကုဋေကြီးလိုက်ကြည့်နေတယ်။
 ကိုသစ်ဝံ့စံက အိပ်မက်ထဲမှာလမ်းလျှောက်နေတဲ့လူလိုပဲ။
 သိတာတက်သွားလို့ ဆိုင်နီးနားချင်းတွေကမနည်းနှာနှပ်
 ပေးကြရတယ်။ ဖီးသဂြိုဟ်စက်နားကနေကာခံပေါ်ရောက်
 တဲ့အထိကိုသစ်ကို ချိုချိုက လက်မောင်းအိုးကိုကိုင်ပြီး
 ထိန်းပြီးလိုက်ပို့ပေးရှာတယ်။

အခန်း(၁၁)

ကိုသစ်တစ်ယောက်ဈေးလုပ်ငန်းတွေကို ဟန်ချက်
ညီအောင်လုပ်နေတယ်ဆိုပေမယ့် ခံစားချက်မပါတဲ့စက်ရုပ်
တစ်ရုပ်လိုအလုပ်လုပ်နေတာဖြစ်တယ်။ ခယ်မဖြစ်တဲ့သီတာ
ကတော့တာဝန်ကျေလှပါတယ်။ ခဲအိုရဲ့ယူနီဖောင်းတွေကို
လျှော်ဖွတ်ပေးတယ်။ ခဲအိုကြိုက်တတ်တဲ့ဟင်းတွေကို
ချက်ကျွေးတယ်။ ခဲအိုကြိုက်တတ်တဲ့အစားအစာတွေကို
ကြိုဝယ်ထားပေးတယ်။ ပြောစရာမလိုအောင်လုပ်ပေးတယ်။
ခဲအိုကိုသစ်က ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲကိုကြိုက်တယ်။ တိုဟူး
ကြော်၊ တိုဟူးနွေးကိုကြိုက်တယ်။ ဟင်းဆိုရင်လည်း
ဆတ်သားခြောက်ကိုလက်တစ်ဆစ်လောက်တုံးပြီးခရမ်းချဉ်
သီးနဲ့ဆီလည်ရေလည်လေးချက်ထားတာကိုခဲအိုကကြိုက်
တယ်။ ခဲအိုတစ်ယောက်ဈေးလုပ်ငန်းတွေကို စိတ်ချမ်းသာ

ကိုယ်ချမ်းသာနဲ့ လုပ်ဆောင်နိုင်အောင်လို့ သိတာကပုံမှန်ပေးနေခြင်းလည်းဖြစ်တယ်။ သိတာအနေနဲ့ တဖက်ကလည်း ဆိုင်ကိုဦးစီးရသေးတယ်။ စက်ချုပ်ဆိုင်ကတပည့်တွေက မျက်နှာလွဲလို့ ရနေလေတော့ သိတာအတွက် အသက်ရှူချောင်စရာဖြစ်နေရတော့တယ်။ တစ်ခါတစ်လေအစ်မဖြစ်သူကေသို့ ဓါတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်ကျနေတတ်တာက လွဲပြီး သိတာမှာဘာအားနည်းချက်မှ မရှိတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်တော့တယ်။

ဘဝသံသရာကြီးက ဘယ်ကစခဲ့တယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှတတ်အပ်မသိနိုင်ဘူးဆိုတာကိုတော့ ဈေးခေါင်းကိုသစ်လည်းသိထားတယ်။ အခုကော့ကိုသစ်တစ်ယောက် ဘဝသံသရာဆိုတာအင်မတန်ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်ဆိုတာကို လက်ခံသွားပြီဖြစ်တယ်။ ဘဝတဏှာကြောင့် ကျင်လည်ချင်တယ်။ ပီဘဝတဏှာကြောင့် မကျင်လည်ချင်ဘူး။ ကျင်လည်ချင်သည်ဖြစ်စေ၊ မကျင်လည်ချင်သည်ဖြစ်စေ ကျင်လည်နေရတာ ဓမ္မတာဖြစ်နေတယ်။ နောက်ဆုံးတော့လူသားတွေဟာ ဖြစ်ချင်လို့ဖြစ်နေတာလည်း မဟုတ်။ မဖြစ်ချင်ဘဲဖြစ်နေတာလည်း မဟုတ်။ ဖြစ်ချင်တာမဖြစ်တာလည်း မဟုတ်။ မဖြစ်ချင်တာမဖြစ်တာလည်း

မဟုတ်။ လောကကြီးတစ်ခုလုံးမှာဖြစ်သမျှပျက်သမျှကိစ္စ
အားလုံးဟာ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်လို့ဖြစ်ပျက်သင့်ပျက်ထိုက်
လို့ပျက်နေတာလို့ပဲ အောင့်အီးသည်းခံပြီးယူဆလိုက်
ကြတော့တယ်။

အိပ်မက်ဘာကြောင့်မက်သလဲလို့ ကိုသစ်တစ်
ယောက်ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထပ်ထပ်အခါခါပြန်မေးနေမိ
တယ်။ ဒွါဒခြောက်ပါးကို ရိုက်ခတ်ပြီးဝင်ရောက်လာတဲ့
အတွေးစိတ်ကူးတွေဟာ အဇ္ဈတ္တသန္တာန်လို့ခေါ်တဲ့အတွင်း
စိတ်နှလုံးဟာဒယဝတ္ထုထဲကိုစီးဝင်သွားလို့များလား။သံသရာ
မှာကျင်လည်ခဲ့သမျှ ပဋ္ဌာန်းဆက်အစွဲတွေကြောင့်များ
လား။ စဉ်းစားလို့မရတော့တဲ့အဆုံး ကိုသစ်တစ်ယောက်
ခေါင်းကိုခါရမ်းပစ်လိုက်တော့တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လပြည့်
ညရောက်တိုင်း ဘယ်လိုမှဖျောက်ဖျက်လို့မရတဲ့ အိပ်မက်
တစ်ခုက ကိုသစ်ကိုကြိုဆိုမြဲကြိုဆိုနေဆဲဖြစ်တယ်။ အိပ်
မက်ထဲမှာအရင်ကလို ကျောက်စိမ်းရောင်ဝတ်စုံနဲ့အမျိုး
သမီးတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်တော့ဘူး။ ပတ္တမြားဝတ်စုံ
နဲ့အမျိုးသမီးတစ်ဦးတိုးလာခဲ့တယ်။ သူ့မျက်နှာကိုမပြဘဲ
တစ်ဖက်ကိုလှည့်နေတယ်။ ကျောက်စိမ်းရောင်ဝတ်စုံနဲ့
အမျိုးသမီးက -

“ဈေးခေါင်းကြီး စိတ်မရှိပါနဲ့နော်။ကျွန်မညီမလေး

ကိုစောင့်ရှောက်လက်စနဲ့ ဆက်ပြီးစောင့်ရှောက်လိုက်ပါ။
 ဖေဖေနဲ့မေမေလည်း လာလည်လိမ့်ဦးမယ်။ ဆက်ပြီးစောင့်
 ရှောက်လိုက်ပါနော်။ တခြားမိန်းကလေးကိုသွားပြီးစိတ်
 ဝင်စားမယ်မကြံနဲ့နော်။ အကြီးအကျယ်ဒုက္ခရောက်သွား
 လိမ့်မယ်။ လိုရာကိုပျံသန်းနိုင်တဲ့ ငှက်ကလေးတွေလိုပဲ
 ဆန္ဒပြည့်ဝပါစေ”

လို့ပြောခဲ့ပြီး တိမ်တိုက်တွေနဲ့အတူ ပျောက်ကွယ်သွား
 လေ့ရှိတယ်။ ကိုသစ်လည်း အိပ်မက်ကလန်နီးတဲ့အခါ
 တိုင်းထုံးစံအတိုင်း စာအုပ်ထိုင်ဖတ်ရင်းအချိန်တွေကို
 ကုန်လွန်စေခဲ့တော့တယ်။

ကေသီဆုံးတာနှစ်လပြည့်တဲ့နေ့က ဘုန်းကြီး
 ဆယ်တစ်ပါးပင့်ပြီး ဆွမ်းကပ်တယ်။ ဈေးမိဈေးဖရပ်မိ
 ရပ်ဖွဲ့တွေလည်းလာကြတယ်။ ဦးသန့်တင်ထွန်းနဲ့ဦးသိန်း
 ဝင်းတို့က ကိုသစ်ကိုတစ်ခုခုပြောဖို့ တာရှုလိုက်ကြပေမယ့်
 အခြေအနေအရ မပြောဖြစ်လိုက်ကြဘူး။

နောက်လပြည့်ညမှာ အိပ်မက်ကလန်နီးလာပြီး
 ငှက်အော်သံလိုလိုကြွက်အော်သံလိုလိုကြားတော့ ပြတင်း
 ပေါက်ကိုဖွင့်ပြီးကြည့်လိုက်တယ်။ ကစွမီကွမ်ပန်းအိုး
 လေးတွေထားတဲ့ ဝရန်တာပေါ်မှာစီးကွက်ပေါက်လေးနှစ်
 ကောင်။ ဝရန်တာရဲ့အပေါ်တန်းမှာ စာကလေးတွေအတွက်

အိမ်ကလေးတွေအများကြီးချိတ်ထားတယ်။ အိမ်ပုံစံအမျိုးမျိုးပဲ။ ကေသီချိတ်ထားခဲ့တာ။ အခုတော့အဲဒီစာကလေးအိမ်ထဲမှာဇီးကွက်ကလာပြီးစတည်းချတာ၊ ဇီးကွက်ပေါက်လေးနှစ်ကောင်စာကလေးအိမ်ထဲက ပြုတ်ကျလာတာဖြစ်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မျက်လုံးပြူးပြူးလေးတွေနဲ့ ချစ်စရာလေးတွေဆိုတော့ ကိုသစ်ကဆက်မွေးထားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီညကတော့ ကိုသစ်တစ်ယောက်စာအုပ်မဖတ်ဖြစ်တော့ဘဲ ဇီးကွက်ပေါက်လေးတွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်လိုက်တော့တယ်။ ကိုသစ်ကဆတ်သားခြောက်တွေကိုဝါးပြီးခွံတော့ ဇီးကွက်ပေါက်လေးတွေကစားကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ရက်တွေလတွေ ကုန်လွန်လာတာနဲ့အမျှ ဇီးကွက်လေးနှစ်ကောင်လည်း အမွှေးအတောင်တွေစုံလင်လာပြီးပျံသန်းလာနိုင်ခဲ့တယ်။ အဝေးကိုပျံသန်းသွားလေ့ရှိပေမယ့် ကိုသစ်တို့အိမ်ကိုပဲ ပျံလာလေ့ရှိတယ်။ ဇီးကွက်တွေကို သီတာကလည်းချစ်တယ်။ ကိုသစ်ကနေ့တိုင်းဈေးကိုသွားတယ်။ ဈေးလုပ်ငန်းတွေလုပ်စရာရှိရင်လုပ်တယ်။ အစည်းအဝေးတက်စရာရှိရင် တက်တယ်။ ပြီးရင်အိမ်ပြန်လာတယ်။ ဇီးကွက်နှစ်ကောင်နဲ့အချိန်ကုန်တယ်။ တပည့်ကျော့ဝင်းညွန့်ကလည်း ငါးသည်တွေဆီကအသားငါးအတိုအစတွေကိုနေ့တိုင်းတောင်းထားပေးတော့ဇီးကွက်

တွေ့အတွက်ရိက္ခာကပူစရာမလိုအောင်ဖြစ်နေရတော့တယ်။

x x x x x

ဈေးထဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာတော့ငါးယောက် စုံပြီဖြစ်လို့ အလ္လာပသလ္လာပတွေစပြောနေပြီ။ ငါးရောင်း တဲ့ အောင်သန်းက “ဘဝဆိုတာ တိုက်ပွဲပါလို့ ငါပြော ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါအမှန်တရားပဲ။ ခယ်မဆိုတာ တိုက်ပွဲ။ အဲဒါလည်းအမှန်တရားပဲ။ ဈေးခေါင်းရဲ့ဘဝ ကတော့ ဂန္ဓဝင်မြောက်တယ်။ ညီအစ်မချောချောလေးနှစ် ယောက်နဲ့ကိုအတိအကျပတ်သက်ရတာ။ ညီမနဲ့ပတ်သက် ဖို့အတွက် အစ်မကသေပေးရတယ်။ ဒီကြားထဲချိုချိုဆို တဲ့ကောင်မလေးကလည်း အဆစ်သွားပတ်သက်နေသေး တယ်။ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်တယ်ကွာ”လို့ တောင်စဉ်ရေမရ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့အိတ်ချုပ်တဲ့ ရဲအောင်က-

“လူဆိုတာသူ့ကနဲ့သူလာတာကွ။ ဒီလိုဖြစ်ဖို့ အတွက် မိုးနတ်မင်းကြီးက သတ်မှတ်ပေးလိုက်ပြီးသား။ ဒီအချိန်ရောက်ရင် ဒီအတိုင်းပဲဖြစ်ရမယ်။ ဒီထက်ပိုလည်း မပိုဘူး။ လျှော့လည်းမလျှော့ဘူး။”

လို့ဆရာကြီးအိုက်တင်နဲ့ပြောလိုက်ပြန်တယ်။ အထည် ရောင်းတဲ့ရဲမြင့်က

“ဟုတ်တယ်၊ရဲအောင်ပြောတာမှန်တယ်။ဒီလောက

တစ်ခုလုံးမှာ မိုးနတ်မင်းကြီးသတ်မှတ်ပေးလိုက်တဲ့ပဋ္ဌာန်းဆက်အတိုင်းဖြစ်နေကြတာ။ ဈေးခေါင်းလည်းသူ့ပဋ္ဌာန်းဆက်နဲ့သူပဲ။”

လို့ရဲအောင်ရဲ့အဆိုကို ထောက်ခံလိုက်တယ်။ အလှကုန်ရောင်းတဲ့ကျော်ထင်က-

“ဈေးခေါင်းရဲ့ဘဝဟာ တော်တော်ထူးဆန်းတယ်။ မိန်းမသုံးယောက်နဲ့ အော်တိုပတ်သက်ရတယ်။ အရင်ဆုံး မြကျွန်းသာကကာရာအိုကေစက်ကိုင်တဲ့ကောင်မလေး၊ ပြီးတော့ငါတို့ဈေးကညီအစ်မနှစ်ယောက်၊ ငါတို့တစ်တွေနဲ့တော့ကွာပေါ့။ ငါတို့များမှူးလို့တောင် ချူစရာမရှိဘူး” လို့ တွေးတွေးဆဆနဲ့ပြောလိုက်တယ်။ ပန်းထိမ်လုပ်တဲ့ ကိုရဲကတော်တော်ပူနေတဲ့ရေခွေးကြမ်းကို ငှဲ့လိုက်ပြီးတဲ့နောက်မသောက်သေးဘဲ။

“သိပ္ပံပညာနဲ့ကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ ဘဝဆိုတာ နယူတန်ရဲ့နိယာမသုံးလိုပဲ။ သက်ရောက်မှုတိုင်းမှာတန်ပြန်သက်ရောက်မှုရှိတယ်။လားရာဘက်ဆန့်ကျင်ပြီးပမာဏတူညီတယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကတော့ ကံ-ကံရဲ့အကျိုး”

လို့ဟောခဲ့တယ်။ ဓရစ်ယာန်ဘာသာမှာတော့ စိုက်ပျိုးထားတဲ့အတိုင်းပဲ ရိတ်သိမ်းရလိမ့်မယ်လို့ ဆိုတယ်။

ဈေးခေါင်းရဲ့ဘဝ၊ ငါတို့ငါးယောက်ရဲ့ဘဝ၊ သက်ရှိထင်ရှား
 ရှိနေကြတဲ့ လူသားတွေအားလုံးရဲ့ဘဝတွေဟာ မိုးနတ်
 မင်းကြီးကသတ်မှတ်ပေးလိုက်တာလား။ ထာဝရဘုရား
 သခင်က သတ်မှတ်ပေးလိုက်တာလား။ အဲဒါတွေငါမသိ
 ဘူး။ ငါသိတာက ဘယ်သူမပြုမိင်္ဂမူပဲ”

လို့ပြောလိုက်ပြီး ရေခွေးကြမ်းကိုတဖူးဖူးမှုတ်ရင်း ဖြည်း
 ဖြည်းချင်းသောက်နေတော့တယ်။ ကိုရဲပြောလိုက်တဲ့စကား
 ကြောင့် ကျန်လေးယောက်စလုံးအတွေးကိုယ်စီနဲ့ ခေတ္တ
 ခဏငြိမ်သက်သွားကြလေတော့တယ်။

* * * * *

ကိုသစ်က မနက်အစောကြီး ထပြီးအရင်ဆုံး
 မီးကွက်နှစ်ကောင်ကို အစာကျွေးတယ်။ ပြီးရင်အိမ်သာ
 တက်တယ်။ ပြီးရင်ရေချိုးတယ်။ ပြီးတော့အမွှေးတိုင်
 ထွန်းပြီး ဘုရားရှိခိုးတယ်။ ယူနီဖောင်းဝတ်ပြီးမှနံနက်
 စာစားတယ်။ သိတာက နံနက်စာပြင်ပေးခဲ့ပြီးတစ်ရေး
 ပြန်အိပ်လေ့ရှိတယ်။ ကိုသစ်ယူနီဖောင်းဝတ်နေတုန်းချိုချို
 တစ်ယောက်ငါးဆင့်ချိုင့်ကြီးဆွဲပြီး ရောက်လာခဲ့တယ်။
 ချိုချိုက -

“ကိုသစ် ဒီနေ့ချိုမွှေးနေလေ။ ဘာလို့လို့နဲ့ချို
 တောင်နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ပြည့်ပြီတော့၊ ကိုသစ်ကြိုက်တတ်

တဲ့ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ၊ ချိုကိုယ်တိုင်ချက်တာ။”
 လို့ပြောပြီး ချိုချိုက မီးဖိုခန်းထဲဝင်သွားတယ်။ ပန်းကန်
 တွေယူလာပြီး စားပွဲပြင်ပေးလိုက်တယ်။ ကိုသစ်လည်း
 သီတာပြင်ပေးထားတဲ့ ပဲပြုတ်နဲ့ထမင်းကြော်ကိုမစား
 တော့ဘဲ ချိုချိုပြင်ပေးတဲ့ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲကိုအားရ
 ပါးရစားတော့တယ်။ ချိုချိုက ကိုသစ်ကိုရွန်းလဲ့လဲ့မျက်
 လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေတော့တယ်။ စားပြီးသောက်ပြီးပလုပ်
 ကျင်းပြီးလို့ ကိုသစ်ဈေးကိုသွားတော့ ချိုချိုလည်းဈေး
 ဝယ်ရောရှိသေးတယ်လို့ အကြောင်းပြပြီး ထပ်လိုက်လာ
 ခဲ့တော့တယ်။

အဲဒီနေ့ကစပြီး သီတာတစ်ယောက် ရွှေတောင်
 ခေါက်ဆွဲချက်ဖို့အမယ်တွေကိုညနေကတည်းကနှစ်ရပ်ကွက်
 ဈေးမှာ သွားဝယ်ထားပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲမှာထည့်ထား
 လိုက်တယ်။ ပြီးရင်မနက်အစောကြီး ထပြီးရွှေတောင်
 ခေါက်ဆွဲချက်တယ်။ ကိုသစ်စားဖို့အဆင်သင့်ပြင်ပေးခဲ့
 ပြီး တစ်မှေးပြန်မှေးတယ်။ စားပြီးသောက်ပြီးလို့ ကိုသစ်
 ဈေးသွားတော့မှ အိပ်ယာကထပြီး ပန်းကန်တွေဆေး၊
 ဘုရားပန်းတွေလဲ၊ သောက်တော်ရေတွေလဲ၊ ဆွမ်းတော်ကပ်
 ပြီးမှ ရေမိုးချိုးပြီးမှ နံနက်စာစားတာ။ အေးဆေးအလှပြင်

ပြီးမှ ဈေးကိုသွားတာ။ သီတာဈေးကိုရောက်သွားတဲ့ အချိန်ဆိုရင် တပည့်မတွေက အပ်ထည်တွေတောင်လက်ခံ ပြီးနေကြပြီ။

x x x x x

ကေသီဆုံးတာ တစ်နှစ်ပြည့်လို့နေ့မှာ ဘုန်းကြီး ငါးပါးစင်ပြီးနေ့ဆွမ်းကပ်ဖြစ်တယ်။ ရပ်ပိရပ်ဖဈေးမိဈေးဖ တွေလည်းလာကြတယ်။ ဧည့်သည်တွေအားလုံးပြန်သွား ကြပေမယ့် ဈေးသာယာရေးဥက္ကဋ္ဌဦးသန့်ဇင်ထွန်းနဲ့ရယက ဥက္ကဋ္ဌဦးသိန်းဝင်းတို့ တမင်ချိန်ပြီးနေခဲ့ကြတယ်။ သီတာ လည်းသူ့တပည့်မတစ်ယောက်နဲ့ ယုနေပလာဇာဘက်သွား ခဲ့ကြပြီ။ ဦးသိန်းဝင်းက-

“ကိုသစ် ဘယ်လိုမှမအောက်မေ့နဲ့။ ဆရာလုပ် တာလည်းမဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာလုပ်ဖို့ပြော လို့။ ကိုသစ်ကမုဆိုးဖို့။ ပြီးတော့ခဲအို၊ ခယ်မကအပျို၊ လေး ဒီအတိုင်းရှေ့ဆက်နေရင် မတင့်တယ်တော့ဘူး။ တို့နှစ်ယောက်က နှစ်လပြည့်ဆွမ်းကပ်ကတည်းက ပြော မလို့ဟာ ဆုံးပြီးတာမှမကြာသေး။ ပူပူနွေးနွေးနဲ့စောပါ သေးတယ်လေဆိုပြီး ပြောမထွက်ခဲ့ကြတာ” လို့စကားကိုအစပျိုးလိုက်တယ်။ ဒီတော့ဦးသန့်ဇင်ထွန်းက

“ကိုသစ်တခြားလူမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်မိန်းမရဲ့ညီမ
 အရင်းခေါက်ခေါက်၊ ခယ်မအရင်းခေါက်ခေါက်၊ ဖိတ်မယ့်
 ဖိတ်ကိုယ့်အိတ်ထဲ ကိုယ်ဖိတ်တာကောင်းတယ်။ သူများ
 အိတ်ထဲသွားဖိတ်မယ်ဆိုရင် ခယ်မလေးကို ဘယ်နေရာ
 သွားထားမလဲ။ ခဲအိုနဲ့နှစ်ယောက်တည်း အတူနေလာခဲ့
 တဲ့ခယ်မကို ဘယ်သူသစိမ်းယောက်ျားက သတိတော့
 မလဲ။ စဉ်းစားနော် ကိုသစ်ကိုယ့်ဘက်ကြီးပဲမတွက်နဲ့။
 မိန်းကလေးဘက်ကိုလည်း ထည့်တွက်ဦး။ ဘဝဆိုတာ
 မနက်ဖြန်သဘက်ပြီးတာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ လူဆိုတာဝန်းကျင်
 အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့နေကြတာချည်းပဲ။ လူကြားထဲမှာရေရှည်
 ဝင်ဆန့်နိုင်ဖို့ အရေးကရှိသေးတယ်လေ။”

လို့ပြောလိုက်တော့ ဈေးခေါင်းကိုသစ်တစ်ယောက်ခေါင်း
 ငိုက်စိုက်ချပြီးငြိမ်နေတယ်။ ဦးသိန်းဝင်းနဲ့ဦးသန့်ဇင်ထွန်း
 တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက်က
 အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်လိုက်ကြတယ်။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်း
 ဟာဝန်ခံခြင်းပဲလို့လည်း ယူဆလိုက်ကြတော့တယ်။

x x x x x

ဦးသိန်းဝင်းနဲ့ ဦးသန့်ဇင်ထွန်းတို့ ကမကထလုပ်
 ပြီး မင်္ဂလာရက်မြတ်ကို တစ်လကြိုတင်သတ်မှတ်လိုက်
 ကြတယ်။ သီတာက တပည့်မတွေနဲ့ ဟိုးအရင်တုန်းက

နေခဲ့တဲ့အိမ်မှာ ပြန်သွားနေတယ်။ ကိုသစ်တိုက်ခန်းမှာ တော့ ကိုသစ်တစ်ယောက်တည်း ဇီးကွက်နှစ်ကောင်ကိုပဲ အဖော်ပြုပြီးနေရတော့တယ်။ သီတာကစားသောက်ဆိုင်နဲ့ ချိတ်ဆက်ပြီး ကိုသစ်စားဖို့သောက်ဖို့ စီစဉ်ပေးခဲ့ပြီးသား။ ချိုချိုက မနက်မနက်ဆို တစ်ခုခုဝယ်လာပြီး ကိုသစ်ကို ကျွေးတယ်။ ချိုချိုက -

“ကိုသစ်ဘယ်ဘဝပဲရောက်ရောက်၊ ဘာပဲဖြစ်နေ ဖြစ်နေ ချို့ကိုတော့အခေါ်အပြောမပျက်ပါနဲ့။ ချို့နဲ့ကိုသစ် အရင်ဘဝက ဘာတော်ခဲ့သလဲတော့မသိဘူး။ ဒီဘဝမှာ တော့ ကိုသစ်ဘယ်အခြေအနေပဲရောက်ရောက် ချို့ကတော့ စိတ်မပျက်ဘူး။”

လို့ပြောလိုက်တယ်။ ကိုသစ်ကခပ်နွမ်းနွမ်းလေးပြုံးပြီး ချို့ချို့ကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်တော့တယ်။

x x x x x

လပြည့်ညမှာ ဇီးကွက်နှစ်ကောင်က ဇီးကွက်တို့ ရဲ့ သဘာဝအတိုင်းအပြင်ကို ပျံထွက်သွားတယ်။ ကိုသစ် က ဆက်တီထိုင်ခဲ့ပေါ့မှာစာအုပ်ဖတ်ရင်းဇီးကွက်နှစ်ကောင် ပြန်လာဖို့နဲ့ စောင့်နေခဲ့ရင်း မှေးကနဲအိပ်ပျော်သွားတော့တယ်။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်၊ ပတ္တမြားရောင်ဝတ်ရုံနဲ့ အမျိုးသမီးက ဟိုဘက်ကိုလှည့်နေတယ်။ ကျောက်စိမ်း

ရောင်ဝတ်စုံနဲ့ အမျိုးသမီးက--

“ဈေးခေါင်းကြီးကျွန်မတို့ညီမလေးကိုစောင့်ရှောက်လက်စနဲ့ ဆက်ပြီးစောင့်ရှောက်လိုက်ပါဦး။ ညီမလေးကို ကျော်ပြီး တခြားမိန်းမသားတစ်ဦးကိုသွားပြီး စောင့်ရှောက်မယ်ဆိုရင်တော့ အကြီးအကျယ်ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်နော်။ ဖေဖေနဲ့မေမေလာလည်ဦးမှာမို့ ညီမလေးကိုစောင့်ရှောက် ဖြစ်အောင်စောင့်ရှောက်လိုက်ပါ။”

လို့ပြောခဲ့ပြီး တိမ်တိုက်တွေနဲ့အတူ တဖြည်းဖြည်းချင်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့တယ်။ ကိုသစ်တစ်ယောက်အိပ်မက်ကလန့်နိုးလာတော့ ဇီးကွက်နှစ်ကောင်ပြန်ရောက်နေပြီ။ မျက်လုံးဝိုင်းကြီးတွေနဲ့ ကိုသစ်ကိုစိုက်ကြည့်နေကြတယ်။

x x x x x

ရွှေဟင်္သာကျောင်းတိုက်မှာပဲ မင်္ဂလာဦးဆွမ်းကျွေးဖြစ်တယ်။ ဈေးအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ဆိုတော့ ကေသီတုန်းကလိုပဲ စည်စည်ကားကားသိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက်ရှိလှပါတယ်။ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေလည်း တော်တော်ရတယ်။ လက်ဖွဲ့စာကာလက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေထဲမှာ ချိုချိုပေးတဲ့ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းက အကြီးမားဆုံးပဲ။ ဘာလဲဆို

တော့ ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးကို သေချာပါကင်ပိတ်ပြီးလက်ဖွဲ့
အဖြစ်ပေးတာ။ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေလက်ခံတဲ့ခင်နီလာဝင်း
နဲ့ခင်စောနွယ်က-

“ချိုချို နင့်မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ပစ္စည်းကလည်း ကြီး
လှချည်လား” လို့မေးလိုက်တော့ ချိုချိုက-

“ခေတ်အဆက်ဆက်သုံးဖို့လေဟာ ”

လို့ပြောခဲ့ပြီး စားပွဲဝိုင်းတွေဆီကို ထွက်သွားခဲ့တယ်။
ချိုချိုပြောခဲ့တဲ့စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုမဖော်နိုင်တာကြောင့်
ခင်စောနွယ်နဲ့ခင်နီလာဝင်းတို့နှစ်ယောက်သားတစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အူကြောင်ကြောင်နဲ့ကျန်
ရစ်ခဲ့တော့တယ်။

x x x x x

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မင်္ဂလာဦးညမှာ မီးတွေက
ပျက်နေတယ်။ တစ်နေကုန်တစ်နေခမ်း ဧည့်ခံထားရ
တော့ကိုသစ်လည်းစိတ်ရောကိုယ်ရော ပင်ပန်းနေပြီ။
သီတာ့ တပည့်မတွေ ဝယ်လာပေးခဲ့တဲ့ ပေါက်စီနဲ့
စပါကလင်ကို စားသောက်ပြီး အိပ်ယာဝင်လိုက်တယ်။
ပင်ပန်းထားတော့ တုံးကနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းဘက်က အုန်းမောင်းခေါက်သံ

ကိုကြားလိုက်ရပြီး မကြာခင်မှာ ၎င်းတောင်ပံတဖြုန်းဖြုန်း
 ခတ်သံကို ကြားလိုက်ရပြန်တယ်။ ဇီးကွက်နှစ်ကောင်
 ဘာဖြစ်သွားပါလိမ့်။ ဇီးကွက်နှစ်ကောင်အတွက် စိုးရိမ်
 စိတ်နဲ့ကိုသစ်လည်း လူးလဲထလိုက်မိတယ်။ သီတာလည်း
 လန့်နိုးလာပြီး ကိုသစ်နဲ့အတူလိုက်ထလာတယ်။ ကိုသစ်
 က ဇီးကွက်နှစ်ကောင်အိပ်တဲ့ အိပ်တန်းကို ဓါတ်မီးနဲ့
 ထိုးကြည့်လိုက်တော့ မရှိတော့ဘူး။ ဓါတ်မီးနဲ့ဝရန်တာ
 အနံ့လိုက်ထိုးကြည့်လိုက်တော့ ဇီးကွက်နှစ်ကောင်စလုံး
 ကစွမီကွစ်ပန်းဆိုးတွေကြားမှာ သေနေပြီ။

ကိုသစ်က ဇီးကွက်သေလေးနှစ်ကောင်ကိုကြည့်
 ပြီး တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်။ သီတာကတော့
 ဇီးကွက်သေလေးနှစ်ကောင်ကိုကြည့်ပြီး အော့ချင်သလိုလို
 အန်ချင်သလိုလိုဖြစ်နေလေတော့တယ်။

အဲဒီနေ့ကစပြီးသီတာတစ်ယောက်အစားအသောက်
 ပျက်နေခဲ့တာကြာပြီ။ ဟိုဟာစားချင်သလိုလို ဒီဟာစားချင်
 သလိုလိုနဲ့ ဘာမှလည်းရေရေရာရာ စားချင်တာမဟုတ်။
 နောက်ဆုံးဆေးခန်းသွားပြကြည့်လိုက်တော့ သီတာမှာ
 ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ။ ကိုသစ်ကတော့ ကလေးအဖေဖြစ်ရတော့
 မှာမို့ အပျော်တစ်မျိုးနဲ့ပျော်နေလေတော့တယ်။ တဖက်
 ကလည်းအချိန်တွေ မြန်မြန်ကုန်ပါစေလို့လည်း ကြိုတ်ပြီး

ဆုတောင်းနေသေးတယ်။

အပျိုငိုက်ဆီပေမယ့် သီတာ့မိုက်က တော်တော်
 ပူနေလို့ အန်ထရာဆောင်းရိုက်ကြည့်တော့ အမွှာပူးတဲ့။
 အမွှာပူးကလည်း သားတစ်ယောက်သမီးတစ်ယောက်ဆို
 တဲ့ အမွှာပူးမျိုး။ ကိုသစ်ကတော့ တစ်ခါတည်းနဲ့သား
 သမီးနှစ်ယောက်ရမယ်ဆိုတော့ အပျော်ကြီးပျော်နေလေ
 တော့တယ်။

အခန်း(၁၂)

လက္ခယနေ့ ဈေးနေ့တဝက်ပိတ်တာမို့ ဈေးခေါင်းကိုသစ်လည်း ဆယ့်နှစ်နာရီတိတိမှာ ဈေးကိုပိတ်ထားခဲ့ပြီး ဈေးလုံးခြုံရေးဝန်ထမ်းတွေကို မီးကြွင်းမီးကျန်ကိစ္စတွေ သတိထားကြည့်ဖို့မှာကြားခဲ့ပြီး အိမ်မှာသက်တောင့်သက်သာပြန်နားနေလိုက်တယ်။ သီတာ့မိုက်က တစ်နေ့တခြားစုထွက်လာပေမယ့် မျက်နှာကတော့တနေ့တခြားဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်လာနေတယ်။ ကိုသစ်နဲ့သီတာက ဆက်တီခုန်ရှည်မှာ ယှဉ်တွဲပြီးထိုင်နေတုန်း ချိုချိုရောက်လာတယ်။ ကိုသစ်က ချိုချိုကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး-

“ချိုချိုအလုပ်သွားတော့မလို့လား၊ လပြည့်လက္ခယတောင်နားရက် မပေးဘူး။ အတော်ပင်ပန်းတာပဲ”

ချိုချိုဖေဖေကောနေကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

လို့မေးလိုက်တယ်။ ဒီတော့ချိုချိုက

“ဖေဖေကတော့ တော်တော်ထူထူထောင်ထောင်
ဖြစ်သွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့် အလုပ်ဆက်မလုပ်နိုင်တော့ ဘူး။
အဆုတ်အားနည်းသွားတာဆိုတော့ အခုတော့တရား
စခန်းတွေပဲလှည့်ဝင်နေတယ်။ တရားစခန်းတွေကလည်း
စုံနေတာပဲ။ မိုးကုတ်ဝိပဿနာ၊ တော်ကူးဝိပဿနာ၊မဟာ
စည်၊ သဲအင်းဂူ၊ ဖားအောက်၊ ကသစ်ဝိုင်စုံလို့ပဲ၊ အခု
လောလောဆယ်သဲအင်းဂူမှာဖေဖေကသဲအင်းဂူကိုတော်တော်
သဘောတွေ့နေတယ်။ အဲဒီမှာပဲရာသက်ပန် တရားထိုင်
တော့မယ်ထင်တယ်။ အိမ်တောင်ပြန်မလာတော့ဘူး”

လို့ပြောလိုက်တယ်။ ကိုသစ်က

“ချိုချိုလုပ်ငန်းကိုင်ငန်းတွေ အဆင်ပြေတယ်
မဟုတ်လား၊ ဆိုင်ရှင်က သဘောကောင်းပါတယ်။”

လို့ပြောလိုက်တယ်။ ချိုချိုက-

“အလုပ်လုပ်တာပဲ၊ အဆင်ပြေအောင်လုပ်ရမှာပေါ့၊
ချိုအလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ ထမင်းစားဖို့လုပ်နေတာမဟုတ်
ဘူး၊ အလုပ်လုပ်ဖို့ ထမင်းစားနေတာ၊ ထမင်းစားမှအလုပ်
လုပ်နိုင်မှာ ဆိုတော့၊ ထမင်းမစားဘဲ အလုပ်လုပ်နိုင်နေ

ရင် ပိုကောင်းမယ်”

လို့ပြောလိုက်တော့ ကိုသစ်တစ်ယောက် မျက်လုံးပြူးသွား
တယ်။ သီတာက ယဲ့ယဲ့လေးပြုံးပြီး ချိုချိုကိုစိုက်ကြည့်
နေတယ်။ ကိုသစ်က 'ချိုချိုကိုအံ့အားသင့်တဲ့ အသွင်နဲ့
စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ဒီလိုဆို ချိုချိုက အလုပ်လုပ်မယ့် အလုပ်သမား
ကြီးသက်သက်ဖြစ်နေတာပေါ့”

လို့ပြောလိုက်ပြန်တယ်။ ဒီတော့ချိုချိုက -

“ဟုတ်တယ်လေ အလုပ်သမားသက်သက်ပဲ ဘဝ
ကံကြမ္မာကိုကဒီလိုပဲဖန်လာတာ၊ အဖြည့်ခံဘဝသက်သက်
ပါပဲ” လို့ပြောလိုက်တော့ ကိုသစ်က -

“အလုပ်သမားကြီးက ဘာတွေများ တိုးချဲ့လုပ်
ကိုင်ဖို့ရည်ရွယ်ထားသေးလို့လဲ”

လို့မေးလိုက်ပြန်တယ်။ ဒီတော့ချိုချိုက သီတာ့စိုက်ကို
စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ကလေးထိန်းရမယ် ကိုသစ်ရေ၊ ကလေးထိန်းရ
ဦးမယ်၊ ကိုသစ်ရဲ့သီတာက သားတစ်ယောက်သမီးတစ်
ယောက်မွေးမှာဆိုတော့ သီတာတစ်ယောက်တည်း ဘယ်
ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ချိုချိုက သမီးလေးကိုတာဝန်ယူပြီးထိန်းပေး
မှဖြစ်မှာ”

လို့အားတက်သရော ပြောလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲကိုသစ်ရော
သီတာရောသဘောကျလွန်းလို့ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်
မောလိုက်ကြတော့တယ်။

x x x x x

ဆိုင်ရှင်စိန်ထွန်းနိုင်ကိုယ်တိုင် လက်ဖက်ရည်ရိုး
ရိုးငါးခွက်လာချပေးတယ်။ စားပွဲထိုးသိန်းဇော်ကရေခွေး
ကြမ်းအိုးနဲ့ရေခွေးခွက်တွေ လာချတယ်။ ငါးရောင်းတဲ့
အောင်သန်းက လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲက အမြုပ်တွေကို
စုပ်သောက်လိုက်ပြီး-

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ နတ်တို့ဖန်ရေကန်
အသင့်ကြာအသင့်ဆိုတာ၊ ဈေးခေါင်းတို့ဘဝ လာခြင်း
ကောင်းပါတယ်ဆိုနေမှ မိန်းမလုပ်တဲ့သူက ဗိုက်ဗုံးအင်္ကျီ
တကားကားနဲ့ပဲရှိသေးတယ်။ ကလေးထိန်းပေးမယ့်သူက
အဆင်သင့်ရောက်နေပြီ။”

လို့ပြောလိုက်တယ်။ အထည်ရောင်းတဲ့ရဲမြင့်က-

“အဲဒီချိုချိုဆိုတဲ့ကောင်မလေးက ရုပ်ကလေး
သနားကမားနဲ့ ဈေးခေါင်းအပေါ်မှာ တော်တော်သံယော
ဇဉ်ကြီးပုံရတယ်။ အခုလောလောဆယ်တော့ ဈေးခေါင်း
အိမ်ရဲ့မီးဖိုဆောင်ကို ချိုချိုက သိမ်းပိုက်ထားတယ်။
သီတာကမပေါ့မပါးကြီးနဲ့ ဆိုတော့”

လို့ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့အိတ်ချုပ်တဲ့ရဲအောင်က-

“ဟုတ်မယ်၊ ဟုတ်မယ်၊ မနက်ကဈေးထဲမှာချိုချိုကိုဈေးခေါင်းရုံးက ဝင်းညွန့်ဆိုတဲ့ကောင်ဈေးလိုက်ဝယ်ပေးပြီး ဆွဲခြင်းတွေကုသွဲပေးနေတာတွေ့ခဲ့တယ်”

လို့ပြောပြီး ရဲမြင့်ရဲ့စကားကို ထောက်ခံလိုက်တယ်။ အလှကုန်ရောင်းတဲ့ကျော်ထင်က-

“ဈေးခေါင်းတို့များ ရှင်ဘုရင်တွေလိုပဲ မောင်းမမိသံခြွေရံသင်းပင်းတွေနဲ့။ ငါတို့များကျတော့လည်းမူးလို့တောင်စူးစရာမရှိ”

လို့ခပ်ညည်းညည်းလေးပြောလိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ကို အရသာခံပြီး သောက်နေလိုက်တော့တယ်။ ဒီတော့ပန်းထိမ်လုပ်တဲ့ ကိုရဲက -

“ရောင်းရင်းတို့ရာ မနာလိုမဖြစ်ကြပါနဲ့။ လောကကြီးတစ်ခုလုံးက-ကံရဲ့အကျိုးအတိုင်း ဖြစ်ပျက်နေကြတာဆိုတော့ဈေးခေါင်းလည်းအတိတ်ကာလကသူပြုခဲ့သမျှကုသိုလ်အကုသိုလ်အကြောင်း အကျိုးအတိုင်းဖြစ်ပျက်နေတာဖြစ်မှာပါ။”

လို့ တွေးတွေးဆဆပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ ကျန်တဲ့လေးယောက်သားငြိမ်ကျသွားတော့တယ်။

လပြည့်နေ့မနက်စောစောမှာ ဒုကြီးကြပ်ရေးမှူး
 စိုးဝင်းတစ်ယောက်ဈေးကို ရောက်ရှိလာတယ်။ ဈေးခေါင်း
 ကိုသစ် ဈေးမှာမရှိတဲ့အတွက် မြင့်စိုးဝင်းနည်းနည်းစိတ်
 ချဉ်ပေါက်သွားတယ်။ ကိုသစ်ရဲ့တပည့်ကျော်ဇော်ခက်
 ကိုမေးတော့ဇော်ခက်က -

“ဆရာအမျိုးသမီး မီးဖွားမှာမို့ ဆေးရုံကိုသွား
 တယ်”

လို့ဖြေလိုက်တယ်။ ဒီတော့မြင့်စိုးဝင်းက ဒေါသထွက်သွား
 ပြီး “ဆေးရုံသွားမယ်ဆိုရင် ကြိုတင်ခွင့်တင်ရမှာပေါ့။
 ဈေးခေါင်းတစ်ယောက်က ဈေးကြီးတစ်ဈေးလုံးကို ပစ်
 ထားခဲ့ပြီး ဒီလိုလုပ်လို့ဘယ်ရမလဲ။ ပေးစမ်းဈေးစစ်ဆေး
 ချက်မှတ်တမ်းစာအုပ်။ မင်းတို့ဆရာတော့ ထုချေလွှာတင်
 ရလိမ့်မယ်”

လို့ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်တယ်။ ဇော်ခက်ကဈေးစစ်ဆေး
 ချက်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကိုယူပြီး ဒုကြီးကြပ်ရေးမှူးမြင့်စိုးဝင်း
 ရှေ့ကိုချပေးလိုက်တယ်။ မြင့်စိုးဝင်းလည်း ဈေးခေါင်း
 ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်ရန်ဆိုပြီးအားနည်းချက်တွေကို ရေသွင်း
 နေတော့တယ်။

သီတာ့ကိုတွန်းလှည်းနဲ့မွေးခန်းထဲကို တွန်းခေါ်

သွားကြပြီ။ စက်ချုပ်ဆိုင်ကသီတာတပည့်မနှစ်ယောက်
ရယ်၊ ချိုချိုရယ်လိုက်ပါသွားကြတယ်။ ကိုသစ်ကတော့
လူနာရှင်များနားနေရန် အခန်းထဲမှာ ထိုင်ရင်းကျန်ရစ်
ခဲ့တယ်။ တက်သလောက်မှတ်သလောက်အင်္ဂုလိမာလ
သုတ်ကိုရွတ်နေရှာတယ်။ တိုင်ကပ်နာရီကတချက်ချက်
မြည်သံကိုလည်း အတိုင်းသားကြားနေရတယ်။

တော်တော်လေးကြာတော့ ချိုချိုရောက်လာတယ်။
ကိုသစ်ကချိုချိုကိုမျှော်လင့်ခြင်းများစွာနဲ့ကြည့်လိုက်တယ်။
ချိုချိုက ခပ်ယဲ့ယဲ့လေးပြုံးပြီး -

“မွေးပြီးသွားပြီ။ ဗိုက်ခွဲမွေးတာကလေးနှစ်ယောက်
စလုံးကျန်းကျန်းမာမာပဲ။”

လို့ပြောလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကိုသစ်ကအလောတကြီးနဲ့

“ကလေးတွေ ကို ကိုယ်လက်အင်္ဂါကောစုံကြရဲ့
လား၊ သီတာကော အခြေအနေကောင်းရဲ့လား”

လို့မေးလိုက်တယ်။ ချိုချိုက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့-

“အင်္ဂါကတော့စုံပါတယ်။ ဒါပေမယ့်သီတာသွေး
ဧကသွန်နေတယ်”

လို့ပြန်ပြောလိုက်တော့ ကိုသစ်ကတစ်ယောက် ခေါင်းနုပမ်း
ကြီးသွားပြီး ဆောက်တည်ရာမရအောင်ဖြစ်သွားရတော့
တယ်။ ချိုချိုကနှစ်သိမ့်တဲ့အနေနဲ့-

“သိပ်လည်းစိတ်မပူပါနဲ့ ကိုသစ်ရယ်၊ ဆရာဝန်တွေ
အစွမ်းကုန်ကြိုးစားနေကြပါတယ်”

လို့ပြောလိုက်တော့ ကိုသစ်လည်းသက်ပြင်းတစ်ချက်ကို
မူတ်ထုတ်လိုက်ပြီး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြစ်သွားရတော့
တယ်။ ကိုသစ်က

“ကလေးတွေကို ကြည့်လို့ရလား”

လို့မေးလိုက်တော့ ချိုချိုက-

“မှန်အပြင်ဘက်ကနေ ချောင်းကြည့်လို့ရတယ်။
သုံးလေးရက်အတွင်းဘယ်သူမှအထဲကိုဝင်လို့မရသေးဘူး။
ကူးစက်ရောဂါတွေဖြစ်မှာစိုးလို့တဲ့၊ လာလိုက်ခဲ့”

လို့ပြောပြီး ကိုသစ်ကိုမွေးပြီးစကလေးတွေကို သီးသန့်
ထားတဲ့ အခန်းဘက်ကိုခေါ်သွားခဲ့တယ်။ ကိုသစ်ခမျာ
မှန်အပြင်ဘက်ကနေသားနဲ့သမီးကို လှမ်းကြည့်ပြီးအူမြူး
နေပြန်တယ်။ ကလေးတွေရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ကောက်
ဝတ်တွေမှာ ကတ်ထူပြားလေးတွေ ကိုယ်စီချိတ်ဆွဲထား
တယ်။ ကတ်ထူပြားလေးတွေမှာလည်း အဖေနဲ့အမေရဲ့
နာမည်တွေရေးထိုးထားတယ်။ ကိုသစ်+မသီတာဆိုတဲ့
စာသားလေးတွေကို မှန်အပြင်ဘက်ကနေ အကြိမ်ကြိမ်
လှမ်းဖတ်ရင်း ကိုသစ်တော်တော်အူမြူးနေတာတယ်။ ချိုချို
ကတော့ဖြင့် ကိုသစ်အူမြူးနေတာကိုကြည့်ပြီးသွားတက်

ကလေးတွေပေါ်အောင်တောင် ပြုံးလိုက်သေးတယ်။

ကိုသစ်နဲ့ချိုချိုတို့ ဆေးရုံကန်တင်းမှာ ဆီချက်
ခေါက်ဆွဲသွားစားကြတယ်။ ပြီးတော့နားနေခန်းမှာပြန်လာ
နားကြတယ်။ ချိုချိုနဲ့ကိုသစ်တို့နှစ်ယောက်သားကလေး
တွေထားတဲ့သီးသန့်အခန်းဘက်ကိုသွားလိုက်။ နားနေခန်း
ထဲပြန်လာလိုက်နဲ့ ခေါက်တုနဲ့ခေါက်ပြန်ဖြစ်နေကြတယ်။
ညဆယ့်တစ်နာရီထိုးတဲ့အထိ သီတာ့အခြေအနေကအဖြူ
အမဲမကွဲသေးဘူး။ ကိုသစ်တစ်ယောက်မျက်လုံးတွေမှေး
စင်းလာပြီး နောက်မှီပါတဲ့ပလတ်စတစ်ထိုင်ခုံပေါ်မှာပဲ
ကိုသစ်တစ်ယောက် အိပ်ပျော်သွားတော့တယ်။

ပတ္တမြားရောင်ဝတ်စုံနဲ့ အမျိုးသမီးရယ်၊ အဖြူ
ရောင်ဝတ်စုံနဲ့အမျိုးသမီးရယ်က ဟိုဘက်ကိုမျက်နှာလှည့်
ထားတယ်။ ကျောက်စိမ်းရောင်ဝတ်စုံနဲ့ အမျိုးသမီးက-

“ဈေးခေါင်းကြီး၊ သံသရာတစ်ကွေ့မှာအကူအညီ
ပေးခဲ့လို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သိုက်ဆိုတာမျိုးကအစောင့်
မရှိလို့မရဘူး။ မြရယ်၊ ပတ္တမြားရယ်၊ ရွှေငွေရတနာတွေ
ကို စောင့်ဖို့ကျွန်မတို့ ညီအစ်မသုံးယောက်ဆိုရင်လုံ
လောက်ပါပြီ။ စောင့်ရှောက်လက်စနဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေကို
စောင့်ရှောက်လိုက်ပါဦး။ ဈေးခေါင်းကြီးလွတ်လွယ်လစ်

လပ်စောင့်ရှောက်ပါ။ စီးပွားရေးတွေ ဒီရေအလားတိုးပွားလာလိမ့်မယ်။”

လို့ပြုံးပြုံးလေးနဲ့ပြောခဲ့ပြီးတဲ့နောက် တိမ်တောင်တိမ်လိပ်တွေနဲ့အတူပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တော့တယ်။ ကိုသစ်တစ်ယောက်အိပ်ရာကလန့်နိုးလာတော့ နောက်တစ်နေ့ကိုကူးနေပြီ။ ချိုချိုအိမ်သာကပြန်လာတဲ့အချိန်မှာ သူ့နာပြုတစ်ယောက်နားနေခန်းထဲကို ဝင်ရောက်လာတယ်။ ကိုသစ်ကိုလာခေါ်ခြင်းဖြစ်တယ်။ ‘ချိုချိုလည်းကပ်လိုက်သွားခဲ့တယ်။’

ဆရာဝန်... စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားဖို့ပြောတော့ကိုသစ်တစ်ယောက်မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ ချိုချိုလည်းအံအားသင့်နေတယ်။ ဆရာဝန်မက -

“ကျွန်မတို့လည်း တစ်ညလုံး ကြိုးစားပြီးအသက်ကိုလှတာပဲ၊ ဒါပေမယ့်သေမင်းကအနိုင်ရသွားတယ်၊ ဒီပွဲမှာကျွန်မတို့ရှုံးခဲ့တယ်”

လို့ပြောလိုက်တော့ ကိုသစ်တစ်ယောက် ကြက်သေသေသွားတယ်။ တမံတလင်းပေးကို အရုပ်ကျိုးပြတ်လဲကျသွားခဲ့တယ်။ ချိုချိုလည်း ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားရတော့တယ်။ ဘဝသံသရာတစ်လျှောက်လုံးမှာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသမျှ

အတွေ့အကြုံတွေထဲမှာ ဒီအတွေ့အကြုံလောက် ပြင်းထန်
တဲ့အတွေ့အကြုံမျိုးမရှိဘူးလို့တောင် ယူဆရမလိုဖြစ်နေ
လေတော့တယ်။

x x x x x

သီတာ့အသုဘကလည်း အစ်မဖြစ်သူကေသီ
အသုဘလိုပဲ ဈေးအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ဆိုတော့ စည်စည်ကား
ကားသိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက်ရှိလှပါတယ်။ ချိုချိုကတော့
ကိုသစ်ဘေးနားမှာ အရိပ်လိုကပ်ပါပြီး လိုက်ထိန်းပေး
နေတယ်။ ကိုသစ်ယောက်ငိုရလွန်းလို့ အားကြီးလို့မျက်
ရည်တွေ ခမ်းခြောက်သွားခဲ့ရပြီ။

လေ့ထုံးစံအတိုင်းသီတာ့အတွက်ရည်လည်ဆွမ်းကပ်
ဝယ်။ တစ်လပြည့်တော့လည်းလလဲဆွမ်းကပ်တယ်ကလေး
နှစ်ယောက်ကတော့နို့တိုက်မယ့်မအေမရှိတော့ လေတော့
နို့ဗူးကိုယ်စီနဲ့လဲ နှစ်ပါးသွားရတော့တယ်။ ချိုချိုကတော့
အပျိုလေးတန်မယ့် ကိုယ့်ဝမ်းနဲ့လွယ်မွေးခဲ့ရတဲ့အတိုင်း
ပဲ တစ်စက်ကလေးမှမလစ်ဟင်းရလေအောင်ဂရုစိုက်လွန်း
ရှာတယ်။ ဈေးသူဈေးသားတွေကလည်း အလိုက်သိကြ
ပါပေတယ်။ မိတဆိုးကလေးနှစ်ယောက်အတွက် နို့မှုန့်
ဗူးတွေပို့ပေးကြတယ်။

သီတာဆုံးပြီး ငါးလပြည့်တဲ့နေ့၊ အဲဒီနေ့က

သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့၊ ကိုသစ်ကပုခက်ထဲကကလေး
နှစ်ယောက်ကိုတလှည့်စီမြူနေတုန်းဈေးသာယာရေး ဥက္ကဋ္ဌ
ဦးသိန်းဝင်းတို့ရောက်ရှိလာကြတယ်။ ဦးသိန်းဝင်းက-

“ချိုချိုက ကိုသစ်အိမ်မှာ ဧည့်စာရင်းနဲ့နေရတာ
ငါးလကျော်ပြီ။ လက်ရှိဥပဒေအရ လူတစ်ယောက်ကို
ခြောက်လထက်ပိုပြီး ဧည့်စာရင်းလုပ်ပေးလို့မရဘူး။
ခြောက်လကျော်သွားရင် ပုံစံ(၁၀)နဲ့ သန်းခေါင်စာရင်း
ဝင်ဖြစ်အောင် လုပ်ရတယ်။ ကဲကိုသစ်ဘာဆက်လုပ်မလဲ
ပြော။ ချိုချိုကိုသူ့ရပ်ကွက်ကို ပြန်နေခိုင်းမှာလားဒါမှ
မဟုတ်သန်းခေါင်စာရင်း.....”

လို့ပြောပြီးစကားစကို ဖြတ်ထားလိုက်တယ်။ ဒီတော့
ကိုသစ်က ဒေါသသံနောပြီး-

“ချိုချိုကို သူ့အိမ်ပြန်ခိုင်းလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ
ဗျ။ သူမရှိရင် ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကိုဘယ်သူထိန်းပေး
မှာလဲ။ ကျွန်တော်ကလည်းဈေးလုပ်ငန်းတစ်ဖက်နဲ့မို့
အချိန်ပြည့်မကြည့်နိုင်ဘူး။”

လို့ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ဦး
သန့်ဇင်ထွန်းက-

“အဲ့ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ သန်းခေါင်စာရင်းဝင်
ဖြစ်အောင်လို့ ပုံစံ(၁၀)နဲ့ပြောင်းဝင်လိုက်ပါလို့၊ ကဲဈေး

ခေါင်းကြီးဗာရာဏသီချဲ့မနေနဲ့။ တည့်တည့်ပဲပြောကြ
တယ်။ အကျဉ်းချုံးပြီးလက်ထပ်လိုက်ကြတော့။ မိန်းကလေး
ဘက်ကိုလည်းကြည့်ဦး။ အပျိုစစ်စစ်ကနေ ကလေးအမေ
ဖြစ်နေပြီ”လို့ ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့ ပြောလိုက်တော့
ဦးသိန်းဝင်းက

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ သူ့ကိုယ်တိုင်လဲ ကိုးလဆယ်လ
လောက်ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး မွေးခဲ့သလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့”
လို့ပြောချလိုက်ပြီး ဦးသန့်ဇင်ထွန်းနဲ့အတူ တခွီးခွီးရယ်
လေတော့တယ်။ ဈေးခေါင်းကိုသစ်တစ်ယောက်ပြုံးဖြိုးဖြိုး
နဲ့ခေါင်းငုံ့နေလေတော့တယ်။

x x x x x

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ဖြင့် မင်္ဂလာဦးဆွမ်းကိုရပ်ကွက်
ဓမ္မာရုံမှာကပ်ဖြစ်တယ်။ အကျဉ်းချုံးတယ်ဆိုပေမယ့်
ဈေးအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ဆိုတော့ စည်စည်ကားကားရှိလှပါ
တယ်။ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေလက်ခံတဲ့ ခင်နီလာဝင်းနဲ့
ခင်စောနွယ်တို့နှစ်ယောက်က သတို့သမီးချိုချို့ကိုပြုံး
ဖြိုးဖြိုးနဲ့မကြာခဏ မျက်စောင်းထိုးပြီး ကြည့်နေလေတော့
တယ်။

မင်္ဂလာဦးညကတော့ မင်္ဂလာဦးညပါပဲ။ ဒါပေမယ့်
ချိုချို့တစ်ယောက်နားနားနေနေမနေရဘဲကလေးနှစ်ယောက်

ရဲ့ သေးဝတ်တွေကို လျှောက်နေရတယ်။ သီတင်းကျွတ်
 ဆိုပေမယ့် မိုးကြွင်းမိုးကျန်လားတော့မသိဘူး။ အပြင်မှာ
 မိုးတွေက တပုန်းပုန်းနဲ့ရွာနေတယ်။ ချိုချိုကကလေး
 နှစ်ယောက်ကို အာဟာရမှုန့်ကို ရေကျက်အေးနဲ့ခပ်ပျစ်
 ပျစ်ဖျော်ပြီး ကျွေးတယ်။ နို့ပူးတိုက်တယ်။ ပြီးတော့
 နာနာကစ်ဆိုတယ့် ကလေးဆေးတစ်မျိုးကို တိုက်လိုက်
 သေးတယ်။ ကိုသစ်ကတော့ ဆက်တီခုံပေါ်မှာ စာအုပ်
 ဖတ်ရင်း တဝါးဝါးသန်းနေတယ်။ ကလေးနှစ်ယောက်က
 နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားကြပြီဖြစ်တယ်။

ချိုချိုက ကုတင်ကိုသန့်ရှင်းရေးလုပ်လိုက်တယ်။
 ဆိုဖာပေါ်မှာ ကတ္တီပါအခင်းကိုလွှားလိုက်တယ်။ ခေါင်းအုံး
 နှစ်လုံးကိုနေသားကျအောင် နေရာရွှေ့လိုက်တယ်။ ချိုချို
 တစ်ယောက်ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးကိုသေချာကြည့်ပြီးအံအားသင့်
 နေမိတော့တယ်။ ကိုသစ်နဲ့သီတာမင်္ဂလာဆောင်ခဲ့စဉ်အခါ
 တုန်းက မိမိလက်ဖွဲ့ခဲ့တဲ့ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ပစ္စည်းပဲ။
 အပြာနုရောင် အရမှသေချာကြည့်မိတယ်။ ဇာထိုးပန်းထိုး
 ပညာရှင်ကအပြာနုရောင်ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ အပြာရင့်
 မီးကွက်ရုပ်လေးတစ်ခုစီရက်ထားတယ်။ ခေါင်းအုံးဝ
 လုံးမှာက မီးကွက်အဖိုရုပ်၊ နောက်တစ်လုံးမှာကမီးကွက်
 အမရုပ်၊ မီးကွက်ရုပ်လေးတွေက ချိုချိုကိုမျက်လုံးပြု

လေးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ချိုချိုတစ်ယောက်မလုံ
မလုံနဲ့ တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးလိုက်မိသေးတယ်။ ချိုချိုက
ခြင်ထောင်ချပြီး ကြိုးဆွဲမီးခလုတ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်
တယ်။ အိပ်ခန်းတစ်ခုလုံး အမှောင်ကျသွားတော့တယ်။

စည့်ခန်းမှာ ထိုင်ရင်းစာဖတ်နေတဲ့ ကိုသစ်ဆီက
စာရွက်လှန်သံ၊ တဝါးဝါးသန်းသံတွေကို ချိုချိုတစ်ယောက်
ခြင်ထောင်ထဲကနေ အတိုင်းသားကြားနေရတယ်။ နောက်
တော့မျက်လုံးတွေမှေးစင်းလာတယ်။ ပြီးတော့နှစ်နှစ်ခြိုက်
ခြိုက်အိပ်ပျော်သွားခဲ့တော့တယ်။ လူဆိုတာအိပ်ပျော်သွား
ရင်လူ့လောကကြီးနဲ့ခဏလောက် အဆက်အသွယ်ပြတ်
တောက်သွားပြီး ဘာမှမသိတော့ဘူးဆိုတာဟုတ်တယ်။
အခုလည်း ချိုချိုတစ်ယောက်ဘာဆိုဘာမှမသိတော့ဘူး။
လောကကြီးနဲ့ခဏလောက်အဆက်အသွယ်ဖြတ်တောက်သွား
တာပါ။ ခဏလေး...။

၉
တယ်။

မင်းဏန္ဒမိတ္တ
၁၆-၉-၂၀၀၈

